

Đùa Giỡn Chính Trục Tướng Quân

Contents

Đùa Giỡn Chính Trục Tướng Quân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	20
4. Chương 4	28
5. Chương 5	36
6. Chương 6	42
7. Chương 7	51
8. Chương 8	58
9. Chương 9	64
10. Chương 10	70
11. Chương 11: Phiên Ngoại	78

Đùa Giỡn Chính Trục Tướng Quân

Giới thiệu

Hướng đến chính trục uy vũ, anh dũng quả cảm, được xưng là chiến thần bất bại Phàn tướng quânS

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dua-gion-chinh-truc-tuong-quan>

1. Chương 1

Quả nhiên, người tốt không, là hảo thần, cũng chưa có kết cục tốt.

Ở bị áp đến trước đài luân hồi, hắn nhìn lên trời, hàm chứa lệ đau buồn cùng phẫn nộ, trong lòng tràn đầy oan khuất cùng buồn khổ.

Trên đời này bi thảm nhất không phải làm chuyện xấu có báo ứng, mà là rõ ràng hảo tâm giúp người còn

bị phạt, hơn nữa người phạt người có quyền lực lớn hơn người rất nhiều và còn là thượng cấp trực tiếp của người.

Nghĩ hần, đường đường tướng quân thiên đình, cả đời thanh liêm, ở thiên đình vốn có hảo thanh danh cương trực liêm chính, bao nhiêu tiên nữ thăm mến mộ hần.

Hần cũng không làm chuyện gì sai trái, hần chính trực quả cảm, hần xem việc ‘giúp người là niềm vui’ đúng! Hần chính là bại ở năm chữ cuối cùng này, sau đó bị thượng đế giáng tội, nhốt đánh vào nhân gian, nói cái gì hần ngay cả ‘canh giữa người’ cũng không đảm đương nổi, muốn xoá sạch công đức của hần, khiêu chiến cấm kị đạo đức yêu phải “Quân sư”, xem có thể hay không bại trên tay thuộc hạ, muốn hần trải qua nữ họa cùng tình kiếp..... Tình kiếp hần có thể biết, khả nữ họa là ý tứ gì? Chẳng lẽ vận đào hoa của hần sẽ thực vượng?

Bất quá này cũng không là trọng điểm, trọng điểm ở hần rõ ràng thực vô tội, rõ ràng là oan uổng nha!

Sớm biết giúp người có tội, hần liền sẽ không đáp ứng cái tên thiên binh đáng chết kia giúp hần trông coi Nam Thiên Môn, kết quả làm cho chính mình biến thành tội phạm trợ giúp Ngưu Lang Chúc Nữ bỏ trốn!

Mẹ nó sớm biết rằng làm người tốt sẽ bị hãm hại, hần tuyệt đối không lại vui vẻ với việc giúp người; Sớm biết..... Ngao, hết thấy khó mua lại ‘sớm biết rằng’ nha!

Hần hận, hần hối, hần hần hần..... Hần, không, phục!

Hần muốn kiện Thượng Đế lại hoàn toàn không nghe hần giải thích!

Mẹ nó! Cái kia xú lão đầu Thượng Đế nếu không sợ lại bị tội chồng thêm tội, theo nhân đạo biến thành súc sinh, hần từ lúc bị áp ra Lăng Tiêu Điện sẽ chửi ầm lên.

Mắng không được, hần có thể ở trong lòng nguyên rửa đi!

Tử Thượng Đế xú lão đầu, nói cái gì hần phạm vào Thiên Luật, phạt hần hạ phạm lịch kiếp, xú lão đầu cho rằng hần không biết sao? Hần căn bản chính là vì bảo vệ nữ nhi cùng con rể chính mình.

Phi! Nói cái gì phạt Ngưu Lang Chúc Nữ chỉ có thể ở hàng năm Thất Tịch gặp mặt, ai chẳng biết nói Tiên giới một ngày, nhân gian một năm, này cùng làm cho bọn họ mỗi ngày gặp mặt có cái gì khác nhau?

Hần rõ ràng cũng rất vô tội, lại ở trong hãm hại biến thành đồng phạm, bị trừ bỏ tiên chức, luân hồi lịch kiếp, còn có hay không có thiên lý?

Tử lão nhân, hần rửa hần bất lực, rửa hần sớm tiết, rửa hần thành thái giám

Oanh một thanh âm vang lên.

Người đang ở trong lòng nguyên rửa hai vai co rụt lại.

Thương thiên đã chết nha!

Ngay cả ở trong lòng nguyên rửa cũng không được sao sao sao sao sao sao

“Lão đại, mời nén bi thương nhận mệnh.” Thiên binh đứng ở phía bên phải của hần, lời nói thâm thía chụp vai hần.

“Lão đại, an tâm ra đi đi!” Thiên binh bên trái tâm tình trầm trọng phun ra câu này, sau đó ở vang lên tiếng sấm thứ hai, chân nâng lên, dung sức nhất đá.

“Oa ” Trùng mắt hai gã thiên binh phía trên đang vẫy tay nói lời từ biệt, hần thề, hần cũng không cần làm hảo thần không, là người người người người người tốt.....

***

Lúc này, tại một phủ đệ tại nhân gian.

Đủ loại tuyết mai hậu viện, vài nữ tử ngồi ở đình lí thành thới cắn hạt dưa nói chuyện phiếm, một gã nam nhân thì tại ngoài đình lo lắng qua lại đi tới.

Trong phòng, không ngừng phát ra tiếng nữ nhân thê lương kêu.

“Thế nào lâu như vậy, đều hai canh giờ.....” Nam nhân nói lảm nhảm, mỗi khi nghe nữ nhân kêu một tiếng, tâm của hắn liền rút trều một chút, rốt cuộc không nhịn được bỏ nhào vào trước cửa, rưng rưng đi theo rống, “Vũ nhi! Vũ nhi của ta! Ái mê, người muốn chống nha!”

Tương đối cho sắc mặt tái nhợt khấn trương của nam nhân, ngồi ở đình lí năm vị nữ tử trên mặt không thấy một tia ưu sắc, khi thấy sắc trời không sai biệt lắm, đang định gọi người truyền bữa tối, trong phòng đột nhiên truyền ra tiếng trẻ con kinh thiên địa quỷ thần khiếp.

Tiếng khóc này sợ tới mức mọi người nhú mày.

“Oa, tiếng khóc này thực vang.” Một nữ tử trong nháy mắt kinh ngạc, nàng vẫn là lần đầu tiên nghe tiếng khóc cùng sét đánh giống nhau như thế.

“Xem ra thực khỏe mạnh.” Một nữ tử khác đi theo phụ họa, dào dào lỗ tai có chút muốn bị điếc, “Đi thôi, tiểu lục sinh, chúng ta có thể vào nhà ăn bữa tối, không cần tại đây nói mát.” (*nói mát: nói chuyện phiếm, bà tám ấy mà...)

Năm danh nữ tử cùng đứng dậy, mà canh giữ ở cửa nam nhân cũng vui vẻ đẩy ra cửa phòng, lúc này, trong phòng truyền ra tiếng kinh hỉ.

“Nam! Là nam nha!”

Nam?

Năm danh nữ tử tê vọng liếc mắt một cái, tức thì giống như gió lốc lao ra thạch đình, đẩy ra nam nhân đang muốn vào nhà, cơ hồ là giành giật chen vào trong phòng.

Vào được trước tiên là đại nữ nhi Phàn gia.

“Nương, người nói cái gì? Là nam?” Nàng vọt tới trước mặt mẫu thân, xem trẻ mới sinh nhăn nheo thành một đoàn, ánh mắt nhìn thẳng giữa chân đứa bé.

Mặt sau bốn đạo thân ảnh cũng nhất tề đi lên.

“Oa! Thực sự có tiểu kê kê nha!” Phàn gia lão ngũ hưng phấn mà xem cháu trai vừa sinh ra, không thể tin được thân thủ dùng ngón cái bắn vào tiểu kê kê.

“Oa oa ” Phi lễ! Phi lễ nha còn lưu một luồng thần thức thiên tướng đại nhân phần nộ đá chân, chính khuôn mặt rồi rầm thành đoàn bắt quá không có người phát hiện, bởi vì trẻ con vừa sinh ra vốn mặt chính là nhăn.

“Tiểu ngũ, người cẩn thận một chút.” Phàn gia lão Tam vuốt ve tay Ngũ muội, liếc mắt nàng một cái. “Không cẩn thận đem khối thịt bắn hư thì làm sao bây giờ!” (TL: ta nhận thấy cuộc sống ngày sau của ai kia bị thảm làm sao!!!)

Lúc này, một lão phụ nhân chừng bảy mươi tuổi bước nhanh đi vào trong phòng.

“Thái quân, ngài đi chậm một chút nha!” Vài tên tùy nữ khẩn trương đi theo phía sau nàng.

“Tránh ra tránh ra! Làm cho ta nhìn xem!” Lão thái quân trên tay cầm long trượng ngự ban không khách khí hất ra các cháu gái đang che phía trước.

Làm khi nhìn đến nam anh, nàng kích động đến tay đều run lên.

“Trời ơi!” Che kín nếp nhăn lão phụ nhân thân thủ sờ tiểu kê giữa hai chân của nam anh, hốc mắt rưng rưng. “Thật là nam!” Thương thiên có mắt nha! Phàn gia bọn họ rốt cục có nam đình!

“Ô oa oa ” Chớ có sờ! Có cái gì hảo sờ xấu hổ và giận dữ muốn chết thiên tướng đại nhân dùng sức vấy tay đá chân.

“Đúng rồi! Thái quân, thực sự có tiểu kê kê!” Phàn gia lão Tam không cam chịu thua kém cũng sờ.

“Oa oa oa ” Thiên tướng đại nhân tức giận đến mặt đỏ. Những người này..... Đây đó nữ nhân..... Hắn, hắn..... Quyết.

Ở thiên tướng đại nhân đau buồn phần nộ ngất đi một khắc kia, hắc phảng phất nghe được đạo thứ ba tiếng sấm, còn có xú lão đầu nào đó gian trá cười hắc hắc hắc, đã đều hạ phạm, trước kia đủ loại liên đều nên lãng quên nha!

Cái gì?! Thiên tướng đại nhân rốt cục không chịu nổi một cái kích thích cuối cùng này, ngất đi, cuối cùng còn sót lại một luồng thần thức cũng biến mất.

“Di, thế nào nín khóc?”

“Có phải hay không đói bụng?”

“Khả đói bụng không phải sẽ khóc sao?”

Chúng nữ hai mặt nhìn nhau, lại nhìn hướng tiểu nam anh, sau đó

“Đại phu! Mau gọi đại phu nha!”

Một mảnh hỗn loạn, tam đại Phàn gia nam đình duy nhất Phàn Ngọc Kỳ từ đó nghênh đón những ngày bi kịch của hắn, ngao ô

※※※

Dưới trời xanh, lạnh như băng, gió lạnh gào thét, bốn phía ngọn núi đứng sừng sững, ả ả tuyết trắng bao trùm, rõ ràng có ánh mặt trời, lại tan rã không rõ, hồi lâu đầy trọng sương tuyết.

Một cái liệt ưng bay qua phía chân trời, song đồng lợi hại đang tìm tìm con mỗi hôm nay, một tiếng ầm vang trống trận, sợ tới mức nó tê mình một tiếng, bản năng muốn chạy trốn, lại không đánh lại được trong lòng tò mò, ở không trung xoay quanh vài vòng, đứng ở đỉnh núi, nghiêng đầu, mở to con mắt màu vàng nhìn chằm chằm phía dưới.

Đáy cốc, hắc bạch hai quân giằng co, nhìn cẩn thận, hắc bạch hai quân đều bàn tay trần, trên tay không có gì vũ khí; Lại nhìn cẩn thận, người bạch quân đếm có thể nói là gấp ba lần hắc quân; Lại lại nhìn cẩn thận, ngài sẽ phát hiện, bạch quân không chỉ người người bộ dạng hùng tráng uy vũ, hơn nữa sóng lớn mãnh liệt.

So sánh với bạch quân cao tráng, hắc quân liền gầy yếu hơn, khả khí thế lại không hề thua kém, còn hướng bạch quân kêu gào.

“Các người này đàn xú bà nương! Lão tử hôm nay tuyệt đối muốn đem các người đánh phải gọi... tướng công, làm cho các người ai so với ở trên giường còn muốn vang!” Lời vô vị này làm cho chúng nam nhân phát ra tiếng hô, trầm trồ khen ngợi.

“Thối lão đầu, người liền sửa đi, dù sao miệng của người vĩnh viễn so hơn hẳn phía dưới của người.” Một gã nữ binh dùng thanh âm nũng nịu đáp lời, ngay cả liếc mắt nhìn thối lão đầu cũng không nhìn, trực tiếp phao cái mị nhãn đối với thiếu niên đứng phía trước hắc quân, “Tiểu tướng quân, muốn hay không cùng ta cùng nhau nha? Không cần đánh, ta cam tâm tình nguyện gọi người tướng công, còn có thể cho người hàng đêm mất hồn nha!”

“Thao!” Thối lão đầu trong miệng nữ binh kêu to: “Tôn đại nương, người đều bao nhiêu tuổi??? Còn thêm muốn tướng quân chúng ta, cũng không giấu lại tuổi của người có thể là nương tướng quân ta!”

“Phi!” Tôn đại nương trừng mắt, kiều mỵ vuốt tóc: “Người chưa từng nghe qua nữ nhân bốn mươi như sói như hổ sao?” Sau đó lại kiều kiều nhìn về phía thiếu niên tướng quân, cơ khát liếm môi: “Tiểu tướng quân, đêm nay đến doanh trường của ta đi!”

“Dựa vào! Chúng ta phải bảo vệ trinh tiết của tướng quân!” Thối lão đầu vẫy tay rống to.

“Bảo hộ trinh tiết tướng quân!” Chúng nam binh gào thét phụ họa.

Thiếu niên tướng quân được người bảo hộ trinh tiết trên mặt không chút biểu cảm, ngay cả lông mày cũng chưa động một chút, trầm mặc nhìn thẳng tướng lĩnh bạch quân.

Lại không biết bộ dáng này của hắn làm cho đang đứng nhóm nương tử quân đứng đó như hổ như sói không ngừng ở trong lòng điên cuồng gào thét, tiểu tướng quân của các nàng mặc kệ khi nào đều là như vậy đáng yêu nha!

Rõ ràng ở quân doanh, mỗi ngày bị ánh mặt trời sưởi nắng, nhưng tiểu tướng quân vẫn cứ trắng non mềm, môi hồng răng trắng, bộ dáng tuấn tú, lưu loát tóc ngắn làm cho hấn xem ra càng lộ vẻ non nớt, hắc kim khuyên tai bên tai phải chẳng những không làm cho hấn tăng thêm một tia khí khái nam tử, ngược lại vốn là ngũ quan xinh đẹp càng thêm thanh tú, thấy thế nào, này đều như là một vị tiểu công tử được dưỡng nơi khuê phòng.

Tự thiếu niên đi đến quân doanh, theo một cái tiểu binh bắt đầu, bao nhiêu nữ binh dù sáng dù tối muốn ăn đậu hũ của hấn, hàng đêm trà trộn vào trong doanh trường của hấn muốn thăm tiểu đệ đệ của hấn, cũng không có một người đạt được. Cho dù thiếu niên lên làm tướng quân, mỗi ngày trưng một tấm mặt, khả mỗi khi nhìn đến bộ dáng tiểu tướng quân xinh đẹp đáng yêu không biểu cảm, chỉ làm cho các nương tử quân càng muốn đẩy ngã hấn.

“Nha! Tiểu tướng quân càng xem càng ngon miệng, ta nhất định phải đoạt được trinh tiết của hấn!”

“Đoạt được trinh tiết tiểu tướng quân!” Chúng nữ nhất tề rống, ánh mắt tỏa sáng cơ hồ muốn cắt từng mảnh áo trên người thiếu niên tướng quân.

Thân là một khối thịt béo bị thêm nhỏ dãi, Phàn Ngọc Kỳ vẫn là một mặt đứng đắn, hấn nâng lên tay, ý ngừng âm thanh phía sau, đồng thời, đầu lĩnh bạch quân cũng nâng tay, phía sau nương tử quân cũng cùng an tĩnh.

“Tiểu Kỳ nhi, đánh cuộc đi.” Phàn Ngọc Lâm nhìn tiểu đệ nhỏ nhất nhà mình, gương mặt mang chút cười vô lại.

“Đánh cuộc gì?” Cùng người kia diện mạo giống nhau, Phàn Ngọc Kỳ thanh âm cũng tốt nghe, giống một cái đầm thanh tuyến, sạch sẽ trong suốt.

Phàn Ngọc Lâm gãi cằm, một mặt không có hảo ý: “Lần này chúng ta cá lớn chút. Như vậy đi, các người nếu bị thua, tiểu Kỳ nhi, đêm nay liền dâng ra đêm đầu của người đi.”

Chúng nữ phát ra bộ dạng sói, ánh mắt càng sáng, càng rống to lên: “Tướng quân anh minh!”

“Điều này không được!” Chúng nam binh nóng nảy: “Tướng quân người không thể đáp ứng nha!”

“Các người cảm thấy chính mình sẽ thất bại?” Phàn Ngọc Kỳ nhàn nhạt ngắm chúng tướng sĩ.

“Thí! Chúng ta làm sao có thể thất bại bởi nữ nhân!” Nam nhân rít gào, người người mặt đều khí đỏ.

Bại bởi nữ nhân là sỉ nhục tuy rằng trước mắt chiến tích là 5 thắng 13 bại... nương! Đàn nữ nhân này rất nhanh nhẹn dũng mãnh.

“Tốt lắm.” Phàn Ngọc Kỳ gật đầu, đối sĩ khí chúng tướng sĩ của mình cảm thấy vừa lòng: “Hảo, ta cá.” Hấn đáp ứng điều kiện của đại tỷ nhà mình. “Bất quá, ta muốn cược thêm.”

Phàn Ngọc Lâm nhướn mày: “Thêm cái gì?”

“Không chỉ đổ dầu đêm của ta, cũng đổ dầu đêm những người đứng phía sau ta.” Dừng một chút, Phàn Ngọc Kỳ mặt không chút biểu cảm lại bổ sung một câu, “Đầu đêm, mặt sau.” (TL: anh chơi ác quá đi +__+)

“.....” Mọi người một mảnh an tĩnh, các nam nhân sắc mặt toàn phiếm thanh.xanh méc.

Phàn Ngọc Kỳ không nhìn hắc quân xanh mặt, lại sâu kín phun một câu, “Các người nếu bị thua, ta liền đem các người hết thảy đưa vào quán tiểu quan!”

“Hảo.” Một chút thanh âm thanh nhã phiêu tiến chiến trường.

Trên ngọn núi gập ghềnh có một bãi đá vững vàng, thanh âm liền từ trên bãi đá phát ra.

Trống trận, ngay tại trên bãi đá, một gã nữ tướng tay cầm thiết bổng, đứng thẳng ở cổ giữ, trung ương bãi đá, có mấy cái sạp mềm nhũn.

Trên bàn con có lư hương chạm khắc hoa văn công phu, long tiên hương độc đáo thơm ngát từ lư hương sâu kín phiêu tán, chén bạch ngọc đựng nước ấm, tiểu điểm tâm được bày biện ngon miệng trên hộp sơn mài

đen, hai gã tỳ nữ đứng ở hai biên trường kỉ, một người chấp khởi bạch ngọc hồ rót rượu, một người dùng thon dài ngón tay ngọc bóc nho, bỏ vào miệng nam nhân.

Nam nhân, tà nằm ở trên trường kỉ, tử bào thượng đẳng cùng viền áo màu vàng xa xỉ, tóc dài đen thui được một chiếc trâm vàng cố định, vài sợi tóc dài phân tán, thon dài ngón tay có điểm hoa văn màu cam, nhìn kỹ lại, đó là hoa văn mạn đà hoa tinh xảo công phu, liền theo gáy thượng tuyết trắng của nam nhân chạy dọc tới cánh tay.

Hình xăm tiên diễm làm cho nam nhân vốn là diện mạo tuấn mị càng hiển mị hoặc, môi hồng nhu màu máu, đôi mắt mĩ gần như tà khí nhìn chăm chăm thiếu niên tướng quân tại tiền phương, thanh âm khàn khàn phun ra từ cánh môi, “Giống nhau, từ ta làm nhân chứng đi, có thể chứ? Phàn tướng quân.”

Nơi này có hai vị Phàn tướng quân, nhưng toàn bộ mọi người biết nam nhân tại hỏi ai.

Phàn Ngọc Kỳ nhìn về phía bãi đá, chống lại ánh mắt tà mị của nam nhân, mặt đồng không tránh, lạnh nhạt phi thường: “Vậy làm phiền quân sư.” Sau đó nhìn về phía sau chúng nam tử hán xanh méc mặt, nâng tay vỗ nhẹ bả vai thối lão đầu, ngữ khí nhẹ nhàng nhàn nhạt nói, “Hảo hảo vì trình tiết của các người mà chiến đi.”

“..... Tướng quân đại nhân không cần nha!” Tập thể nam nhân kêu rên, cơ hồ muốn quỳ xuống.

“Quân lệnh như núi.” Phàn Ngọc Kỳ lãnh đạm phun ra bốn chữ này.

Chúng tướng hiểu được cá tính đứng đắn của tướng quân đại nhân nhà bọn họ, biết cãi lại không xong.

Nhìn về phía một đám nữ nhân bạch quân như hổ như sói rình mồi, các nàng người người vẻ mặt dâm loạn tà ác, hắc quân không khỏi tự giác kẹp chặt cúc hoa giữa hai chân, trong lòng âm thầm rơi lệ.

Vì trình tiết của bọn họ “Lên nha! Sát nha!”

Đồng trống trận vang, hai quân phác tiến lên, tay không giao chiến. Một mặt đối địch nhân, chúng tướng sĩ đều rút bộ dáng thô lỗ lười nhác vừa rồi, nghiêm túc đối mặt địch nhân trước mắt.

Chỉ có một canh giờ, phương nào còn đứng nhiều người, phương đó liền thắng lợi.

Hai đầu lĩnh sớm rời đi chiến trường, đi đến bãi đá, từ trên nhìn xuống quan sát chiến trận.

Đối chiến này có thể nói là truyền thống của quân doanh, chủ yếu là vì làm cho tướng sĩ phát tiết tinh lực dư thừa, dù sao hiện tại tứ phương thái bình, không có trận chiến gì cần đánh.

Nhưng thao luyện binh sĩ cũng không có thể buông lỏng, ngày qua ngày huấn luyện, vì thủ vệ quốc gia, mỗi ngày đãi ở trong quân doanh nặng nề cùng áp lực có khi tướng sĩ sẽ không chịu nổi, hơn nữa trong quân doanh có nam có nữ, ít nhiều sẽ có xung đột.

Cho nên mỗi nửa năm quân doanh liền tổ chức một lần quyết đấu, làm cho bọn họ phát tiết áp lực cùng tinh lực dư thừa, cũng kích phát tâm hiếu thắng của bọn họ.

Mọi người đều cần thể diện, hướng chỉ là quân nhân, bọn họ có kiêu ngạo cùng vinh quang thuộc loại chính mình, cho dù lần này thua, lần sau cũng sẽ cố gắng thắng trở về.

Nương quyết đấu, bồi dưỡng ý chí chiến đấu tướng sĩ, cũng làm cho bọn họ đánh nhau bồi dưỡng một chút cảm tình.

Nhất là này đó nam binh, bại bởi nữ nhân nhưng là so với cái gì đều sĩ nhục, cổ tình nhóm nữ binh trong quân cũng không dễ chọn.

Ở Tuyết Tầm Quốc, không phải chỉ có nam nhân có thể thủ vệ quốc gia, nữ nhân cũng có thể.

Không biết là vì Tuyết Tầm Quốc ở phương bắc, thời tiết cực kì lạnh lẽo, nam nhân Tuyết Tầm Quốc rất thừa thớt, cho nữ tử so sánh với, số lượng có thể nói là hơn gấp mấy lần.

Bởi vậy Tuyết Tầm Quốc cơ hồ có thể nói là nữ nhân làm chủ, hơn nữa địa thế hiểm trở, Tuyết Tầm Quốc lại dùng võ lập quốc, điều này cũng tạo thành nữ nhân Tuyết Tầm Quốc nổi danh khắp Thương Lan đại lục là những nữ tử nhanh nhẹn dũng mãnh.

Người người đều biết đến, nữ nhân Tuyết Tầm Quốc không dễ chọc, không chỉ không dễ chọc, hơn nữa bộ dạng cao lớn cường tráng, đáng vẻ như Chung Quỳ, cưới đến nữ nhân Tuyết Tầm Quốc thật sự là chuyện nhân sinh bi thảm nhất, bọn họ đồng tình nam nhân Tuyết Tầm Quốc.

Đối với lời bình này, nam nhân Tuyết Tầm Quốc đồng thanh phi!

Nữ nhân Tuyết Tầm Quốc bọn họ chẳng qua ột chút, trắng một chút mà thôi, cái khác nên có đều có, hơn nữa có thể đi vào phòng, có thể lên chiến trường, nữ nhân quốc gia các ngươi được không?

Nói cái gì nữa mỹ mạo như Chung Quỳ? Phi! Tuyết Tầm Quốc bọn họ địa linh nhân kiệt, các nàng chính là bộ dạng có điểm nam nhân, cái này gọi là mỹ mạo như Phan An được không!

Tóm lại, ai dám nói nữ nhân Tuyết Tầm Quốc không tốt, nam nhân Tuyết Tầm Quốc tuyệt đối xông lên liều mình.

Đại khái là pháo đoàn kết đối ngoại, binh lực Tuyết Tầm Quốc cường thịnh, cùng Long Uyên, Vân Hải là tam đại quốc, còn lại tiểu quốc đều dựa vào tam quốc này mà đứng.

Tuyết Tầm Quốc ở phương bắc, tuy rằng thời tiết lạnh lẽo làm cho lương thực gieo trồng không dễ, nhưng xung quanh là núi, địa thế dễ thủ khó công, hơn nữa khoáng sản phong phú, bọn họ dùng khai thác đến quặng sắt chế tác vũ khí hoặc là làm thành dụng cụ tinh mỹ bán ra giá cao, sáng tạo một đường kinh thương sánh cùng nhị quốc, kinh tế quốc gia phát triển, trăm năm đến, Tuyết Tầm Quốc không chỉ vũ lực cường thịnh, kinh tế cũng phồn hoa, một chút cũng không thua kém phía nam, đất rộng của nhiều Long Uyên quốc.

Phàn Ngọc Lâm vuốt cằm, xem chiến cuộc. Vì trình tiết, hắc quân lần này khả liều mình, cho dù bị đánh nằm úp sấp vẫn là liều mình đứng lên.

Phàn Ngọc Kỳ đứng ở bên cạnh, hắc so với Phàn Ngọc Lâm cao nửa cái đầu, thân hình lại đơn bạc rất nhiều, xứng thượng trương mặt trẻ con kia, thoát nhìn tựa như cái thiếu niên chưa lớn.

Mặc cho ai cũng không tin tưởng hắc đã hai mươi ba, hơn nữa mười sáu tuổi liền tiến quân doanh, mới hai mươi tuổi đã được phong làm tướng quân.

Hắc nhìn chằm chằm chiến cuộc, xem hắc quân nhà mình người đứng vững bắt đầu thừa thốt, vẻ mặt lãnh đạm vẫn không thấy một tia khấn trương.

So với chiến cuộc phía dưới, càng làm cho hắc để ý là nam nhân tuần mỹ đang theo dõi bên cạnh hắc.

Ân Mặc Ly, ba năm trước được Quân thượng phái tới trở thành quân sư Phàn gia quân, không có người biết thân phận cùng lai lịch của hắc, hắc vừa đến quân doanh, lập tức rước lấy mọi người nhìn chăm chú.

Khuôn mặt tuần mỹ tà mị, hoa lệ tiên diễm phủ, mười rương hành lý lớn, tay cầm lưu ly tinh màu vàng, không nhìn ánh mắt mọi người, thần sắc tự nhiên tựa sương khói, quan trọng nhất là, thể nhưng còn mang theo hai gã vị tỷ nữ xinh đẹp bên người..... Đây là quân doanh, không phải địa phương dành ột cái công tử mặt hoa ngọan!

Trong quân doanh các nam nhân phần nộ rồi, bọn họ ở trong quân doanh nghen lâu như vậy, muốn ôm nữ nhân còn phải chờ ngày nghỉ, mà nam nhân thoát nhìn như nữ nhân này dựa vào cái gì mang hai cái mỹ nhân như hoa như ngọc đến quân doanh nha!

Quân sư? Không! Bọn họ không phục!

Đối mặt chúng binh sĩ ghen tị, hăm mộ cùng oán hận, Ân Mặc Ly lạnh nhạt không nhìn, trực tiếp trụ tiền doanh trưởng của hắc, hơn nữa quy định mỗi ngày đều phải vì hắc chuẩn bị nước ấm, hắc thói quen mỗi ngày tắm rửa. Hắc thích yên tĩnh, cho nên ở phụ cận doanh trưởng của hắc không được ồn ào tranh cãi âm ỉ. Hắc thích sạch sẽ, cho nên trên người hắc ô mồ hôi, không được đến gần hắc trăm bước. Hắc mang đến hai gã tỷ nữ chỉ có thể hầu hạ hắc, ai dám đụng một cọng lông tơ tỷ nữ của hắc, hắc liền đem người nộ đuổi ra quân doanh.

Này đó mệnh lệnh, làm cho chúng binh sĩ vốn là không phục hắc lại là phần nộ bất mãn, trực tiếp cáo lên Phàn Ngọc Kỳ, muốn đem quân sư mới đến này hảo hảo giáo huấn.

Thân là tướng quân, Phàn Ngọc Kỳ phải duy trì sĩ khí trong quân, đương nhiên không được quá mức độ hành độc đoán, hơn nữa quân sư đại nhân này... hành vi đúng là quá cần rõ.

Bởi vậy, Phàn tướng quân mang theo oán khí của chúng tướng sĩ, đi đến doanh trường của quân sư đại nhân.

Không trải qua thông báo thông báo cái gì? Trong quân doanh này trừ bỏ Phàn Ngọc Lâm liền hấn lớn nhất hấn xốc lên lều vải, đã thấy sương khói lượn lờ, đục dưng rộng lớn hai người có thể tiến vào, Ân Mặc Ly bắt tay làm gối nằm lên, ẩm ướt tóc dài rối tung, hai mi mày đang giúp hấn chà lưng, đâm lưng.

Phát hiện có người tiến vào, Ân Mặc Ly nâng lên mặt, mạn đà hoa nơi khóe mắt như nở rộ cực kì xinh đẹp, trắng nõn khuôn mặt tiên diễm không tỳ vết, ẩn ẩn lộ ra một cổ mị thái, đồng tử như ngọc lưu ly, cánh môi xinh đẹp khinh dương.

“Tướng quân đại nhân bái phỏng, có việc sao?” thanh âm khàn khàn, giọng như giọng hát mỹ nhân ngư trong truyền thuyết.

Phàn Ngọc Kỳ đột nhiên có loại cảm giác không thể hô hấp. “Không, không có việc gì, ngưng ngưng, quấy rầy.” nói xong câu này, hấn vội vàng rời đi, trốn vào doanh trường của mình. (TL: ca không có tiền đồ, hazz!!!)

Trong quá trình hồi doanh trường, hấn vẫn là vẻ mặt đứng đắn, sau khi tiến doanh trường, biểu cảm đứng đắn kia gần như đại ra, mà bên tai nóng lên.

Đêm đó, hấn làm mộng xuân lần đầu tiên trong cuộc đời.

Nội dung mộng xuân mỗi lần hồi tưởng, Phàn tướng quân lỗ tai liền nóng lên một lần.

Theo lần đó về sau, hấn cũng không dám nữa cùng quân sư đại nhân cùng một chỗ, luôn tận lực cách Ân Mặc Ly rất xa, khả ánh mắt lại không nhìn được hội vụng trộm ngắm hường Ân Mặc Ly, sau đó bên tai sẽ nóng lên, trái tim còn có thể phanh phanh phanh... đập rất nhanh.

Bệnh trạng này làm cho Phàn Ngọc Kỳ thực phiền não, phiền não đến không đếm xỉa đến chúng binh sĩ đối Ân Mặc Ly bất mãn, sau đó qua vài ngày, không biết sao lại thế này, thanh âm bất mãn đối với Ân Mặc Ly nháy mắt biến mất, chúng tướng sĩ nguyên bản đối với Ân Mặc Ly không phục nhìn đến Ân Mặc Ly tự động sợ hãi như chuột thấy mèo, ngoan vô cùng.

Phàn Ngọc Kỳ không khỏi cảm thấy thần kỳ, bất quá hấn hướng đến không lòng hiếu kỳ, trong quân đều đã an tĩnh, hấn cũng lười đi truy cứu nguyên nhân.

Hơn nữa với hấn mà nói, làm thế nào giải quyết bệnh trạng hấn nhìn đến Ân Mặc Ly liền cảm thấy kì quái còn trọng yếu hơn.

Khả ba năm, bệnh trạng của hấn chẳng những không giảm bớt, ngược lại càng lúc càng nghiêm trọng, hơn nữa mỗi lần làm mộng xuân đều mơ thấy..... Nha! Không thể tưởng không thể tưởng.

Phàn tướng quân lỗ tai lén lút đỏ.

Ân Mặc Ly nhìn chằm chằm lỗ tai khả nghi đỏ lên, cánh môi gợi lên, “Phàn tướng quân, hắc quân của người tựa hồ mau thua.”

Nghe được thanh âm khàn khàn mê người kia, Phàn Ngọc Kỳ lỗ tai càng hồng, khả vẻ mặt vẫn là nhất quán lạnh nhạt nghiêm túc, “Còn có nửa canh giờ.” Hấn đối binh sĩ chính mình có tin tưởng đương nhiên, bọn họ như vậy nghĩ đến quán tiểu quan bị bạo súc huyết, hấn không để ý thành toàn bọn họ.

Bị đánh nằm sấp binh lính nháy mắt đánh cái rùng mình, sau đó cắn răng, đứng lên.

Xem đàn hắc quân run run bò dậy, Phàn Ngọc Lâm khê huyết sáo, sau đó hướng bên dưới rống, “Uy! Các người cũng không nên thua kém người ta, đầu đêm của tiểu Kỳ nhi còn chờ các người đâu!”

Lời này vừa ra, ý chí chiến đấu như hổ như sói của bạch quân càng tăng lên, các nàng nhưng là đánh chủ ý trình tiết của tiểu tướng quân thật lâu.

Xem trước mắt hai phương kịch liệt giao chiến, Ân Mặc Ly trầu điều thuốc, mâu quang tiếp tục dừng ở trên người Phàn Ngọc Kỳ. “Xem ra đầu đêm của Phàn tướng quân thực mê người.”

“Ha ha, kia đương nhiên.” Phan Ngọc Lâm hướng Ân Mặc Ly nháy mắt một cái, “Đây chính là tiểu Kỳ nhi nhà ta danh xứng với thực đầu đêm nga!”

Ân Mặc Ly nhướn mày, xem tướng mạo Phan Ngọc Kỳ quá mức tuấn mỹ, cho dù bị đại tử nhà mình lấy ra nói giỡn, hẳn vẫn là gợn sóng không sợ hãi, bảo trì bộ dáng mặt than.

“Xứng với tên thực đầu đêm nha.....” Hắc thì thầm, cánh môi gợi lên cười quỷ dị. “Làm sao bây giờ đâu? Phan tướng quân, ta đều động lòng.”

“Thế nào, quân sư đại nhân đối đầu đêm của Kỳ nhi nhà ta cũng có hứng thú sao?” Phan Ngọc Lâm cười ha ha, một mặt vô lại nói.

Ân Mặc Ly đứng dậy rồi đi trường kỉ, chậm rãi bước hướng Phan Ngọc Kỳ, hướng tương mặt đứng đắn kia nhẹ nhàng than thở, cánh môi hướng vào hắc, thanh âm khinh trầm nhẹ.

“Phan tướng quân, nếu có thể được đến đầu đêm của ngươi, ta không để ý ở mặt dưới nga.”

Sau đó, hắc vừa lòng nhìn đến Phan tướng quân đứng đắn mặt...đỏ.

※※※

Cuối cùng, hắc quân khổ thắng, tập thể bảo trụ trình tiết bọn họ.

Tư vị thắng lợi thực mê người, tuy rằng người người bị đánh mặt mũi bầm dập, nhưng hắc quân đều mừng rỡ cười hơ hớ, thời điểm nhìn đến bạch quân đàn nữ tử kia, cái mũi đều hướng lên trên kiêu ngạo.

Phan Ngọc Kỳ lại một chút cũng không cảm thấy cao hứng, tâm tình hẳn thực rối rắm.

Bởi vì hắc bị đùa giỡn.

Phan tướng quân, nếu có thể được đến đầu đêm của ngươi, ta không để ý ở mặt dưới nga má ơi, lời này quá phạm, rất tà ác! Hơn nữa Phan Ngọc Kỳ rối rắm phát hiện hẳn thực sự ảo tưởng bộ dáng quân sư đại nhân đang dưới thân của hắc..... Xong rồi, hẳn thế nhưng cảm thấy hình ảnh này hảo mất hồn.

Tại sao có thể như vậy đâu? Tưởng hẳn hai mươi ba năm qua, cho tới bây giờ không đối nữ nhân xúc động qua, kết quả duy nhất xúc động đối tượng lại là cái nam nhân.

Hơn nữa, nam nhân này còn đúng là ba năm đều xuất hiện tại trong mộng xuân của hắc.

Hắc từng hỏi qua làm đại phu tam tử, thường mơ thấy một người đại biểu cái gì đương nhiên, đứng đắn Phan gia tiểu đệ tuyệt đối sẽ không nói ra là làm mộng xuân, đáng tiếc hẳn không biết chính mình lỗ tai đỏ lên bán đứng hẳn Phan gia lão Tam phản ứng là vui mừng chụp vai hắc, cảm thán đệ đệ nhà mình trưởng thành.

Sau đó cách một ngày, trong nhà liền nấu trứng gà đỏ, chúc mừng nam nhân duy nhất Phan gia rốt cục trưởng thành.

Phan Ngọc Lâm càng một mặt dâm loạn, ôm lấy vai hắc, thẳng hỏi hẳn là mộng đến ai?

Bên ngoài giang hồ trở về Phan gia lão Tứ vừa nghe đến đệ đệ có người trong lòng, lập tức tò mò, thanh thuần lại đứng đắn đệ đệ là bị khuê nữ nhà ai dụ.

Cũng mặc kệ thế nào ép hỏi, Phan Ngọc Kỳ chính là không nhận tội, chỉ biết dùng tương mặt trẻ con đứng đắn lại nghiêm túc, lời lẽ chính nghĩa cùng bọn họ nói trong lòng ta chỉ có bảo vệ quốc gia, không có thời gian nghĩ đến nữ tử thường tình.

Kỳ thực lời này nói ra miệng, Phan Ngọc Kỳ chính mình đều chột dạ.

Khả hẳn đâu có thể nào nói thật, nói cho người nhà hẳn biết hẳn mộng xuân cùng một người nam nhân, tuyệt đối sẽ bị toàn bộ nữ nhân trong nhà làm thịt.

Hắc là nhất mạch nam nhân suốt ba thế hệ Phan gia. Tổ tiên Phan gia là khai quốc công thần, thành lập vô số công lao, Phan gia còn được khai quốc tiên hoàng phong làm đệ nhất tướng quân phủ Tuyết Tầm Quốc. Bao năm qua gia chủ Phan gia vì Tuyết Tầm Quốc lập hạ rất nhiều công lao hãn mã, nắm giữ trăm vạn quân mã, cực chịu Tuyết Tầm Quốc nhiều đời quân thượng tín nhiệm.

Ở Tuyết Tầm Quốc truyền lưu một câu chỉ cần có Phàn gia quân, Tuyết Tầm vĩnh viễn bất diệt.

Chỉ tiếc Phàn gia nam nhân không vương, đến về sau, lên chiến trường đều là Phàn gia nữ nhân.

Mọi người đều biết, nữ nhân Tuyết Tầm Quốc không thể khinh thường, trong đó, đặc biệt là nữ nhân Phàn gia, Phàn gia quân uy danh hiển hách, có thể nói bách chiến bách thắng, mà danh hào bách chiến bách thắng này nhưng là từ Phàn gia nữ nhân đánh trận mà dành được.

Người người đều biết, nữ nhân Phàn gia anh dũng thiện chiến, ở chiến trường đi trước làm gương, có thể nói là vách tường lớn nhất của Tuyết Tầm Quốc.

Phàn gia nữ tử không gả ra ngoài, chỉ chiêu nam ở rể, cũng không biết vì sao, sinh ra nam nhân cơ dãn lại cực nhỏ, mà ở gần nhất ba đời nhưng lại đều chỉ sinh nữ oa, thẳng đến Phàn Ngọc Kỳ, rốt cục có một nam nhân.

Thân là nam nhân duy nhất Phàn gia, luôn nhận hết sự sủng ái, được dung túng như các tiểu công tử hoàn khổ (* hoàn khổ: chỉ người vô dụng, chỉ biết ăn chơi, được nuông chiều hư), vậy sai lầm rồi.

Bởi vì làm nam nhân duy nhất, cho nên Phàn Ngọc Kỳ bị quản được càng nghiêm. Trên hắn có bốn tỷ tỷ, đại tỉ tông quân, nhị tỉ tiến triều đình, tam tỉ học y, tứ tỉ thì tại giang hồ, mà bốn tỷ tỷ này, đúng là lại càng nghiêm khắc.

Hắn từ nhỏ không chỉ học tứ thư ngũ kinh, còn phải đọc rành các binh pháp, buổi sáng trời chưa sáng đã bị lôi đi đứng tấn luyện công, luyện công xong, còn muốn nhận bốn vị tỷ tỷ dạy dỗ cái gọi là dạy dỗ chính là cùng các nàng tỷ thí, mà tuổi nhỏ hắn tuyệt đối là bị làm bao cát đánh, chiêu cách nói tam tỉ Phàn gia, học võ bước đầu tiên, muốn chịu đòn, bị đánh.

Thẳng đến hắn ở mười sáu tuổi năm ấy rốt cục đánh thắng Phàn gia tứ tỷ muội, lập tức bị Phàn Ngọc Lâm ném vào quân doanh, theo cấp thấp nhất tiểu binh làm lên, khi đánh giặc, hắn tuyệt đối bị đẩy đi tiên phong, Phàn gia đại tỉ viết: Muốn thành người được mọi người trọng, phải không sợ chết. Ở đủ loại tôi luyện chủ yếu là đại tỉ Phàn gia tôi luyện hắn gian khổ theo một cái tiểu binh trở thành tướng quân.

Hắn biết nữ nhân trong nhà đối với hắn kỳ vọng, cho nên hắn nghiêm chỉnh kiểm chế bản thân, không cho chính mình phạm bất kỳ tia sai lầm nào, chỉ sợ làm cho người trong nhà thất vọng chính trực Phàn tướng quân tuyệt đối sẽ không thừa nhận là các nữ nhân trong nhà đáng sợ, làm cho hắn không dám phạm sai lầm, bởi vì phạm sai lầm kết cục sẽ rất thảm.

Mà lúc này, hắn lại phạm sai lầm lớn nhất trong cuộc đời.

Phàn Ngọc Kỳ lại theo trong mộng bừng tỉnh, hắn thô thở phì phò, cái trán đổ mồ hôi, miệng khô lưỡi khô, hạ phúc như một đoàn tà hỏa.

Hắn vẫn nhớ mới vừa rồi mộng.

Trong mộng, tà mị nam nhân dán lên thân thể hắn, ướt át môi hàm chứa hắn, đầu lưỡi nhẹ nhàng linh hoạt tham tiến trong miệng hắn lại giảo hoạt rời khỏi.

Ngón tay dán ngực của hắn, nhịp đập của hắn lớn đến hai người đều nghe được đến.

“Tim ngươi đập thật nhanh.” Thanh âm khàn khàn hoặc nhân ở bên tai hắn nhẹ thở hơi nóng, môi mỏng khẽ cắn vành tai hắn. “Muốn ta sao? Chỉ cần là ngươi, ta nguyện ý ở mặt dưới.”

Lời này, cỡ nào dụ hoặc người.

Phàn Ngọc Kỳ đỏ mặt, cơ hồ là cơ khát xem hắn.

Nam nhân nằm xuống, chân phải cạo dục vọng sớm tăng lên của Phàn Ngọc Kỳ, con ngươi đen đang khiêu khích, hồng nhạt đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm môi, bộ dáng gợi cảm liêu nhân làm cho Phàn Ngọc Kỳ mau dề nên không được thú tính trong lòng.

“Ngọc Kỳ.....” Cánh môi thoát nhìn mềm mại lại ngon miệng khẽ mở, cúi đầu sâu kín, tâm can sớm rung động.

Mỗi khi nghe được thanh âm khàn khàn kia như vậy kêu hần, Phàn Ngọc Kỳ liền cảm thấy kích động, chỉ có ở trong mộng, người kia mới có thể gọi tên của hần.

Xem gương mặt tuần mỹ kia gần như tà mị, Phàn Ngọc Kỳ rốt cuộc đè nén không được trong lòng khát vọng.

Ổ dục vọng nổ tung kia trong nháy mắt, hần bừng tỉnh.

Khả lửa nóng dưới bụng cũng là như vậy rõ ràng, hần vẫn thật sâu nhớ người kia yêu mị, còn có thanh nhã long tiên hương trên người hần.

Qua hồi lâu, rốt cục bình ổn dục vọng rầm rĩ, nhắm mắt lại, Phàn Ngọc Kỳ cảm thấy chính mình tinh bì lực tấn, hơn nữa, hần không thể không thừa nhận một sự kiện bi thảm, một sự kiện hần trốn tránh ba năm

Hần, đoạn tụ.

2. Chương 2

Đụng vào, phanh, a – một thân ảnh bay lên, theo tiếng kêu thê thảm lừng lẫy ngã xuống đất, kết cục liên cùng vô số đồng bào phía trước giống nhau, chết ở trên đất không thể động đậy.

Thiếu niên mắt lạnh xem thi thể nằm trên mặt đất, không nhìn bọn họ ai ai rên rỉ, thản nhiên nói: “Đứng lên.”

Còn nha lão đại!

Nghe được những lời này của tướng quân, một đám giả chết nằm trên mặt đất mặt đều xanh.

Đừng nhìn tướng quân bọn họ bộ dạng một bộ thiếu niên gầy yếu, kia chính là thoát nhìn nha! Cởi quần áo, đáng người bạc nhược là tinh trắng rắn chắc, móng manh cơ bắp tràn ngập lực cùng mĩ, một phen vận động làm cho trắng nõn da thịt phỉm một tầng hần, mồ hôi ngưng tụ ở cơ bụng tám khối, ánh mặt trời chiếu rọi, giọt mồ hôi lại giống như sương sớm một dạng, làm cho chúng nữ vậy xem bên cạnh không ngừng nuốt nuốt nước miếng.

Nha — tiểu tướng quân các nàng lúc này là tối ngon miệng.

Nhưng tướng sĩ nằm trên mặt đất chỉ cảm thấy tướng quân bọn họ mấy ngày nay thật đáng sợ nha! Không biết là ai chọc tới tướng quân, gần nhất thao luyện hoàn toàn không đem bọn họ xem làm người, bọn họ liền cùng bao cát giống nhau bị đánh a — đừng nhìn tướng quân bộ dạng tuần tú trắng nõn, một cái người có thể một tay giơ lên một bao năm mươi cân đánh người đau hay không đau? Nhưng để tướng quân đại nhân đánh tới người vừa lòng, bọn họ đã vết thương luy luy, thảm hại vô cùng.

Một ngày còn có thể chống đỡ, nhưng đã liên tục bảy ngày nha! Đây còn không để cho người ta sống nha! Còn như vậy tiếp tục không cần quốc gia khác tới cửa tấn công, bọn họ cũng đã bị tướng quân nhà mình đánh chết.

“Tướng quân! Chúng ta đã không được, van cầu ngài tha chúng ta đi!” biệt hiệu thối lão đầu Triệu Đại dẫn đầu xin khoan dung, tích lũy bảy ngày thương làm cho sắc mặt hần tái nhợt đến xanh xao, thương lão tiều tụy cũng không riêng một mình hần, toàn bộ người nằm trên mặt đất cùng hần không sai biệt lắm.

“Chắc chắc, thối lão đầu, người thật đúng là yếu ớt đi, có phải hay không nam nhân nha!” Tôn đại nương ở một bên cười nhạo. Không chỉ nàng, liên can nương tử quân đối với bọn nam nhân đang nằm trên mặt đất đều tỏ vẻ khinh bỉ.

“Xú bà nương người cấp Lão Tử cam miệng!” Nương! Bị tướng quân đánh còn muốn đàn nữ nhân vậy xem này cười nhạo, tôn nghiêm nam nhân của bọn họ toàn không có!

“Tiểu tướng quân người xem, Triệu Đại hần còn có khí lực rống người.” Tôn đại nương lập tức cáo trạng.

Triệu Đại mặt triệt để đen, hần hung hăng mà trừng Tôn đại nương liếc mắt một cái, một mặt đối Phàn Thiếu Kỳ lập tức giả bộ đáng thương.

“Tướng quân, chúng ta thực sự không được, đại nhân ngài lại đánh.....” Nhìn đến tướng quân đại nhân ánh mắt híp lại, Triệu Đại thức thời sửa miệng, “Không, là thao luyện chúng ta bảy ngày, các huynh đệ đều không chịu nổi, van cầu ngài, buông tha chúng ta đi.” Bọn họ đã không chịu nổi hấn chà đạp nha!

“Như vậy lại không được, các người muốn thế nào lên chiến trường? Dịch nhân cũng sẽ không bởi vì các người cầu xin tha thứ mà bỏ qua các người.” Phàn Ngọc Kỳ hừ lạnh.

Làm ơn, bọn họ tình nguyện ở chiến trường cùng người chém giết, cũng không cần làm bao cát bị đánh, tướng quân âm dương quái khí so với bất cứ cái gì đều đáng sợ.

Khả bọn họ cái gì cũng không dám nói, chỉ có thể cúi đầu cầu nguyện, bày ra bộ dạng xấu hổ, chỉ cầu tướng quân đại nhân buông tha bọn họ.

Đôi mắt chúng thuộc hạ như thế, Phàn Ngọc Kỳ tâm tình càng kém, khuôn mặt tuần tú nghiêm trọng hơn nóng cùng u ám.

“Tướng quân gần đây tâm tình tựa hồ không tốt?” Thanh âm khàn khàn theo phía sau truyền tới, Phàn Ngọc Kỳ sắc mặt cứng đờ, mặt lại không chút biểu cảm, lưng cũng là thẳng tắp đứng.

“Tâm tình không tốt cũng đừng bắt người khác trút giận, cái này tựa hồ không phải tác phong tướng quân.” Nhàn nhạt long tiên hương đánh úp về phía Phàn Ngọc Kỳ, người nọ liền đứng ở bên người hấn.

Trường bào đỏ tươi, tóc dài đen thùi lầy hồng từng bó lại, (TL: cái nì Linh nghĩ chắc là dùng dây đỏ buộc tóc quá. * nhún vai* Không biết nữa) mạn đà la nơi khoe mắt càng theo kiểu diêm, khuôn mặt tà mị phong hoa tuyệt đại, Ân Mặc Ly vừa xuất hiện, bốn phía dường như đều thành hắc bạch, chỉ có hấn là phong cảnh tối hoa lệ.

Phàn Ngọc Kỳ sắc mặt không thay đổi, nhìn không chớp mắt, ánh mắt nghiêm khắc vẫn cứ nhìn chằm chằm thủ hạ đang nằm trên mặt đất. “Ta đang thao binh.” Cái gì hết giận, hấn mới không có!

Hấn mới không phải bởi vì phát hiện chính mình luôn luôn trốn tránh bí mật không biết đối mặt thế nào, mượn danh nghĩa thao luyện làm cho thủ hạ bồi hấn phát tiết nóng trong lòng.

Hấn làm sao có thể hội làm loại sự tình này!

Là đám binh lính này quá an nhàn, ngay cả một quyền của hấn đều không chịu nổi, như vậy thế nào đánh giặc? Thế nào bảo vệ quốc gia?

Hấn là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nha!

“Dạ, tướng quân không phải đang trút giận, là ở thao luyện.” Ân Mặc Ly cười phụ họa, hút một ngụm thuốc, lại khinh ngạo hướng bên mặt đứng đắn của Phàn Ngọc Kỳ phun sương, thon dài thân hình tới gần hấn, cái đầu của hấn chỉ tới nửa đầu của Phàn Ngọc Kỳ, ngẩng đầu đối Phàn Ngọc Kỳ nói chuyện, cánh môi vừa khéo tới gần lỗ tai của hấn.

“Bất quá đều đến giữa trưa, tướng quân trước làm cho bọn họ nghỉ ngơi dùng bữa, ăn?”

Phàn Ngọc Kỳ cảm giác móng vuốt nóng hổi thổi đến lỗ tai của hấn, còn có hương thơm tươi mát của thân thể y..... Lỗ tai không tự giác đỏ lên.

Nhưng khuôn mặt tuần tú vẫn cứ chính khí nghiêm nghị, mặc đồng lạnh lùng nhìn quét chúng binh sĩ, dưới ánh mắt khát vọng của bọn họ, lạnh nhạt nói: “Thao luyện kết thúc.”

Vừa nghe đến lời này, chúng binh sĩ nguyên bản giả chết trên mặt đất lồm cồm bò dậy, “Tạ tướng quân!” nhất tề rống lớn, bước nhanh chạy trốn.

Bên cạnh nhóm nướng tử quân vây xem, nhìn đến quân sư đại nhân mỉm cười vọng tới trong ánh mắt, rõ ràng trương mặt tuần mị kia, cười như thế mê người, nhưng dưới đáy lòng các nàng lại lạnh run.

“Ách, đi một chút, ăn cơm đi.” Tôn đại nương rũ xuống mắt sờ sờ cái mũi, chạy nhanh lấy người, nhất phiêu nương tử quân cũng đi theo nàng phía sau rời đi.

Trong nháy mắt, giáo trường trống trải liền thừa Phàn tướng quân cùng quân sư đại nhân hai vị.

Phàn Ngọc Kỳ vẫn cứ nhìn không chớp mắt, nhìn thẳng tiền phương, một bộ dáng đứng đắn, lại không biết như vậy chỉ làm cho người bên cạnh càng muốn chọc hấn.

Ân Mặc Ly môi vẫn cứ cách lỗ tai Phàn tướng quân rất gần, “Tướng quân đang khẩn trương sao?” Nói xong, còn cố ý hướng lỗ tai thổi khẩu khí.

“Khẩn ... khẩn trương cái gì?” Vừa nói hoàn, Phàn Ngọc Kỳ phát hiện chính mình thế nhưng lắp bắp nói, hơn nữa ngữ khí kích động, quả thực tổn hại uy nghiêm tướng quân, hấn lập tức chính sắc, ngẩng đầu ưỡn ngực, lời lẽ chính nghĩa, “Bản tướng quân có cái gì hảo khẩn trương?”

“Kia tướng quân làm sao không đối mặt nhìn ta?” Ân Mặc Ly cười khế, rõ ràng hấn ở bên cạnh hấn, hấn luôn luôn xem tiền phương làm cái gì?

Mặt...đối mặt hấn? Chính trực Phàn tướng quân rồi rắm.

Từ sau khi hấn đối mặt cái bí mật xấu hổ kia, hấn liền trốn tránh Ân Mặc Ly, vốn sẽ không dám tới gần quân sư đại nhân, mấy ngày nay cách hấn càng xa càng tốt, ngay cả ánh mắt cũng không dám nhìn.

Hấn sợ tâm tư xấu hổ của chính mình bị Ân Mặc Ly phát hiện..... Điều này nên làm sao? Hấn còn chưa có quyết định hảo muốn hay không cùng Ân Mặc Ly cùng nhau — dù sao đám nữ nhân đáng sợ trong nhà vẫn là bóng ma trong lòng hấn nha. Lại nói, hấn đoán tự không có nghĩa là Ân Mặc Ly cũng đoán tự, xem hai cái thị nữ xinh đẹp bên người hấn, chỉ biết Ân Mặc Ly là yêu thích nữ nhân.....

Sự thật tàn khốc này làm cho Phàn Ngọc Kỳ tâm tình thật buồn bực, sắc mặt cũng càng âm trầm.

Gặp Phàn Ngọc Kỳ sắc mặt so với năm kia phụng mệnh tiêu diệt hải khấu, đối mặt mười chiến thuyền vây quanh còn âm trầm, Ân Mặc Ly nhướn mày, “Tướng quân, người đang nghĩ cái gì?”

“Nhớ người.....” lời vừa ra khỏi miệng liền cảm thấy lời này không đúng, Phàn tướng quân chạy nhanh bổ cứu, áp chế miệng khẩn trương lắp bắp, cố giữ vững trấn định. “Ta là nói muốn hỏi quân sư người có đôi bụng không?”

Đương nhiên, ánh mắt của hấn vẫn cứ không đối mặt Ân Mặc Ly.

“Tướng quân muốn theo giúp ta dùng cơm trưa sao?”

“A?” Không nghĩ tới hấn sẽ nói như vậy, Phàn Ngọc Kỳ ngốc lảng. Bởi hấn cùng dùng bữa..... Nghĩ như vậy, hấn hình như không cùng Ân Mặc Ly cùng ăn cơm qua, hấn không khỏi có chút động lòng, không thể được! Hấn bây giờ còn không thể đối mặt Ân Mặc Ly.

“Không, ta.....”

“Tướng quân.” Ân Mặc Ly đánh gãy hấn. Gặp Phàn Ngọc Kỳ luôn luôn không nhìn hấn, hấn quyết định chính mình bước lên một bước chân, đứng ở trước mặt Phàn Ngọc Kỳ, như là phát hiện cái gì, hấn lộ ra thần sắc kinh ngạc. “Tướng quân, ta phát hiện một sự kiện.....”

Tạm dừng ngữ khí làm cho Phàn Ngọc Kỳ khẩn trương, nguyên bản né tránh mắt không nhìn được chống lại Ân Mặc Ly, “Phát... phát hiện cái gì?”

“Ta phát hiện.....” Ân Mặc Ly tới gần hấn, hai người quá thân cận, hấn cơ hồ có thể nghe thấy tiếng tim đập dồn dập của Phàn Ngọc Kỳ, điều này làm cho bên miệng tươi cười hấn càng dương cao.

“Ta phát hiện tướng quân người... bộ dạng rất đẹp mắt.”

A? Phàn Ngọc Kỳ thất thần.

Ngón tay thon dài trắng nõn sờ mặt Phàn tướng quân, khàn khàn thanh âm than nhẹ, “Ngay cả làn da cũng tốt như vậy, nếu tướng quân là nữ, ta nhất định đem tướng quân lấy về nhà.” Ngữ khí của hấn lấn vào một tia đáng tiếc, ngón tay như có như không họa trên môi Phàn Ngọc Kỳ.

Ách..... Phàn Ngọc Kỳ cảm thấy môi ngứa, tâm cũng ngứa.

Ân Mặc Ly thu tay, như là cảm thấy chính mình thất lễ, trên mặt hiện lên xin lỗi. “Thực thật có lỗi, lời vừa rồi mạo phạm tướng quân.”

“Không, không quan hệ.” Phan Ngọc Kỳ ngây ngốc đáp lời. Hắn vẫn đắm chìm bên trong cảm giác vừa rồi, môi còn lưu lại cảm giác lạnh lẽo của ngón tay.

“Ta đây đi trước dùng cơm trưa.” Ân Mặc Ly mỉm cười, xoay người rời đi, trong mắt hiện lên một đạo lưu quang giảo hoạt như hồ ly.

Phan Ngọc Kỳ hơi giật mình xem quân sư đại nhân rời đi, nghĩ Ân Mặc Ly mới vừa rồi nói nói.

Nếu tướng quân là nữ, ta nhất định đem tướng quân lấy về nhà.

Hắn rất muốn hỏi Ân Mặc Ly, hắn không để ý hắn là nam, không biết hắn có nguyện ý hay không gả cho hắn.....

Biết chính mình đoạn tụ, Phan Ngọc Kỳ cũng không phiền não. Hắn hướng tới là người thích ứng trong mọi tình cảnh, hơn nữa thân là một cái nam tử hán đỉnh thiên lập địa, vốn nên đối mặt chuyện tình chính mình.

Đoạn tụ liền đoạn tụ, sợ cái gì — được rồi, nữ nhân trong nhà là thực đáng sợ, nhất là bốn vị tỷ tỷ.

Phan Ngọc Kỳ lĩnh ngộ chính mình đoạn tụ, lo lắng nhất chính là Phan gia tứ tỷ muội, theo năm tuổi bị đánh đến mười sáu tuổi, hắn rõ ràng hiểu được bốn nữ nhân này có bao nhiêu khủng bố.

Bất quá Phan Ngọc Kỳ cho tới bây giờ sẽ không là người sợ chuyện trốn tránh, hơn nữa suy xét qua đi, hắn phát hiện hắn là thực sự thích quân sư đại nhân về phần vì sao sẽ thích Ân Mặc Ly, hắn cũng không hiểu.

Chính xác mà nói, đứng đắn Phan Ngọc Kỳ căn bản không hiểu cái gọi là thích là cái gì, từ nhỏ đến lớn sinh hoạt của hắn đều thực quy luật, ban ngày bị Phan gia tứ tỷ muội lăng trì, buổi tối một đến ngủ, căn bản không thời gian suy nghĩ mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt này.

Về sau bị quăng đến quân doanh, tuy rằng trong doanh là có nữ nhân, khả đàn nương tử quân này đều so với hắn lớn, hơn nữa cơ hồ đều là xem hắn lớn lên, ở trong quân doanh, tuổi của hắn là ít nhất, ngay cả Ân Mặc Ly đều lớn hơn hắn hai tuổi.

Nữ nhân trong quân doanh tuy rằng luôn miệng muốn trình tiết của hắn, bất quá bọn họ đều biết đó là nói giỡn, Phan Ngọc Kỳ biết các nàng đem hắn làm như đệ đệ nhà mình đối đãi.

Trong quân doanh, bọn họ chính là người một nhà, mà bởi vì quân doanh có nữ binh, trong doanh cũng không có quân kỷ, chỉ có khi nghỉ ngơi, quân lính mới có thể đến trong thành tìm hoa nương hoặc quan gia, cái gọi là quan gia chính là nam kỹ.

Tuyệt Tầm Quốc đối nữ tử ước thúc cũng không lớn, nữ nhân làm chủ đương gia là thực bình thường, bởi vậy cũng có nữ nhân có được rất nhiều nam thiếp, đó là chuyện hiển nhiên ở Tuyệt Tầm Quốc. Bởi vậy đã có nữ kỹ, như vậy nhân ứng nhu cầu nữ tử, đương nhiên cũng sẽ có nam kỹ, đối với quốc gia khác xem đến cảm thấy kỳ quái, bởi vậy điều này coi là một cái đặc sắc Tuyệt Tầm Quốc.

Phan Ngọc Kỳ cho tới bây giờ chưa từng tới kỹ viện, nghỉ ngơi hắn đều đãi ở quân doanh luyện công đọc sách, vào thành cũng rất ít đi, Triệu Đại bọn họ cũng không phải không nghĩ tới mang tướng quân nhà mình trông thấy cảnh đời, khai trai, tuy nhiên đầu tiên Phan Ngọc Kỳ không có hứng thú, thứ hai Phan Ngọc Lâm ở phía sau nhìn chăm chăm, lại sau đó..... Quân sư đại nhân tới quân doanh, từ đó sẽ không người dám nói muốn mang tướng quân đi kỹ viện.

Bởi vậy, cho tới bây giờ không chạm qua nữ sắc Phan tướng quân kỳ thực thực ngây thơ, hắn không biết cái gì là thích, khả vừa thấy đến Ân Mặc Ly tâm liền nhảy thật sự mau, hơn nữa không hiểu khẩn trương, điều này làm cho hắn theo bản năng tận lực tránh đi Ân Mặc Ly, cũng không nhìn đến Ân Mặc Ly lại làm hắn nhớ nhung, sau đó chính mình lại hội không nhận được đi tìm thân ảnh Ân Mặc Ly, nhưng lại hàng đêm mơ thấy quân sư đại nhân..... Thẳng đến ba năm sau, hắn mới xác nhận, chính mình thích Ân Mặc Ly.

Phan Ngọc Kỳ hướng tới là thành thật, tuy rằng ngay từ đầu biết chính mình đoạn tụ có giấy dựa một chút chút, khả sự tình đều đã xảy ra, như vậy cũng chỉ có thể nhận.

Nhưng là, hắn là tiếp nhận rồi chính mình đoạn tụ không sai, vấn đề là hắn thích Ân Mặc Ly, không có nghĩa là Ân Mặc Ly cũng thích hắn. Tuy rằng Ân Mặc Ly nói qua hắn nếu là nữ liền cưới hắn..... Khả Phan

Ngọc Kì là nam, là hàng thật giá thật nam tử hán, thế nào cũng không khả năng biến thành nữ.

Bởi vậy, hướng đến thuận buồm xuôi gió Phàn tướng quân cuộc đời lần đầu tiên buồn rầu.

Phiền nào Phàn Ngọc Kì thực tự nhiên tiêu sái đi đến hắc doanh, tiến vào doanh trường Phàn Ngọc Lâm.

Trong quân doanh, hắc bạch hai quân là tách ra, hắc doanh ở phía đông, bạch doanh ở phía tây, bình thường là nước giếng không phạm nước sông, bất quá bình thường hắc bạch hai quân hay cãi nhau, song phương thường xuyên đấu võ mồm, nhất là cầm đầu Tôn đại nương cùng Triệu Đại, có thể nói là trời sinh oan gia, Phàn gia hai tỉ đệ cũng đều theo bọn họ đi, dù sao coi như bồi dưỡng cảm tình.

Phàn Ngọc Kì rất ít chủ động đến bạch doanh, trừ phi trong quân doanh có việc, hoặc là Phàn Ngọc Lâm mệnh lệnh, hắn mới có thể chân chân chừ chừ đến doanh trường Phàn đại tỉ.

Bởi vậy, làm đang xem binh thư Phàn đại tỉ nhìn đến tiểu đệ xuất hiện trong doanh trường của mình, không khỏi nhướn mày. Nếu không phải chiến la không vang, nàng thực sẽ cho rằng có địch nhân tấn công tới cửa, bằng không tránh nàng như rắn rết, tiểu đệ cũng sẽ không chủ động tìm nàng.

Phàn Ngọc Kì biểu cảm nghiêm túc, đứng ở trước án, ánh mắt thâm trầm xem Phàn Ngọc Lâm.

Hai tỉ đệ mặt đối mặt, nếu không nói, không có người nhìn ra được đến hai người là tỉ đệ. Phàn Ngọc Lâm ngũ quan thiên dương cương, nhiều năm kiếp sống quân doanh làm cho nàng màu da ngăm đen, xem ra tiêu sái tuấn mỹ, Phàn Ngọc Kì cũng là bộ dạng tuấn tú, di truyền mẫu thân xinh đẹp, ngũ quan của hắn rất đẹp mắt, bộ dáng cười rộ lên như ánh mặt trời xán lạn, sau đó mặc danh kỳ diệu chọc nộ đào hoa — điều này làm cho Phàn Ngọc Kì cảm thấy rất phiền, vì tránh chọc vận hoa đào, hắn rõ ràng liền làm mặt lạnh lùng, về sau thói quen, tươi cười cũng biến thiếu.

Bất quá tướng quân đại nhân lại không biết hắn mặt lạnh lùng khốc dạng chính là càng khiến cho nữ nhân tăng lên dục chinh phục, bằng không nữ nhân trong quân doanh như thế nào nhìn đến hắn liền phát ra ánh mắt sồi.

Chúng quốc đều biết, Tuyết Tầm Quốc có cái thiếu niên tướng quân, nhìn như tuổi nhỏ non nớt, nhưng người xem nhẹ Phàn Ngọc Kì này, cuối cùng đều trở thành thủ hạ bại tướng của hắn. Phàn Ngọc Kì chứng minh rồi, người Phàn gia không một cái dễ khi dễ, bọn họ là thành lũy Tuyết Tầm Quốc, là Phàn gia quân bách chiến bách thắng.

Phàn Ngọc Kì vẻ mặt đứng đắn nghiêm túc, đã có thể tính đối mặt thiên quân vạn mã, vẻ mặt của hắn chưa từng trầm trọng qua, bởi vậy nhìn đến đệ đệ nghiêm túc chăm chú nhìn, Phàn Ngọc Lâm càng kính ngạc.

Nàng nhớ năm trước đánh sơn tặc, khi Phàn Ngọc Kì bị mười mấy tên cường đạo vây quanh, vẻ mặt của hắn cũng không như vậy tối tăm ngưng trọng.

“Đại tỉ, ta có việc muốn hỏi ngươi.” Ở quân doanh hắn kêu Phàn Ngọc Lâm tướng quân, chỉ khi có việc riêng, hắn mới có thể kêu đại tỉ.

Bất quá tự hắn tiến quân doanh đến, đây là hắn lần đầu tiên ở trong quân doanh kêu Phàn Ngọc Lâm đại tỉ.

Hướng đến độc lập tự chủ tiểu đệ thế nhưng có việc muốn hỏi nàng, nhưng lại không phải việc chung, là việc riêng, Phàn Ngọc Lâm triệt để bị gợi lên lòng hiếu kỳ.

Buông binh thư trên tay, nàng bày ra bộ dáng hảo tỷ tỷ, cực lực khống chế trên mặt tươi cười, nghiêm túc nói: “Khó được Kì nhi tướng cùng tỷ tỷ tâm sự, tỷ tỷ đương nhiên chăm chú lắng nghe.”

Không nhìn Phàn Ngọc Lâm một bộ dáng tươi cười, Phàn Ngọc Kì ho nhẹ một tiếng, tầm mắt hơi hơi chuyển khai, có chút liếc xoay.

“Kỳ thực là..... Ta có cái bằng hữu, ách..... Hắn có người trong lòng, đã có trở ngại rất lớn.” Giới tính quả thật là trở ngại lớn đi. “Hắn thực phiền não, liền hỏi ta nên làm cái gì bây giờ..... Khụ, người cũng biết ta đối loại sự tình này không biết gì, cho nên liền thay bằng hữu của ta tới hỏi người.”

“Ai dám trở ngại người?” Phan Ngọc Lâm kích động chụp bàn. Khó được đệ đệ nhà mình có mối tình đầu, là kẻ nào không có mắt cản trở hử? “Nói cho đại tử, đại tử đi chém người kia!”

Trừ bỏ giới tính, trở ngại lớn nhất chính là các người bốn người... ách... đương nhiên, lời này Phan Ngọc Kỳ là tuyệt đối không dám nói ra khỏi miệng.

Hắn đã hạ quyết tâm, trước giấu giếm chuyện chính mình đoạn tụ, chờ hắn cùng Ân Mặc Ly có kết quả lại thừa nhận, như vậy ít nhất khi hắn bị đánh nửa chết nửa sống, còn có người yêu an ủi.

Âm mưu quỷ kế Phan tướng quân không phải không biết, đánh giấc thôi, không động não chỉ trông vào sức mạnh thể nào đánh thắng. Bất quá đem mưu kế dùng ở thân nhân nhà mình, Phan Ngọc Kỳ không khỏi có chút chột dạ.

Khả vừa nghĩ đến Ân Mặc Ly hắn liền bất cứ giá nào, cho dù bị đánh chết đi sống lại hắn cũng nhận mệnh.

“Đại tử, người kia không phải ta, là bằng hữu của ta!” Phan Ngọc Kỳ nghiêm khắc cương điệu, sắc mặt chính trực không thay đổi, chính là ánh mắt lẫn tránh, không dám chống lại Phan Ngọc Lâm.

“Nha.” Biết đệ đệ nhà mình da mặt mỏng, Phan Ngọc Lâm vội vàng sửa miệng: “Đúng đúng, là bằng hữu của người, là đại tử nhất thời nói sai.” Nàng rất phối hợp, không có vạch trần lời nói dối vụng về của đệ đệ.

Mọi chuyện trong quân doanh chuyện nào nàng không rõ ràng, này đó lão binh đều là da mặt chai sạn, chỉ có Phan đại tướng quân nhỏ tuổi nhất này là tối ngây thơ.

“Vậy người mà bằng hữu người thích có thích bằng hữu của người?” Phan Ngọc Lâm thử hỏi.

Nếu tướng quân là nữ, ta nhất định đem tướng quân lấy về nhà — Phan Ngọc Kỳ trong óc đột nhiên hiện lên câu này. Đây là không phải tỏ vẻ Ân Mặc Ly đối hắn cũng có hảo cảm? Chính là bởi vì hai người là nam, cho nên...

Nhìn đến Phan Ngọc Kỳ lỗ tai đỏ, Phan Ngọc Lâm liền trong lòng nắm chắc. Xem ra là hai người tình đầu ý hợp nha! Bất quá lấy cá tính đệ đệ nhà mình, muốn truy được đến giai nhân, không biết phải chờ tới năm nào tháng nào, lão thái quân nhưng là luôn luôn vội vã ôm cháu cố đầu.

Phan Ngọc Lâm quyết định đẩy đệ đệ một phen: “Khụ, Kỳ nhi nha, kỳ thực bằng hữu người tưởng cùng người trong lòng cùng nhau cũng không phải việc khó, trở ngại cái gì kia đều là mây bay.” Khư, toàn bộ nữ nhân Phan gia tướng Phan Ngọc Kỳ này nam nhân duy nhất trong nhà chạy nhanh cưới vợ, nơi nào hội trở ngại hử. “Chỉ cần hai người cùng nhau, còn cái gì so chuyện này trọng yếu!”

Phan Ngọc Kỳ hơi giật mình nghe, không tin hỏi lại, “Thực sự?”

“Đương nhiên!” Phan Ngọc Lâm một mặt nghiêm túc, lập tức trong đầu nghĩ đến một cái chủ ý. Nàng đứng dậy đi đến bên người đệ đệ, gần sát hử, hạ giọng nói: “Hơn nữa nha, muốn trừ trở ngại, còn có một biện pháp tốt.”

Phan Ngọc Kỳ nghe được có biện pháp, thực vội: “Biện pháp gì?” Hỏi xong phát hiện chính mình khẩu khí có chút vội vàng xúc động, lập tức ho nhẹ che giấu: “Ách, ta là lo lắng cho bằng hữu của ta, mỗi ngày ở bên tai ta hỏi, thật sự không chịu nổi, cho nên.....”

“Ta biết.” Phan Ngọc Lâm cười vỗ vỗ bả vai đệ đệ, một mặt sáng tỏ: “Kỳ nhi nhà ta chính là thiện lương nhiệt tâm.” Xem nàng nhiều phối hợp.

“.....” Phan Ngọc Kỳ càng chột dạ, ánh mắt vội vàng lẫn tránh, bất quá vẫn là không quên hỏi: “Vậy người nói biện pháp là.....”

Phan Ngọc Lâm tới gần lỗ tai đệ đệ, nhẹ giọng nói: “Say rượu thất thân.”

Phan Ngọc Kỳ ngây cả người, toàn bộ lỗ tai lập tức bạo hồng, ngay cả mặt trắng nõn đều đỏ lên, thanh âm của hắn không khỏi phóng đại: “Này, điều này sao được?”

Chủ ý này quá đáng quá rồi! Rất, rất tà ác!

“Thế nào không được?” Phan Ngọc Lâm lờm hử một cái, một bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Nói cho người, chiều này là hữu hiệu nhất, thành công, người là của người, trở ngại cũng không có.”

Dù sao đối phương cũng đối đệ đệ nhà mình có ý tứ, sau say rượu nhất định ỡm ờ, hơn nữa gạo nấu thành cơm, có oa nhi, kia còn có thể có cái gì trở ngại — tuy rằng vốn liền sẽ không có trở ngại. Cũng không biết Kì nhi đang nghĩ cái gì, các nàng làm sao ngăn cản hần cưới vợ, Phàn gia khả hướng đến không có gì thiên kiến bè phái.

Phàn Ngọc Kì nghe được ngăn người... ngăn người.

Hần cảm thấy biện pháp này rất không đạo đức, đường đường nam tử hán, làm sao có thể dùng loại phương pháp hạ lưu này, này sẽ làm người khinh thường.

Nhưng, nhưng là..... Hần hảo tâm động.

“Ai, nam nhân muốn dừng cảm tiến tới, luôn luôn tại chỗ chân chân chừ chừ, đến lúc đó người bị cướp đi cũng đừng khóc.”

Cướp đi? Ai dám thưởng Ân Mặc Ly, hần tuyệt đối cùng người nọ liều mình!

Phàn Ngọc Kì một mặt đằng đằng sát khí, khả nhìn đến ánh mắt chế nhạo của Phàn Ngọc Lâm, lại bày ra bộ dáng đứng đắn.

“Ta đã biết, cảm ơn đại tử, ta đây đi trở về.” Hần cần phải cẩn thận suy nghĩ, muốn thế nào say rượu thất thân.

Phàn Ngọc Lâm gãi cằm, xem thân ảnh đệ đệ rời đi, đột nhiên nghĩ đến — nữ nhân trong doanh tuổi đều so đệ đệ lớn hơn nhiều, xem Phàn Ngọc Kì ngày thường bộ dáng thái độ, cũng không gặp hần đối nữ nhân trong doanh để ý qua, sẽ là ai?

Chẳng lẽ là cô nương trong thành?

Phàn Ngọc Kì còn tại phiền não muốn thế nào say rượu thất thân, không nghĩ tới Triệu Đại liền giúp hần giải quyết vấn đề này.

Triệu Đại la hét, sinh nhật bốn mươi tuổi của hần nhất định phải bốn phía ăn mừng, mọi người được nghỉ muốn cùng hần đến trong thành uống một chén.

Sinh thần tướng sĩ của mình, Phàn Ngọc Kì đương nhiên hần là chúc mừng, đặc biệt đồng hành còn có Ân Mặc Ly, hần đương nhiên theo.

Phàn tướng quân trong lòng đánh bàn tính, tướng này có lẽ là cái hảo cơ hội thất thân.

Nhìn đến tướng quân cùng quân sư đều phải giúp hần ăn mừng, Triệu Đại cảm thấy thật hãnh diện, bởi vậy tuy rằng đồng hành có chương mất Tôn đại nương, hần cũng làm như không thấy được.

Tất cả mọi người đều đi đến Mạc thành, thành cách quân doanh gần nhất.

Mạc thành gần biên quan, là thành trấn phụ cận lớn nhất, tuy rằng so ra kém đại thành phần hoa, nhưng cũng tương đối náo nhiệt.

Ở trong thành có thể thấy được người ngoại tộc, Tuyết Tầm Quốc dân phong mở rộng, không ngăn cản ngoại tộc đến giao thương, bởi vậy tuy là thành trấn xa xôi, nhưng trên quán nhỏ buôn bán vật phẩm rực rỡ muôn màu, có khi vận khí tốt, còn có thể dùng giá rẻ mua được hàng tốt.

Triệu Đại liền mang theo mọi người đến Di Hương Viện, đây chính là hoa lâu nổi tiếng nhất trong thành, bên trong trừ bỏ hoa nương, cũng có quan gia.

Binh lính trong doanh, mặc kệ nam nữ, vừa đến ngày nghỉ, chính là đến Di Hương Viện hưởng thụ một chút.

Ma ma Di Hương Viện nhìn đến những gương mặt quen thuộc, lập tức cười chào đón — đương nhiên, cái thứ nhất thấy chính là thiếu niên trẻ tuổi cùng nam nhân tuần mị. Kỳ thực không chỉ là nàng, tất cả mọi người trong sảnh đem ánh mắt nhìn về phía hai người.

Hai người này mặc kệ người nào, bộ dạng đều so với hoa nương cùng tiểu quan trong Di Hương Viện đẹp mắt, nhất là nam nhân mắt phải có mạn đà la, lại là đẹp làm cho nam nhân trong đại sảnh hai mắt dâm tà tỏa sáng.

Phàn Ngọc Kỳ hoạt động thân mình, che ở phía trước Ân Mặc Ly, nhàn nhạt quét một vòng đại sảnh, ánh mắt lạnh như băng làm cho người có tâm dâm tà ào ào run lên, chạy nhanh thu hồi tầm mắt, không dám lại nhìn.

Phàn Ngọc Kỳ ở trong lòng hừ lạnh, nếu không quân lệnh không được áp dân, hẳn nhất định đánh chết những người này — người của hắn cũng dám vọng tưởng?!

Mà bị hộ ở sau người Ân Mặc Ly, ánh mắt hơi co, khoe môi khẽ nhếch, hắn gần sát bóng lưng phía trước, hơi nóng nhẹ thổi, “Mặc Ly đa tạ tướng quân.” Sau đó không chút nào ngoài ý muốn phát hiện bên tai Phàn Ngọc Kỳ đỏ lên.

Ân Mặc Ly không nhìn được cười nhẹ. Thật sự là đáng yêu.

Nghe được tiếng cười Ân Mặc Ly, Phàn Ngọc Kỳ lỗ tai càng hồng, trái tim phanh phanh đập mạnh. Hắn... hẳn có thể hay không xa tưởng, kỳ thực quân sư đại nhân cũng là thích hắn?

“Uy, ma ma, tỉnh tỉnh.” Triệu Đại tức giận vẫy kêu mama đang ngốc ở. Nhìn cái gì vậy, là không xem qua nam nhân có phải hay không? Tuy rằng tướng quân cùng quân sư bọn họ là xinh đẹp một chút, cũng đừng dùng ánh mắt này nhìn bọn họ chứ, nếu một đám này ở trong quân doanh, không bị tướng quân làm thịt cũng sẽ bị quân sư kéo đến tuyết sơn nhặt mai.

“Ách, Triệu gia, đã lâu không thấy, Tiểu Điệp nhà chúng ta rất nhớ Triệu gia nha.” Hoàn hồn Lí ma ma vội vàng cười duyên, thiếp trên người Triệu Đại, ánh mắt kiều mỵ lưu hướng Phàn Ngọc Kỳ cùng Ân Mặc Ly. “Hơn nữa nay gặp hai vị đại gia lạ mặt đây. Xem hai vị đại gia này, ta đời này đều còn chưa có gặp qua người nào đẹp như vậy đâu!”

Nếu không hai người này khí thế quá mạnh mẽ, Lí ma ma đều muốn thiếp lên người bọn họ.

Không thể trách nàng nhận thức không ra Phàn Ngọc Kỳ, tuy rằng người người đều biết có cái thiếu niên tướng quân, nhưng Phàn Ngọc Kỳ rất ít vào thành, cho dù đến trong thành cũng đều vô cùng bí ẩn. Nói sau ai sẽ tin tưởng trước mắt người này tuấn tú thiếu niên sẽ là vị kia anh dũng thiện chiến, sát phạt quả quyết Chiến Thần.

“Đừng đánh chủ ý hai vị gia này.” Triệu Đại liếc mắt một cái liền nhìn ra suy nghĩ Lí ma ma. “Ta muốn gian sương phòng, rượu cùng đồ ăn tốt nhất, lại kêu vài vị cô nương cùng quan gia tiến vào.” Triệu Đại thực thức thời không làm cho Lí mama tìm người hầu hạ tướng quân cùng quân sư đại nhân, bằng không sinh nhật của hắn sẽ biến thành ngày giỗ của hắn.

Lí ma ma cũng là người hiểu chuyện, ở chốn thanh lâu nhiều năm người nào chưa gặp qua, nói sau hai vị gia đẹp mắt phía trước vừa thấy sẽ không là người bình thường, cô nương Di Hương Viện làm sao nhập vào mắt bọn hắn.

“Tốt, ta làm theo.” Lí ma ma cười duyên, dẫn bọn họ đến sương phòng lớn nhất tại hậu viện.

Chỉ chốc lát sau, rượu và thức ăn đều bưng lên bàn, vài cái cô nương cùng quan gia cũng đều ngồi vào bên người bọn người Triệu Đại, chỉ có bên người Phàn Ngọc Kỳ không có người.

Ân Mặc Ly tắc ngồi ở bên cửa sổ, chính mình mang theo một bầu rượu, cúi phải khúc khởi, liền lười biếng uống rượu.

“Đến đến đến, chúc Triệu Đại sinh nhật vui vẻ.” Đồng hành Lưu Bằng giơ lên chén rượu, lớn tiếng nói.

Vài người cùng nâng chén cộng ẩm, Tôn đại nương một bên uống rượu, một bên đùa cợt, “Thối lão đầu, vừa già một tuổi, người còn được không?” Nàng ý là chỉ Tiểu Điệp bị Triệu Đại ôm vào trong ngực.

“Đi chết! Xú bà nương ôm quan gia của người là tốt rồi, Lão Tử hôm nay tâm tình hảo, không với người âm ỹ.” Triệu Đại tức giận hừ, sau đó quay đầu nhìn về phía Phàn Ngọc Kỳ. “Tướng quân, cạn một ly.”

Phàn Ngọc Kỳ cùng Triệu Đại cụng ly, một ngụm đem rượu uống hết, ánh mắt không nhìn được lạng lẽ dời về phía cửa sổ, lại vừa vặn cùng Ân Mặc Ly chống lại mắt.

Hắn phát hoảng, khả vẻ mặt vẫn cứ trấn định, làm bộ dường như không có việc gì đem ánh mắt thu hồi, chính là thật vất vả né tránh thế nhưng lỗ tai đỏ lên đã bán đứng hắn.

Ân Mặc Ly gọi lên khoe môi, lần này không mở miệng chọc hắn, ngược lại đối Triệu Đại nói: “Triệu Đại, thế nào liền cùng tướng quân cụng ly, còn ta thì sao?”

“Nha! tiểu nhân nào dám bỏ qua đại nhân ngài, đến đến, chúng ta trực tiếp nâng cốc uống cạn.” Triệu Đại cầm lấy bầu rượu trên bàn.

Ân Mặc Ly nhướn mày, cũng không nói cái gì, trực tiếp nhắc khởi bầu rượu, ngửa đầu, liền hồ trút cạn rượu trong bầu mà uống hết.

“Tốt lắm!” Mọi người vỗ tay.

Triệu Đại cũng không cam yếu thế, mồm to uống hết rượu, sau đó lau miệng: “Thích! Đại nhân, chúng ta không say không về nha!”

“Hảo, không say không về.” Ân Mặc Ly tiếp nhận bầu rượu mới được đưa lên, cười đáp lời, ánh mắt tắc nhãn nhật mà đảo qua đứng đắn tướng quân đại nhân.

Phàn Ngọc Kỳ vánh tai, cả đầu liền chỉ có một kia của Ân Mặc Ly không say không về.

Tốt lắm, Triệu Đại, khao thưởng người, về sau thao luyện bản tướng quân sẽ không đem người đánh chết.

Mọi người uống rượu dùng bữa, không khí thập phần náo nhiệt, Phàn Ngọc Kỳ bị Triệu Đại một đám người ép uống vài bầu rượu, hơn nữa hắn lại muốn uống cùng Ân Mặc Ly, cũng cùng quân sư đại nhân kính không ít chén.

Qua hai canh giờ, Phàn Ngọc Kỳ mặt đã đỏ, mà những người khác tuy rằng say, hưng trí vẫn cứ tốt lắm, gặp trời đã khuya, Triệu Đại bộ pháp lão đảo, say khướt ôm Tiểu Điệp: “Ách, các người tiếp tục uống nha, ta đi trước nghỉ ngơi.” Nói xong, cười hôn Tiểu Điệp một ngụm, ở Tiểu Điệp hờn dỗi, lung lay thoáng động rồi đi sương phòng.

Triệu Đại vừa ly khai, vài người cũng đều nổi lên tâm tư, ôm ôn hương nhuyển ngọc trong ngực nha, chỉ chốc lát sau, tất cả mọi người ôm bạn ly khai.

Trong sương phòng, liền còn lại Phàn Ngọc Kỳ cùng Ân Mặc Ly hai người.

Phàn Ngọc Kỳ biết cơ hội tới, quơ quơ hướng quân sư đại nhân bị rượu làm choáng váng đầu.

Uống lên rượu quân sư đại nhân nhắm mắt nghỉ ngơi, sắc mặt ửng đỏ, cánh môi bị rượu biến thành ửng ửng, ngồi ở bên cửa sổ.

Dưới ánh trăng, gió nhẹ nhẹ phẩy, tóc bị tử ngọc trăm vân kể mà lay động, trắng nõn da thịt lộ ra óánh quang, hồng nhuận môi giống đường ti, tản ra ngọt hương mê người.

Phàn Ngọc Kỳ nhìn chằm chằm môi ửng ửng kia, nuốt nuốt nước miếng.

“Quân sư người có khỏe không? Còn tỉnh sao?” Hắn kêu nhỏ, gặp Ân Mặc Ly không phản ứng, không nhìn được đánh bạo, đi hướng cửa sổ.

“Quân sư? Ân Mặc Ly? Ách, người uống say sao?” Phàn Ngọc Kỳ hỏi, ánh mắt không rời bờ môi hấp dẫn luôn mấp máy kia.

Gặp Ân Mặc Ly vẫn nhắm mắt, lá gan của hắn lớn hơn nữa.

Xem ra quân sư đại nhân say, có thể thất thân.....

Trái tim phanh phanh đập mạnh, tới gần Ân Mặc Ly, đã nghe đến trên người hắn thơm ngát, độc đáo long tiên hương, là mùi thuộc loại Ân Mặc Ly.

Phàn Ngọc Kỳ luôn luôn cảm thấy trên thân nam nhân có hương thơm thực mát mẻ, cũng không phải nữ nhân, lại cảm thấy này mùi thực thích hợp Ân Mặc Ly. Có lẽ là vì người nọ là Ân Mặc Ly, cho nên, hắn cũng đi theo thích mùi này.

Khẩn trương xem Ân Mặc Ly, cảm giác say làm cho hắn không có bình thường bình tĩnh tự chế. Người trong lòng ngay tại trước mắt, cổ động tâm như xuy phát gió đêm, bị dùng sức cong động.

Tưởng thân hắn, tưởng đụng vào hắn, tưởng đem người trước mắt này chiếm làm sở hữu.

Phàn Ngọc Kỳ rốt cuộc không thể đè nén trong lòng khát vọng, hai mắt đỏ lên cúi người, muốn ăn môi hồng nhuận kia, khi đã có thể đụng đến môi mộng hắn khát vọng đã lâu, Ân Mặc Ly đột nhiên mở mắt ra.

Phàn Ngọc Kỳ dọa nhảy dựng, hoảng loạn lui về sau, ngữ khí lắp bắp: “Không phải..... Quân sư người đừng hiểu lầm, ta không phải tưởng đối với người gây rối, ta chỉ là.....”

“A.” Dễ nghe tiếng cười đánh gãy của hắn nói, Ân Mặc Ly nhìn hắn, con người đen nhân có rượu mà ẩn ẩn thủy nhuận, ba quang lưu chuyển, đều là liêu nhân phong tình.

“Chỉ là cái gì?” Ân Mặc Ly tới gần hắn, thân thủ tóm lấy cổ áo của hắn, dùng sức lôi kéo, Phàn Ngọc Kỳ cả người đi phía trước, hai người mặt cơ hồ chạm nhau.

“Tướng quân, người thích ta?” Hắn hỏi. Nhìn đến Phàn Ngọc Kỳ bộ dáng khẩn trương, hắn nở nụ cười, tươi cười tuyệt mỹ mê người. “Ta biết, người thích ta.”

Bị... bị phát hiện..... Phàn Ngọc Kỳ mặt đỏ tai hồng, trên mặt nghiêm túc sớm không cánh mà bay, chỉ còn lại tâm tư kích động bị nhìn thấu. “Ta, ta.....”

“Hừ.” Ân Mặc Ly vươn ngón trỏ điểm trụ môi của hắn, khuôn mặt tà mị cách hắn càng gần, mâu đồng phiếm trên tức cùng một tia khiêu khích. “Ta cho phép người thích ta.” thanh âm khàn khàn cao ngạo lại mềm nhẹ như nước, khi nói đến cuối cùng một chữ, hồng nhuận môi chủ động hôn trụ hắn.

Phàn Ngọc Kỳ sớm phát mộng, hắn hơi giật mình xem người trước mắt, môi bị nhẹ nhàng liếm duyệt, sau đó ẩm nóng đầu lưỡi hoạt tiến cái miệng của hắn.

Thanh thuần Phàn tướng quân toàn bộ mơ hồ, trong hoảng hốt, hắn thậm chí cảm thấy đây là mộng du, chính là tương phản lại đây, lần này chủ động là Ân Mặc Ly.

Nhưng... nhưng là hắn không muốn phản kháng, tựa như tiểu bạch thỏ chỉ thuận theo, nhậm quân sư đại nhân hôn môi.

Làm Phàn Ngọc Kỳ bị áp đảo ở trường kị, quần áo bị nhất nhất lột ra, hắn thực đã có chuẩn bị tâm lý ở mặt dưới.

Mà khi hắn nhìn đến quân sư đại nhân cởi bỏ quần áo trên người, khi nhìn đến thân thể quân sư đại nhân trần trụi xinh đẹp, hắn, hắn ngốc ở.

Này, đây là có chuyện gì???

3. Chương 3

Cảnh báo cảnh nóng 18+, đề nghị các nàng chuẩn bị khăn giấy hoặc xem xét tuổi tác trước khi xem

Ân Mặc Ly khóa gối ở trên người Phàn Ngọc Kỳ, tử ngọc thâm sớm bị nhổ xuống tùy ý vút trên mặt đất, tóc đen phân tán, thân thể trần trụi ở ánh nguyệt chiếu rọi xuống như tuyết trắng bàn không tỳ vết, trước ngực hai vú khéo léo đứng thẳng, nho nhỏ đầu vú là xinh đẹp hồng nhạt, giống như nhụy hoa mềm mại, làm cho người ta nghĩ tiến lên ngậm lấy.

Phàn Ngọc Kỳ xem kia... không nên có bộ ngực sữa no đủ, choáng váng, cả đầu cảm giác say cũng nháy mắt tỉnh.

“Người, người.....” Không... không đúng, “Người, người..... Người là nữ?!”

Đây là có chuyện gì? Thế nào uống rượu vào, Ân Mặc Ly liền theo nam biến nữ, chẳng lẽ rượu này có vấn đề?

Hắn khiếp sợ miên man suy nghĩ, lại không biết chính mình đem lời trong lòng nói ra miệng.

Ân Mặc Ly phốc xích nở nụ cười, cúi người ghé vào trên người Phan Ngọc Kỳ, ngón tay nhẹ nhàng họa trên mặt hắn, tươi cười mình điểm câu nhân.

“Biết ta là nữ, tướng quân giống như thực thất vọng?” Nàng khinh ngữ, môi gần sát hắn lỗ tai, “Chẳng lẽ tướng quân người thích ta là nam nhân sao?”

Khiêu khích quá đáng làm cho tướng quân đại nhân da mặt mỏng đỏ mặt lên, cũng nháy mắt phát hiện tư thế hai người không hợp lẽ, kiều nữ mềm mại dán vào ngực của hắn, hắn sợ tới mức tưởng đẩy nàng ra.

Ân Mặc Ly sớm tính đến hành động của hắn, trước khi hắn hành động, nhanh chóng điểm huyết đạo của hắn, làm cho hắn ngoan ngoãn nằm ở dưới thân.

“Ân Mặc Ly ngươi làm cái gì?” Phan Ngọc Kỳ không nghĩ tới Ân Mặc Ly nhưng lại hội vô, hắn luôn luôn cho rằng Ân Mặc Ly chính là văn nhược thư sinh..... Rõ ràng là nữ lại phần thành nam, lại che giấu chính mình biết võ, hắn có loại phần nộ bị lừa gạt.

Bất quá càng nhiều, là đối tình cảnh chính mình hiện tại xấu hổ cùng khẩn trương. Hắn là lần đầu tiên cùng nữ nhân như vậy thân cận, thể mới biết thân thể nữ nhân như vậy nhuyễn, giống như đậu hủ, lại hoạt lại nộn. Khó trách Triệu Đại bọn họ như vậy thích hưởng Di Hương Viện chạy..... Ngây thơ Phan tướng quân rốt cục hiểu được.

“Cho người ngoan ngoãn đừng nhúc nhích nha.” Ân Mặc Ly trên mặt cười ác liệt lại kiều ngạo, “Người không phải muốn say rượu thất thân sao?” Theo hắn luôn luôn hưởng nàng kính rượu, nàng liền nhìn thấu mục đích của hắn. Rõ ràng làm một bộ mặt đứng đắn, ánh mắt không dám nhìn nàng, người sáng suốt vừa thấy đã biết hắn đánh cái gì chủ ý xấu.

Nàng cũng không nói ra, sẽ chờ hắn vào bẫy, hơn nữa bộ dáng của hắn rõ ràng chột dạ lại trang đáng yêu làm cho nàng lại muốn xem nhiều hơn.

Tâm tư chính mình bị vạch trần, Phan Ngọc Kỳ để ý, thanh âm cũng yếu đi. “Ta không phải.....” Hắn nghĩ thử giải thích, lại toàn bộ chột dạ, bởi vì hắn quả thật là muốn quá chén nàng, sau lại say rượu thất thân..... Chính là hắn không nghĩ chiếm tiện nghi nàng, hắn đều chuẩn bị ở mặt dưới, Ân Mặc Ly lại biến thành nữ, này cùng hắn nghĩ đến hoàn toàn không giống nhau.

“Người thế nào là nữ.....” Kế hoạch thất bại, làm cho hắn thực thất vọng.

Nghe được hắn nói nhỏ, Ân Mặc Ly nhướn mày, mắt đẹp nguy hiểm nheo lại, “Thế nào, tướng quân đại nhân như vậy thích nam nhân sao?”

“Ai thích nam nhân!” Nói đến cùng, hắn hội đoạn tụ còn không phải bởi vì nàng. “Nếu không người, ta cũng sẽ không đoạn tụ!” Mới nói xong, Phan Ngọc Kỳ liền cảm thấy câu này là lạ.

“Không phải! Ta không có đoạn tụ, ta sẽ đoạn tụ là vì người..... Không đúng, ta không thích nam nhân, ta chỉ thích.....” Hắn lập tức nuốt một chữ cuối cùng vào, cả khuôn mặt trắng đỏ bừng, ánh mắt lóe ra dao động, không dám nhìn nàng.

Mà Ân Mặc Ly sớm cười không nhìn thấy mặt mày, tâm tình sung sướng tiếp được lời nói của hắn. “Người chỉ thích ta, đúng không?” Sau đó, không chút nào ngoài ý muốn nhìn đến thân thể dưới thân cứng đờ.

Điều này làm cho nàng càng muốn chọc hắn. “Mặc kệ ta là nam là nữ, người chính là chỉ thích ta, đúng không?” Thấy hắn phiên ánh mắt lần tránh, nàng cười nhẹ, ghé vào lỗ tai hắn lặp lại lời vừa nói, bất quá lần này hơn một cái tên của hắn, “Phan Ngọc Kỳ, ta cho phép người thích ta.”

Ngữ khí cao ngạo như vậy đến tự nhiên, giống như là đương nhiên, có thể được đến cho phép của nàng, là chuyện cỡ nào vinh quang.

Nói như vậy nghe vào trong tai Phan Ngọc Kỳ, giống như là bố thí ban cho, khả hắn lại bị thâm phát hiện chính mình một chút cũng không chán ghét.

Tại sao có thể như vậy? Hắn mắc phải nghiệp chướng sao? Hắn thế nào cảm thấy hắn có vẻ để ý hai vú kề sát ngực, thậm chí khi nàng nói chuyện, thân thể sẽ ở trên người hắn nhẹ nhàng cọ động, sau đó..... Phan Ngọc Kỳ xấu hổ phát hiện chính mình sẽ nổi lên phản ứng.

Nhận thấy được để ở dưới bụng cứng rắn, Ân Mặc Ly trát hạ mắt, lập tức nở nụ cười. Nàng đưa tay đi xuống, nắm giữ đã cương nóng.

“Tướng quân đại nhân, ta có thể giúp người nga.” Thanh âm dụ hoặc, lòng bàn tay mềm mại dán lửa nóng, khi thì kéo khi thì nhéo nhẹ một chút.

Phan Ngọc Kỳ phát ra một tiếng kêu rên, vốn là dục vọng nhếch lên nháy mắt kích động đứng thẳng.

Ân Mặc Ly cười khê, thân lưỡi khê liếm môi của hắn, trong mắt tràn đầy trêu tức, “Tướng quân đại nhân phản ứng thật lớn, chẳng lẽ tướng quân đại nhân chưa bao giờ thủ dâm qua sao?”

Tự... thủ dâm? Phan Ngọc Kỳ trừng mắt to.

Hắn... hắn làm sao có thể hội làm loại sự tình này! Cho dù làm mộng xuân, dục vọng tăng vọt, hắn cũng chỉ là tắm cái nước lạnh làm cho chính mình bình tĩnh, chưa bao giờ nghĩ tới có thể dùng hai tay giải quyết.

Phan Ngọc Kỳ biểu cảm khiếp sợ đã cho Ân Mặc Ly đáp án, nàng không khỏi ở trong lòng trầm mặc một chút. Sớm biết Phan Ngọc Kỳ ngây thơ, cũng không nghĩ đến ngây thơ đến như vậy. Không đi tìm hoa nương, không có thị tẩm tiểu tỳ, mà Phan gia gia giáo nghiêm khắc, khả năng cả thủ dâm đều không có qua.....

Ân Mặc Ly có chút muốn cười, nhưng trong lòng càng nhiều là thích.

Đúng vậy, thích.

Nàng thích thiếu niên tướng quân này thật lâu, tính tình của nàng lại ác liệt, càng thích gì đó, càng tưởng giữ lấy, cũng càng tưởng khi dễ.

Mà Phan Ngọc Kỳ phản ứng luôn đáng yêu làm cho nàng muốn cắn một ngụm. Rõ ràng then thùng lại trang đứng đắn, lại không biết lỗi tai hồng thấu sớm đã tiết lộ tâm tư của hắn.

Nàng làm sao không nhìn ra Phan Ngọc Kỳ thâm mến nàng, cho rằng nàng là nam, lại vẫn là thích nàng, thậm chí đáng yêu tưởng ở mặt dưới.....

Hơn nữa, không nghĩ tới hắn không chỉ không chạm qua nữ nhân, ngay cả thủ dâm đều không có qua.....

Dân phong của Tuyết Tầm Quốc là phóng khoáng, nam nữ thượng kỳ quán là chuyện bình thường, trong nhà làm ra vẻ dâm thư đông cung đồ cũng thực bình thường. Nàng cho rằng Phan Ngọc Kỳ không đến thanh lâu cũng không có gì, đại khái là vì duy trì hình tượng tướng quân chính trực, cũng không nghĩ đến hắn so với nàng tưởng còn ngây thơ.

Ngây thơ, làm cho người ta nghĩ khi dễ hắn.

“Như vậy ta đến giáo người đi.” Nàng cười, mặt mày toàn là khiêu khích, bộ dáng lại kiêu lại mị, làm cho Phan Ngọc Kỳ đã đắm chìm lại động lòng. “Ta sẽ làm cho tướng quân đại nhân rất khoái nhạc nga!”

“Không ách.....” Dục vọng ngay trước bị vuốt phẳng, có loại cảm giác nói không nên lời. “Dừng tay ngô.....” thanh âm phản kháng bị miệng nhỏ nhắn ngăn chặn.

Ân Mặc Ly hôn trụ hắn, cái lưỡi trơn trượt tiến vào môi, đùa câu dẫn đầu lưỡi của hắn, Phan Ngọc Kỳ phản ứng trực trác thỏa mãn ham muốn khổng lồ của nàng.

Bàn tay nắm giữ lửa nóng càng buộc chặt, cao thấp âu yếm cọ sát, ngẫu nhiên dùng ngón cái lau quá ngay trước, lập tức cảm nhận được dưới thân run run, trong tay dục vọng càng nóng... càng nóng.

Phan Ngọc Kỳ bị thân mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy hương vị của nàng thơm quá hảo ngọt, còn có tay nàng..... Tà ác vuốt hắn, khi khinh khi trọng, thậm chí dùng móng tay thối qua.

Ách — Phan Ngọc Kỳ hổ khu chấn động, nóng dịch nháy mắt phun ra.

Ân Mặc Ly dọa nhảy dựng, rời đi môi của hắn, hai người bên môi vẫn còn nước bọt.

Nàng trừng mắt nhìn, xem thô sweeney tướng quân đại nhân.

Phàn Ngọc Kỳ đỏ mặt, trừng mắt nàng.

Mà nàng cũng là một mặt vô sự, mở ra ngón tay dính đầy tinh dịch, dùng ngử khí kinh ngạc lại mang theo trêu đùa nói: “Tướng quân đại nhân..... Nhĩ hảo mau nga.” Mới chốc lát, liền tiết.

“.....” Phàn Ngọc Kỳ vốn là đỏ mặt lên.

Hướng đến chính trực uy vũ, anh dũng quả cảm, được xưng là bất bại chiến thần Phàn tướng quân cuộc đời lần đầu có cổ xúc động xấu hổ và giận dữ muốn chết.

Phanh! Phanh! Oa — một thân ảnh bay lên, hạ xuống, ai ai rên rỉ quỳ rạp trên mặt đất, chung quanh còn rất nhiều người cùng cảnh ngộ.

“Đứng lên.” Phàn Ngọc Kỳ lạnh lùng nhìn giả chết trên đất Triệu Đại.

Triệu Đại muốn khóc, vì sao trên đất nằm sấp nhiều người như vậy, tướng quân chỉ gọi hần đứng lên? Rõ ràng đều là lập tức ngã xuống, hần lại bị đánh thảm nhất, hần là nơi nào chọc tới tướng quân? “Tướng quân, ta là nơi nào chọc ngài tức giận? Cầu ngài nói cho tiểu nhân, được không?”

Phàn Ngọc Kỳ mặt không chút biểu cảm, lãnh đạm hỏi lại, “Ta xem lên rất giống tức giận sao?”

Giống, không chỉ giống, hơn nữa cảm giác ra đến tướng quân là giận chó đánh mèo đến trên người hần — khả Triệu Đại nào dám nói thật, hần chỉ có thể vẽ mặt đau khổ, thế nào đều nghĩ không ra vấn đề là ở đâu.

Tự sau ngày sinh nhật của hần, tướng quân tựa như ăn thuốc nổ đường như, chẳng lẽ ở Di Hương Viện phát sinh chuyện gì? Chẳng lẽ là cô nương bên trong không biết điều đùa giỡn tướng quân, mới làm cho tướng quân tâm tình không tốt, liên quan mấy ngày nay đều trả thù ở trên người hần sao?

Dựa vào! Triệu Đại quyết định lần sau nghỉ phép muốn đi chất vấn Lí ma ma, hần rõ ràng phân phó qua, đừng làm cho cô nương bên trong quấy nhiễu tướng quân cùng quân sự, đặc biệt tướng quân đại nhân bọn họ ngày thơ lại da mặt mỏng, làm sao chịu nổi hoa nương lão luyện.

Sớm biết vậy sẽ đi từ lâu, đi cái gì Di Hương Viện, Triệu Đại hối hận đến ruột đều xanh, mà lúc này trọng yếu nhất là trước trấn an hảo tướng quân.

Tướng quân tâm tình không tốt, bọn họ liền tao ương. Nhìn một cái, lần trước phiến nương tử quân kia còn tại bên cạnh vậy xem xem náo nhiệt, mấy ngày nay cũng đều không dám lại hắc doanh này.

Tướng quân tức giận thật sự đáng sợ.

“Tướng quân, ngày đó nói muốn đi Di Hương Viện là Triệu Đại, không phải chúng ta.” Hiển nhiên, người nằm trên mặt đất cũng đều nghĩ đến, nhất tề trừng hướng Triệu Đại, sau đó nhanh chóng đem sai đều đổ lên trên người Triệu Đại.

Triệu Đại ở trong lòng chửi má nó, vài cái không nghĩa khí. “Uy! Các người nói là tiếng người sao? Còn có người Lưu Bằng, người... mẹ nó tốt nhất người... sau này đừng đi Di Hương Viện!”

Lưu Bằng đầu thềm nhiều như vậy, giờ phút này dập tắt lửa giận tướng quân mới là quan trọng nhất. “Ta đều nói đi từ lâu đừng đi Di Hương Viện, người xem, đã xảy ra chuyện đi!”

“Dựa vào, loại này chuyện ma quỷ người cũng nói được xuất khẩu, rõ ràng muốn đi Di Hương Viện cao hứng nhất là người.....”

“Đủ! Hết thấy cảm miệng cho ta!” Phàn Ngọc Kỳ không nghe nổi nữa, vừa nghe đến Di Hương Viện hần đã nghĩ đến chuyện đêm đó, kia quả thực là sỉ nhục nhất đời này của hần.

Đặc biệt người kia còn dùng cái loại ánh mắt kinh ngạc lại đồng tình xem hần..... Đây đối nam nhân mà nói quả thực là nhục nhã lớn nhất.

Nhanh như vậy cũng không phải hần nguyện ý... hần... hần lại chưa thử qua như vậy chuyện tà ác, làm sao mà biết sẽ như vậy thoải mái, thoải mái hần nhất thời lơ lửng, liền, liền.....

Phàn Ngọc Kỳ lỗ tai hồng đứng lên, lần này không phải đồ bưng, là não hồng.

Đáng sợ nhất là mộng xuân của hắn vẫn cứ mỗi ngày xuất hiện, bắt quá lại theo nam Ân Mặc Ly biến thành nữ Ân Mặc Ly, sau đó tổng ở tối trọng yếu nhất — hắn áp đảo Ân Mặc Ly kia một khắc — theo trong mộng bình tĩnh, cuối cùng không nói gì trừng mắt nam căn cứ cương cứng..... Phàn Ngọc Kỳ cảm thấy chính mình nhanh điên rồi.

Gặp tướng quân sắc mặt âm trầm, chúng tướng sĩ nào dám tranh cãi ầm ỹ nữa, người người gục đầu xuống.

“Xem ra các người còn rất có tinh thần, tốt lắm, hết thấy đến phía sau núi cho ta đồn củi, trong một canh giờ, không chém tới một trăm cân củi đều dừng cho ta trở về.”

Một trăm cân..... Mọi người mặt đều đen, khả đồn củi tổng so với tiếp tục đối mặt tướng quân phát tiết lửa giận liên hảo, mọi người nhận mệnh đứng dậy.

“Dạ!” Rống hoàn, bước nhanh ra sau núi chạy tới.

“Triệu Đại.” Phàn Ngọc Kỳ gọi lại phó tướng.

Triệu Đại sợ hãi đành chỉ bước chân, “Dạ. Tướng quân có gì phân phó?”

“Người, hai trăm cân.” Chính trực uy vũ, anh dũng quả cảm, được xưng là bất bại chiến thần Phàn tướng quân hoàn toàn không biết là chính mình là ở giận chó đánh mèo — hắn tuyệt đối không trách tội Triệu Đại dẫn hắn đến Di Hương Viện, nhưng lại cùng Ân Mặc Ly nói cái gì không say không về, giờ này khắc này, hắn sớm quên chính mình lúc trước còn tại trong lòng khen Triệu Đại làm tốt lắm.

“..... Dạ! Mặt tướng tuân lệnh!” Triệu Đại ở trong lòng yên lặng rơi lệ, quyết định về sau không bao giờ tổ chức cái gì sinh nhật.

Xem Triệu Đại kéo thân ảnh thê lương rời đi, Phàn Ngọc Kỳ tuyệt không vì hành vi chính mình giận chó đánh mèo cảm thấy tội ác, tâm tình hắn thật tệ, có thể nói là buồn bực tới cực điểm.

So sánh với cảm xúc ác liệt của hắn, Ân Mặc Ly cũng là qua vô cùng tốt, khi ở quân doanh chạm mặt, Phàn Ngọc Kỳ là thần sắc hung ác nham hiểm, Ân Mặc Ly cũng là tươi cười đầy mặt, khi đi ngang qua người hắn, còn dùng ngữ điệu khinh duyệt bỏ xuống một câu: “Có cần thì nói, ta có thể lại dùng tay giúp tướng quân nga.”

Ai muốn nàng giúp!

Hắn mới không hiểm lạ! Tuy rằng..... Khụ, tuy rằng cảm giác thực sự thực thoải mái — Phàn Ngọc Kỳ không phải thực cam nguyện thừa nhận cái sự thật này, hắn cũng có chính mình thử lấy tay sờ sờ xem, khả cảm giác chính là không giống nhau, cùng Ân Mặc Ly sờ hắn có cảm giác hưởng thụ khoái cảm bất đồng.

Chẳng lẽ là tay nữ nhân cùng tay nam nhân khác biệt?

Phàn Ngọc Kỳ cúi đầu xem bàn tay, bàn tay thật dày thô ráp, tuyệt không mềm mại, hắn không nhận được nghĩ tay Ân Mặc Ly — tay nàng rất đẹp mắt, hơi lạnh ấm, lòng bàn tay nhuyễn lạ nộn như đậu hũ, vừa đúng nắm hắn.....

“Tướng quân.” Thanh âm khàn khàn đột nhiên từ phía sau hắn vang lên.

Phàn Ngọc Kỳ dọa nhảy dựng, còn chưa có phản ứng lại đây, phía sau người lại mở miệng.

“Tướng quân suy nghĩ chuyện xấu sao?” Thanh âm lạnh lạnh thổi hướng bên tai hắn. “Xem người nơi này đều đi lên.” Mắt đẹp khe khẽ chạm dục vọng cách một tầng quần áo đang nhếch lên.

“Ân Mặc Ly người làm cái gì!” Phàn Ngọc Kỳ nhanh chóng nhảy tránh, mặt tuấn tú trắng đỏ bừng.

Hắn... hắn chẳng qua nghĩ đến tay nàng, thế nào liền..... Nhưng lại bị Ân Mặc Ly thấy được!

Hắn lại quần lại xấu hổ, hai tay theo bản năng tưởng che lại hạ thân, lại cảm thấy động tác này rất mất mặt, đành phải đưa lưng về phía nàng.

“Ta nào có làm cái gì.” Ân Mặc Ly một mặt vô tội, lại che không được bên miệng cười. “Nhưng thật ra tướng quân người mới vừa ở nghĩ cái gì? Chẳng lẽ là tướng ta?” Nàng hỏi, thân thể thiếp hướng lưng của hắn, thủ hướng phía trước, ý đồ đụng vào địa phương nhếch lên kia của tướng quân đại nhân.

Phàn Ngọc Kỳ nhanh tay lẹ mắt hất ra tay nàng, lại hướng bên cạnh trốn: “Ân Mặc Ly, người đừng tới gần ta!” Hắn xấu hổ rống giận.

“Ta chỉ là muốn giúp người.....”

“Không cần người giúp! Người, người cách ta xa một chút thì tốt rồi!” Phàn Ngọc Kỳ gấp đến độ đều lấp bắp.

“Thực sự không cần ta hỗ trợ?” Ân Mặc Ly xem xét hắn.

“Đúng!” Phàn Ngọc Kỳ rống.

Được rồi. Ân Mặc Ly ngoan ngoãn đứng ở tại chỗ, xem bóng lưng tướng quân đại nhân, an tĩnh không một hồi, lại nói, “Vậy người muốn bình tĩnh bao lâu?”

“.....” Phàn Ngọc Kỳ rầu rĩ quăng đến một câu, “Không cần người quản!” Hắn hiện tại chỉ cảm thấy muốn chết, vì sao thời điểm hắn mất mặt Ân Mặc Ly đều ở đây!

Ân Mặc Ly nhin cười, theo ngữ khí tướng quân đại nhân có thể nghe ra xấu hổ và giận dữ của hắn, điều này làm cho nàng càng muốn chọc hắn. “Kỳ thực, ta thực sự có thể giúp người, hơn nữa, không chỉ lấy tay nga!”

Không cần tay? Kia còn có thể dùng kia — rõ ràng không muốn để ý tới, Phàn Ngọc Kỳ lại vẫn là không nhin được nghi hoặc.

Ân Mặc Ly lặng lẽ gần sát hắn, ở bên tai hắn nói: “Dùng miệng.”

Dùng miệng... miệng... miệng — trên mặt Phàn Ngọc Kỳ nhiệt độ thật vất vả biến mất lại nháy mắt bay lên, loại này dâm đẳng tà ác mà nàng có thể nói xuất khẩu!

Nhìn đến Phàn Ngọc Kỳ ngay cả cổ đều đỏ, Ân Mặc Ly rốt cuộc không nhin được, phốc xích nở nụ cười.

Thực sự không thể trách nàng thích chọc hắn, ai bảo tướng quân đại nhân phản ứng luôn như vậy đáng yêu.

Còn chưa có theo kinh ngạc hoàn hồn lại, Phàn Ngọc Kỳ liền nghe thấy tiếng cười Ân Mặc Ly, nhất thời hiểu được hắn lại bị nàng đùa bỡn.

Lập tức, hắn giận.

Nói đến cùng, hắn hội như vậy xấu hổ là lỗi của ai? Còn không phải bởi vì Ân Mặc Ly! Vì sao mất mặt đều là hắn, mà Ân Mặc Ly lại ở bên cạnh nhìn hắn chê cười?

Này không công bằng!

Thân là nam tử hán, Phàn đại tướng quân cảm thấy hắn muốn không nên luôn ở cục diện xấu, ít nhất muốn tranh thủ thể diện nam nhân!

“Ân Mặc Ly!” Rốt cục áp chế được vọng dưới bụng, Phàn Ngọc Kỳ chính khí nghiêm nghị xoay người, vẻ mặt nghiêm khắc, lạnh lùng nhìn nàng.

Đối mặt Phàn Ngọc Kỳ sắc giọng, Ân Mặc Ly không có chút sợ hãi, diêm dúa mặt nhếch môi cười, mắt đẹp nhìn hắn, thanh âm mềm nhẹ khàn khàn, “Chuyện gì đâu? Tướng quân.”

Ách..... Phàn Ngọc Kỳ đột nhiên tự hỏi chính mình vừa mới khẩu khí có phải hay không rất hung — không đúng! Hắn tự hỏi cái gì!

Vẫn cứ lạnh mặt, Phàn Ngọc Kỳ một mặt đứng đắn, “Người cũng biết người trái với quân pháp.”

“Trái với quân pháp?” Ân Mặc Ly trong nháy mắt, nghi hoặc hỏi lại, “Xin hỏi tướng quân, ta phạm vào cái gì quân pháp?”

“Đừng giả ngu! Thân là quân sư, tri pháp phạm pháp, nhưng là tội nặng thêm một bậc!” Bất quá chỉ cần nàng chịu thua cầu hắn, hắn sẽ giúp nàng giấu diếm.

Ân Mặc Ly vẫn là biểu cảm vô tội. “Nhưng là ta thực sự không biết ta phạm vào cái gì quân pháp.”

“Người rõ ràng là nữ nhân lại phần thành nam nhân lừa gạt mọi người, còn nói không phạm quân pháp! Quân lệnh điều thứ mười, ở trong quân doanh không được giấu diếm thân phận bản thân, vi giả.....”

“Nhưng là trong quân doanh mọi người đều biết ta là nữ.”

Cái gì, cái gì? Đối Phàn Ngọc Kỳ mà nói nháy mắt như bùng nổ.

“Ta luôn luôn cho rằng tướng quân người cũng biết.....” Nàng một bộ ngữ khí vô sự, hoàn toàn không dự tính nói ra ở nàng tiến quân doanh không bao lâu, chỉ biết Phàn Ngọc Kỳ luôn luôn cho rằng nàng là nam, nàng cũng không làm sáng tỏ, mặc hấn như vậy hiểu lầm.

“.....” Phàn Ngọc Kỳ ngốc tại.

“Chẳng lẽ Ngọc Lâm tướng quân không nói cho người sao?”

“Phàn, Ngọc, Lâm –” Phàn Ngọc Kỳ trong lòng lửa giận giống như vạn mã phi nhanh, bước ra bộ pháp đều mang theo lửa giận... lửa cháy lan ra đồng cỏ. Hấn một đường đi vào bạch doanh, vốn nhìn đến tiểu tướng quân nhóm nương tử quân sẽ xông vào ba ba bầm lầy nhưng tất cả hiện tại đều tránh xa.

Tiểu tướng quân sắc mặt thật đáng sợ nga!

Hấn một đường đi vào chủ trường bạch quân, thốt ra chính là rít gào.

Phàn Ngọc Lâm ngẩng đầu, nhàn nhạt nhướn mày: “Phàn Ngọc Kỳ, ta vừa rồi tựa hồ ù tai nghe lầm, đến, một lần nữa đến một lần, người bảo ta cái gì?”

“..... Đại tỉ.” Thân là tiểu đệ bị Phàn gia bốn tỷ tỷ từ nhỏ tới lớn luyện đến lớn, rốt cục ở ánh mắt đại tỉ nhà mình nhìn như bình tĩnh kì thực hung ác, hấn tìm về lý trí.

Phần nộ hướng nào hấn đều đã quên, trong bốn vị tỷ tỷ đánh hấn, đại tỉ là đánh vô cùng tàn nhẫn. Nàng thường xuyên nhất nói thêm một câu – ‘trưởng tỉ như mẹ, trách nhiệm của nàng trọng đại, đánh hấn là vì không cho người khác nói nàng này thân tỷ tỷ như mẹ dạy không tốt’.

Gặp đệ đệ nhà mình thức thời, Phàn Ngọc Lâm cũng không nói cái gì, chống cằm, ung dung xem Phàn Ngọc Kỳ.

“Phát sinh chuyện gì? Nhìn người khí thành như vậy, tìm tỷ tỷ hết giận đến đây.”

Phàn Ngọc Kỳ làm sao nghe không ra kia trong lời nói châm chọc. “..... Đệ đệ không dám.”

Phàn Ngọc Lâm hừ nhẹ. “Tốt nhất không dám, lại có lần sau, ta lột da của người sẽ đem người treo ở cửa thành.”

Phàn Ngọc Kỳ tự biết sai lầm, không dám hé răng.

Hấn vĩnh viễn sẽ không quên hấn năm tuổi năm ấy nhân hạ không luyện công, kết cục chính là bị đại tỉ lột sạch toàn thân quần áo, sau đó bị treo ở cửa thành một ngày một đêm, từ đó về sau, hấn chỉ biết đối lời nói của đại tỉ mà nói hấn không thể trái kháng.

“Nói đi, chuyện gì?”

“..... Ân Mặc Ly là nữ.”

Phàn Ngọc Lâm tiếp tục chờ, khả Phàn Ngọc Kỳ chỉ nói một câu này sau sẽ không hé răng, không khỏi nghi hoặc, “Sau đó đâu?”

Phàn Ngọc Kỳ xem đại tỉ, “Người không nói cho ta.” Ngữ khí của hấn mang theo lên án.

“.....” Phàn Ngọc Lâm trầm mặc, sau đó dùng ngữ khí không thể tin được hỏi đệ đệ nhà mình, “Chẳng lẽ người không biết?”

“Người không nói cho ta.” Phàn Ngọc Kỳ lặp lại, lần này ngay cả ánh mắt đều mang theo lên án.

Này cần nói cho hấn sao? Đây không phải chuyện cả quân doanh đều biết sao? Hơn nữa là ở Ân Mặc Ly ngày đầu tiên đi đến quân doanh, toàn bộ mọi người đã biết a!

Nguyên nhân chính là vừa thấy quân sư đại nhân mới đến quá kiêu ngạo, chọc liên can tướng sĩ bất mãn, cuối cùng quyết định lên giáo huấn quân sư không thức thời này.

Một đám người dạ tập (* tập kích ban đêm), tướng chinh một chút quân sư, chuẩn bị ở trên mặt quân sư vẽ rùa — đừng trách bọn họ chủ ý quá ngây thơ, cho dù lại nhìn quân sư người ta không vừa mắt, quân hàm so với bọn hăn lớn không ít, bọn họ cũng chỉ có thể có ý tứ chinh một chút.

Nói sau, ở trên mặt vẽ rùa — ha ha ha, chỉ cần là nam nhân đều không chịu nổi làm rùa!

Ai biết vừa mới ẵm vào doanh trường quân sư, một đám người đã bị đánh bay, mặc khinh bạc áo đơn Ân Mặc Ly đi ra doanh trường, hai cái tỳ nữ tay cầm kiếm theo bên người.

Vừa thấy đến Ân Mặc Ly, mọi người — bao gồm người tránh ở góc xem náo nhiệt, tất cả đều đổ trầu khấu khí.

Mới vừa rồi quân sư đại nhân áo đơn mỏng manh, trắng nõn xương quai xanh, mơ hồ có thể thấy được no đủ bộ ngực sữa, tản ra đen thùi tóc dài, hình xăm mạn đà la, nhàn nhạt ánh trắng phất lạc, thân ảnh kia nhìn như nhu nhược lại biểu lộ khí thế ngạo nghễ vô song cùng tuyệt diệu.

Để cho bọn họ kinh ngạc không phải điểm sắc hào quang kia, mà là giới tính của quân sư đại nhân.

Quân... quân sư đại nhân dĩ nhiên là nữ!

“Dạ tập? Rất có dũng khí.” Ân Mặc Ly nở nụ cười, tươi đẹp động lòng người tươi cười lại làm cho cả đám người run sợ: “Hy vọng các người cũng có dũng khí thừa nhận thất bại.”

Nói xong, thị nữ bên người tiến lên điểm huyết đạo bọn họ, tay nâng kiếm, người tránh ở chỗ tối đang chuẩn bị đi ra ngăn cản, đã thấy người trên đất nháy mắt đầu bóng lưỡng, sau đó hai gã thị nữ lấy bút trên đầu trơn bóng kia vẽ rùa xanh, sau khi vẽ xong, bọn họ còn bị treo ở trên cây hứng một đêm gió lạnh.

Khi bọn hăn được từ trên cây đưa xuống, động tác đầu tiên chính là nhảy vào dòng sông chuẩn bị tẩy đầu bị vẽ rùa, lại bị kịch phát hiện rùa tẩy không sạch..... Bọn họ rốt cục mới biết được quân sư đại nhân có bao nhiêu ác, thế nhưng dùng mực tẩy không sạch vẽ rùa, đám nhân kia là không khóc ra nước mắt, tất cả hối hận hành động dạ tập của chính mình.

Đoạn thời gian kia, đám người vẽ rùa tự ti đội mũ không dám gặp người, thẳng đến tóc mọc ra mới dám ngẩng đầu ưỡn ngực.

Từ nay về sau, quân doanh mọi người đều biết quân sư mới tới là nữ, hơn nữa thủ đoạn âm hiểm đáng sợ, một chút cũng không tốt chọc.

Chuyện này toàn bộ quân doanh mọi người biết được, Phan Ngọc Lâm cho rằng Phan Ngọc Kỳ cũng biết.

Lại không biết khi đó Phan Ngọc Kỳ chính rối rắm phản ứng kỳ quái chính mình đối quân sư mới tới, cả người đang ở thời điểm buồn rầu, nào có tâm tình đi quản chuyện đông chuyện tây.

Dù sao lại không đánh trận, hăn đối bát quái (* nhiều chuyện, tám nhảm) trong quân doanh cũng không có hứng thú, liền không nắm được tin tức quân sư là nữ.

Phan Ngọc Lâm xem Phan Ngọc Kỳ sắc mặt buồn bực, nháy mắt nghĩ đến hăn phía trước đến hỏi nàng chuyện cảm tình trở ngại, chẳng lẽ.....

“Kì nhi, chẳng lẽ ngươi thích — ách không, người trong lòng của bằng hữu ngươi, không phải là quân sư đi?”

Phan Ngọc Kỳ không đáp lời, hăn vẫn đắm chìm trong tăm tối ‘ mọi người đều biết hăn không biết’ của chính mình!

Phan Ngọc Lâm biết cá tính đệ đệ của mình, không phủ nhận, thì phải là thừa nhận.

Trời ơi, Kì nhi ai không coi trọng, lại nhìn trúng Ân Mặc Ly!

Kia căn bản chính là thanh thuần tiểu bạch thỏ chống lại tà ác yêu hồ ly, hơn nữa hồ ly này vẫn là đã thành tinh, đệ đệ ngu ngốc này của nàng làm sao có thể thắng được chứ?

Khó trách, nghe mọi người trong quân nói Kỳ nhi sau khi theo Di Hương Viện trở về, liền trở nên âm dương quái khí..... Phan Ngọc Lâm nghĩ đến, đồng hành còn có Ân Mặc Ly.

Nghĩ đến, đệ đệ ngây thơ nhà mình bị khi dễ.

Phan Ngọc Lâm là thực bao che khuyết điểm, tuy rằng nàng đánh Phan Ngọc Kỳ đánh rất nặng, cũng không đại biểu nàng cho phép người khác tới khi dễ đệ đệ bảo bối của nàng.

Nàng lập tức theo núi sách rút ra một chồng sách.

“Kỳ nhi, đến, sách này cho ngươi.” Phan Ngọc Lâm đem sách nhét vào trong lòng Phan Ngọc Kỳ.

“Đây là cái gì?” Phan Ngọc Kỳ xem chồng sách trong lòng, đang chuẩn bị cầm ra xem, lại bị Phan Ngọc Lâm thân thủ ngăn cản.

“Hồi doanh trưởng của ngươi lại nhìn.” Phan Ngọc Lâm lời nói thâm thía chụp vai hắn. “Tin tưởng đại tỷ, đối với ngươi có lợi.”

Có lợi?

Phan Ngọc Kỳ nghi hoặc ôm sách đại tỷ đưa cho hắn, rồi đi bạch doanh, trở lại chủ trưởng của mình.

Đem sách đặt trên bàn, hắn tùy tay rút ra một quyển, mở ra vừa thấy

—Oanh —

Trắng nõn mặt, nháy mắt bạo hồng.

4. Chương 4

Ân Mặc Ly thích phẩm trà, nàng thích hương trà thanh nhã, thích thưởng thức tư vị trước khổ sau ngọt của trà, mà đối với chính mình thích gì đó, nàng hướng đến đều tự mình động thủ.

Đem trà đã chuẩn bị bỏ vào trong nước, chờ trong nước xuất hiện bọt bọt, cầm lấy thìa đem bọt bọt múc ra, để một bên, đáy nắp trà vẫn tiếp tục nấu, sau một lúc, mới đưa phóng tới thực vụ bọt bọt kiêu nhập phủ trung. (TL: đoạn này rồi quá, nhức cả mắt, Linh edit đại các nàng đừng chê nha...)

Trong doanh trưởng, hương trà thanh nhã từ từ tản mạn ra, chờ nước trà đã nấu thành vàng óng ánh, nàng mới cầm lấy cảm bồ bưng lên, đem trà từ từ đổ vào trong ấm trà.

Sau đó mới ngã hai chén trà, doanh trưởng đã bị mở ra.

“Tướng quân tới vừa vặn, nhắm nháp một chút trà ta nấu đi.” Ân Mặc Ly cười yếu ớt, đem chén trà đặt ở vị trí đối diện.

Phan Ngọc Lâm cũng không nói cái gì, ngồi vào chỗ, mang trà lên đặt tại mũi ngửi ngửi, “Quân sư nấu trà vẫn cứ thơm như vậy.” Nàng khen, lập tức than nhẹ: “Bất quá cái gì đó rất thơm bình thường đều rất nguy hiểm, liền cùng xinh đẹp giống nhau, thật đẹp, bình thường đều có độc.”

“Đúng, hơn nữa, phi thường độc.” Ân Mặc Ly cười phụ họa, nàng nhẹ nhàng thổi hơi nóng của chén trà, mân khẩu trà, cảm thụ hương thơm từ trà, mới lại mở miệng, “Bất quá, xinh đẹp vô tội, muốn trách chỉ có thể trách người đến trêu chọc.”

“Không sai, biết rõ nguy hiểm, biết rõ có độc còn trêu chọc, người trêu chọc thật sự là cái ngu ngốc!” Phan Ngọc Lâm cực lực đồng ý, sau đó nhìn về phía bàn cờ Ân Mặc Ly đặt sang một bên, vừa thấy bàn cờ, hồng kỳ đã qua sông, nhắm ngay hắc kỳ, đang chuẩn bị dùng pháo ăn hắc tướng.

Xem hồng pháo sắp ăn hắc tướng, Phan Ngọc Lâm nhướn mày, tựa tiểu phi tiểu nhìn Ân Mặc Ly, “Quân sư thật có hưng trí, một người chơi cờ.”

“Tướng quân sai lầm rồi.” Ân Mặc Ly lắc đầu, trong mắt hiện lên lưu quang, “Ta không phải một người chơi, là có người theo giúp ta chơi.”

“Nga?” Phan Ngọc Lâm một mặt tò mò, “Quân sư kì nghệ cao siêu, tên ngu xuẩn nào trong quân doanh dám cùng quân sư chơi cờ?”

Ân Mặc Ly thân thủ sờ qua hắc tướng, mâu khinh chơn, nhìn phía Phan Ngọc Lâm, khoe miệng giận câu, “Đương nhiên là hắc tướng, hắc thật đáng yêu đầu.”

Phan Ngọc Lâm cũng cười, “Đừng quá khi dễ hắc tướng đáng yêu, bên người hắc không phải không có ai.”

“Không nghĩ tới tướng quân đúng là người hộ thân.” Ân Mặc Ly một mặt kinh ngạc, trong mắt cũng là tiên minh khiêu khích. “Bất quá ta xem trúng, chính là của ta, cho dù là Phan gia, cũng ngăn cản không được.”

Đã làm rõ, Phan Ngọc Lâm cũng không quanh co lòng vòng. Nàng cười đến vô lại, “Quân sư nhiều lo lắng, Phan gia sẽ không ngăn cản, dù sao đứa nhỏ luôn muốn bay ra ngoài, bị thương sẽ về nhà. Đệ đệ này của ta là ngốc, cũng không phải là đồ ngốc, quân sư nếu làm quá phận, cẩn thận mất nhiều hơn được, dù sao quân thượng phái quân sư đến quân doanh có mục đích gì, trừ bỏ cái đệ đệ ngu ngốc của ta còn nhìn không thấu, chúng ta lẫn nhau đều trong lòng biết rõ ràng.”

Phan gia tay cầm binh phù, bảo vệ Tuyết Tầm Quốc trăm năm, rất được dân tâm, cho dù Phan gia đối Tuyết Tầm Quốc trung thành, khả quân tâm khó dò, đạo lý công cao hơn chủ Phan gia đều biết.

Người Phan gia không ngu, mỗi đời đều sẽ có một người tiến vào triều vì quan văn, trừ bỏ cùng đại thần trong triều làm hảo quan hệ, thu thập tin tức khắp nơi, trọng yếu nhất là quan sát quân thượng, phỏng đoán quân tâm còn có dung hạ Phan gia hay không.

Ba năm trước, quân thượng phái tới Ân Mặc Ly, giảng dễ nghe điểm là quân sư, giảng khó nghe, chính là giám thị.

Giám thị liền giám thị, bọn họ không thẹn với lương tâm, cũng không cảm thấy có gì e ngại, đối quân thượng sâu lo cũng có thể hiểu được. Đương kim quân thượng là người thông minh, biết Phan gia trung thành, cũng hiểu được thiếu Phan gia quân đối Tuyết Tầm Quốc tai hại vô cùng, song phương chính là muốn tìm cái điểm cân bằng, quân thượng cũng là muốn cho chính mình an tâm.

Bởi vậy, đối Ân Mặc Ly tồn tại, tất cả mọi người không nói gì.

Nói sau, Ân Mặc Ly quân sư này quả thật làm được làm cho người ta không lời nào để nói. Khi tấn công địch nhân, nàng ra đối sách, thiện mưu kế, tấn công địch tâm kế, tâm tư giáo hoạt khôn khéo làm cho người ta bội phục. Phan Ngọc Lâm không thể không thừa nhận, có Ân Mặc Ly quân sư này, làm cho bọn họ cùng địch nhân đối chiến quả thật thoải mái rất nhiều.

Ân Mặc Ly mỉm cười. “Đa tạ lời vàng ngọc của tướng quân, ta tự có chừng mực.”

“Ta tin tướng quân sư là người thông minh.” Phan Ngọc Lâm một ngụm uống hết chén trà, đứng dậy thân cái lưỡi eo, “Ta đây luyện binh đi, không quấy rầy quân sư.”

“Tướng quân đi thông thả.” Ân Mặc Ly vẫn ngồi, không có đứng dậy tiễn khách.

Chờ Phan Ngọc Lâm rời đi, nàng thu hồi tươi cười, cúi mắt xem bàn cờ, nhìn chằm chằm hắc tướng, đầu ngón tay khẽ vuốt qua viên kì.

Phan Ngọc Lâm nhìn như vô lại không đứng đắn, trong lời nói lại là những câu cảnh cáo. Nàng đang muốn nói với nàng, nếu nàng thương tổn Phan Ngọc Kỳ, nàng không để ý nói cho Phan Ngọc Kỳ lai lịch của nàng.

Bất quá Phan Ngọc Lâm sai lầm rồi, nàng đến Phan gia quân mục đích cho tới bây giờ chỉ có một.

Ngón tay dời về phía hồng pháo, một ngụm đem hắc tướng ăn, Ân Mặc Ly nhếch môi –

Mục đích của nàng, chỉ có một.

Phan Ngọc Kỳ mấy ngày nay trừ bỏ cố định ở sân võ thao luyện tướng sĩ, còn lại thời điểm, đều là đãi ở doanh trưởng của mình.

Hắn đang nghiên cứu sách Phan Ngọc Lâm cho hắn.

Mỗi lần nghiên cứu nội dung trong sách, mặt hần đều là hồng, có khi trên mặt còn có thể hiện lên tia khiếp sợ, lúc này hần mới biết được chính mình có bao nhiêu nông cạn, nguyên lai trên đời này có nhiều chuyện tình như vậy hần không biết.

Phàn Ngọc Kỳ triệt để bị rung động.

Lúc hần đem toàn bộ sách nghiên cứu xong, hơn nữa thật sâu ghi tạc trong óc, hướng đến khinh thường lý luận sông Phàn tướng quân quyết định hần muốn tự thể nghiệm!

Các nàng cho rằng hần muốn đi Di Hương Viện sao? Đáp án sai rồi.

Phàn tướng quân hướng tới là oan có đầu nợ có chủ, hần khinh thường loại hành vi giận chó đánh mèo— Phàn tướng quân cũng không cho rằng phía trước hành vi đối đám người Triệu Đại là giận chó đánh mèo, đó là tôi luyện!

Phàn Ngọc Kỳ một mạch đi tới, tìm người trong lòng khiến hần luôn ghi hận, lần này hần tuyệt đối muốn cục diện hòa nhau, hần đã không phải Phàn Ngọc Kỳ trước kia!

Uy phong lẫm lẫm đi đến doanh trưởng Ân Mặc Ly, dùng sức vung ra cửa doanh trưởng.“Ân Mặc Ly —”
Ách, lời còn lại nghẹn ở yết hầu.

Ân Mặc Ly ghé vào dục dừng, miễn cưỡng ngược mắt, tư thái lười nhác lại quyến rũ làm động lòng người.“Tướng quân đại nhân thực biết chọn thời điểm.” Luôn xông tới khi nàng đang tắm rửa.

Phàn Ngọc Kỳ vốn khí thế bừng bừng nháy mắt biến mất, hần nhanh chóng xoay lưng lại, lại lấp bắp.“Ân, thật có lỗi, ta, ta.....”

Thấy bộ dạng của hần khẩn trương, Ân Mặc Ly lại muốn chọc hần,“Kỳ thực tướng quân là cố ý đi?”

“Mới không phải!” Phàn Ngọc Kỳ kích động xoay người, không nghĩ tới Ân Mặc Ly lại đứng dậy, hần trừng lớn mắt, hơi giật mình nhìn nàng.

Thân thể tuyết trắng không tỳ vết nhân nước ấm mà lộ ra hồng nhuận mê người, tóc đen ẩm ướt dính vào da thịt, yêu dã mạn đà la theo đuôi mắt uốn lượn đi xuống, sắc thái đỏ bừng đem khí thế vốn bức người càng mỉa mai hoặc liêu nhân.

Trong sáng bọt nước từ trên thân thể chảy xuống, hai luồng nhũ cầu mê người, đỏ tươi nhụy tiêm, bằng phẳng bụng, là kiều hoa u nhã.

“Đẹp mắt sao?” Thanh âm trêu đùa truyền tiến vào tai Phàn Ngọc Kỳ.

Phàn Ngọc Kỳ nháy mắt đỏ mặt.“Người, người.....” Nữ nhân này thật không biết xấu hổ, thế nhưng trông tron đứng ở trước mặt hần — tướng quân đại nhân hoàn toàn đã quên là chính mình tự xông tới.

“Ta như thế nào?” Ân Mặc Ly rời đi dục dừng, tiếp nhận màu đỏ bạc sam tỳ nữ đưa qua, đơn giản mặc vào, cũng không đem đai lưng buộc lên, bạc sam gắt gao báo lấy da thịt trên người nàng, tóc dài xỏa xuống, tự nhiên nằm trên trường kỉ da hổ.

“Các người trước đi ra ngoài.” Nàng hướng hai gã tỳ nữ vẫy tay.

“Dạ.” Hai cái tỳ nữ lên tiếng trả lời, khi bước ngang qua Phàn Ngọc Kỳ đều không nhìn được hé miệng cười trộm — Phàn tướng quân mặt hảo hồng nga.

“Người, người đem quần áo mặc xong đi!” Phàn Ngọc Kỳ thô thanh nói, ánh mắt hoàn toàn không dám nhìn hướng trường kỉ — cho dù hần rất muốn xem.

Ân Mặc Ly mới không để ý tới hần, nàng còn không sợ hần nhìn, hần then thùng cái gì. Ngón tay cuốn lấy tóc ẩm ướt trước ngực, nàng sườn nằm, bạc sam chưa buộc tản ra, bầu vú nở nang cùng nơi riêng tư phía dưới bạc sam như ẩn như hiện, hết sức dụ hoặc, tay nhỏ bé chống gò má, mắt đẹp lóe ra trêu tức.

“Tướng quân hùng hổ đến chỗ của ta, không phải chỉ là muốn ta đem quần áo mặc xong đi?” xem khí thế vừa mới tiến đến của hần, một bộ dạng tướng đem nàng ăn luôn, tuy rằng chỉ trong nháy mắt rồi lại biến thành ngây thơ tiểu bạch thỏ.

Đúng — Phan Ngọc Kỳ rốt cục nhớ tới mục đích của chính mình, hấn không khỏi ảo não, thế nào còn chưa có dùng khí thế ngăn chặn đối phương, đã bị biến thành kích động thất thố.

Này thật sự là rất mất mặt!

Không được! Hấn nhất định phải làm cục diện hòa!

Phan Ngọc Kỳ âm thầm hít sâu, quay đầu, bình tĩnh nhìn về phía trường kỉ, sau đó ánh mắt nháy mắt trừng lớn – nàng... nàng thế nào có thể sử dụng tư thế câu nhân như vậy, này, nữ nhân này quả thực rất dâm dăng!

“Như thế nào? Tướng quân thích không?” Ân Mặc Ly đẩy ra tóc trước ngực, màu đỏ bạc sam trên người theo động tác của nàng rơi xuống, lộ ra hồng nhạt đầu vú.

Phan Ngọc Kỳ trên mặt hồng cơ hồ mau cháy, hấn thiếu chút liền chạy trốn chết.

Thủ đoạn kém nhiều lắm, hấn căn bản không thắng được mặt dày vô sỉ Ân Mặc Ly.

Không được, hấn muốn chống đỡ!

Hai tay nắm chặt, Phan Ngọc Kỳ trừng mắt nàng, sau đó đi nhanh về phía trước.

Hành động của hấn làm cho Ân Mặc Ly kinh ngạc, nàng nguyên tưởng rằng tướng quân đại nhân hội then thùng chạy trốn, không nghĩ tới thế nhưng đi hướng nàng.

“Phản —” Đang chuẩn bị mở miệng trêu đùa, Phan Ngọc Kỳ lại đột nhiên bàn tay to duỗi ra, một tay đem nàng ôm tiến trong lòng.

Ân Mặc Ly ngẩn người, bóng đen đột nhiên bao phủ, môi của nàng bị hấn thô lỗ hôn trụ.

Trúc trắc hôn không hề kết cấu, môi của nàng đều bị làm đau, thô lệ đầu lưỡi tiến vào đàn khẩu, không có gì kỹ xảo, chính là đơn thuần hấp dẫn cái lưỡi, ngang ngược lại trực tiếp, Ân Mặc Ly miệng lưỡi đều đã tê rần, nước bọt tràn ra khóe miệng, miệng của nàng đều là hương vị của hấn, ngay cả trong hô hấp đều là thuộc loại hương vị của Phan Ngọc Kỳ.

“Ngô ân.....” Ân Mặc Ly hừ nhẹ, ngón tay tóm lấy cổ áo Phan Ngọc Kỳ, nàng bị hôn không thở nổi, hô hấp toàn bộ hỗn độn.

Chờ Phan Ngọc Kỳ buông ra môi, hai người hơi thở đều dồn dập, Ân Mặc Ly môi vi sưng, cánh môi phồng ửng ướt át nước bọt, mâu đồng ngập nước.

Phan Ngọc Kỳ nhìn chăm chăm nàng, con ngươi đen toát ra hỏa quang.

Ân Mặc Ly khinh thờ gấp, môi của nàng vẫn tê tê, khéo léo đầu lưỡi thăm dò, nhẹ nhàng liếm qua cánh môi.

Phan Ngọc Kỳ thăm dò phần lưỡi, nhanh chóng cúi đầu ngậm cái lưỡi, thân thể đè ép đi lên, hấn duyên đầu lưỡi, dùng sức hấp một ngụm, đem ngọt ngào trong miệng toàn bộ nuốt lấy.

“Ngô.....” Ân Mặc Ly căn bản không kịp phản ứng, hoặc là nàng không nghĩ tới da mặt mỏng tướng quân đại nhân hội lớn mặt như vậy.

Cánh tay vươn ra, ở eo nhỏ nhẹ nhàng vuốt ve, Ân Mặc Ly không nhận được rứt lui thân mình, “Ngứa ách.....” Nàng muốn rời khỏi, cánh tay rắn chắc lại nắm lấy nàng, không cho nàng có cơ hội né tránh, bàn tay hướng lên trên, vừa chạm vào tuyết nhũ trắng mịn no đủ, ngón tay không nhận được thu lại, xoa bóp nhũ thịt đầy đà, ngoạn ngoạn nhũ tiêm, lấy tay khê kẹp.

Ân Mặc Ly kinh ngạc, ngây thơ tướng quân đại nhân là từ chỗ nào học được thủ đoạn kích tình thuần thực như vậy?

“Phản ân.....” Nàng tưởng chất vấn, khả Phan Ngọc Kỳ hoàn toàn không cho nàng cơ hội mở miệng, lời vừa xuất khẩu đều bị miệng ngăn chặn lại, thậm chí trừng phạt cắn cánh môi, giáo huấn nàng không nghe lời.

Hướng đến khôn khéo giả dối Ân quân sư thất thần, trước mắt người này thật là cái kia mặt mỏng ngây thơ tướng quân đại nhân sao?

Phàn Ngọc Kỳ hiện tại nào có tâm tư đi nghiên cứu quân sự đại nhân đang nghĩ cái gì, hần hiện tại cả đầu đều là nội dung trong sách, hoặc là, lúc hần xem sách, cả đầu hần toàn nghĩ đến Ân Mặc Ly.

Hần nghĩ đến đem tư thế trong sách áp dụng trên người Ân Mặc Ly. Nghĩ đến hình ảnh dâm loạn trong đó, Phàn Ngọc Kỳ mặt đỏ phát hiện chính mình hưng phấn đến độ cứng rắn.

Mà thật sự đụng tới quân sự đại nhân, lí trí của hần cái gì đều không có. So với mộng xuân còn xúc cảm hơn nhiều, Ân Mặc Ly thân đứng lên so với trong mộng còn hương còn ngọt rất nhiều, thân thể mềm mại ôm lấy thật tốt, còn có cặp nhũ xinh đẹp kia, sờ đứng lên hảo hoạt hảo nộn.....

Tuy rằng động tác hơi trúc trắc, nhưng bản năng nam nhân so với cái gì đều cường đại, nói sau, hần làm ba năm mộng xuân cũng không phải là mộng không.

Xoa nhuyển nộn nhũ, Phàn Ngọc Kỳ liếm môi bị hần hôn mấy cái, lại cúi đầu ngậm nhũ tiêm bên trái, hoạt nộn nhũ thật làm cho hần không khỏi dùng sức nhất hấp, lập tức nghe được Ân Mặc Ly phát ra than nhẹ dễ nghe, rên rỉ kia làm tâm hần ngứa.

Hần không nhịn được muốn nghe đến càng nhiều, trong lòng khát vọng làm cho hần càng lớn mật, hai tay nâng miên nhũ, lưỡi hấp đầu vú vòng vòng đảo quanh, liếm quá mỗi một tắc nhũ thịt, bàn tay không quên xoa bóp vỗ về chơi đùa. Hần dùng tay cùng miệng, tà ác phủ hai miên nhũ, ngẫu nhiên khê cắn nhũ thịt, lại dùng tay khinh bấn, ngẫu nhiên liếm qua, đem hai đầu vú biến thành đỏ sẫm ướt át, phiếm dâm mĩ ánh nước.

Ân Mặc Ly sớm bị hần tra tấn toàn thân mềm mại vô lực, cánh môi không ngừng dật ra thật nhỏ ngậm nga, mâu đồng sương mờ, nơi riêng tư sớm động tình mà ướt át.

Nàng nâng lên đùi phải, ôm lấy eo Phàn Ngọc Kỳ, gọi lên mông, đem nơi riêng tư ả nóng để ở dục vọng sớm bùng bùng phần chấn, chủ động cọ xát. Tay nhỏ bé lại là bọc trực đi xuống, kéo mở đai lưng của hần, trực tiếp tóm lấy lửa nóng.

Phàn Ngọc Kỳ lẳng lẳng, Ân Mặc Ly hành động dâm đẳng làm cho hần toàn thân nhanh cháy nóng, nữ nhân này thực sự một chút đều không biết xấu hổ, nàng so với hần còn gấp!

Phàn Ngọc Kỳ tức giận ngẩng đầu thân nàng, ả nhãn mang theo phần nộ, miệng lưỡi thô lỗ lại dã man, hung hăng mà làm nhục cái miệng nhỏ nhắn, nam căn bị tay nhỏ bé nắm giữ sớm hưng phấn kiêu cao cao, hần rất động eo, ả chỉ nàng.

Ân Mặc Ly làm sao không hiểu ý tưởng của tướng quân đại nhân, rõ ràng rất muốn còn trang đứng đắn..... Mắt đẹp xẹt qua một chút ác liệt, nàng trừng phạt buộc chặt tay nhỏ bé, móng tay thối qua nam căn.

“Ngô!” Điện giật khoái cảm làm cho Phàn Ngọc Kỳ run run, thiếu chút nữa liền bắn ra, nếu không phải hần cực lực nhịn xuống, tôn nghiêm nam nhân nhất định lại không có.

Điều này sao có thể đâu?

Hần tuyệt đối sẽ không cho Ân Mặc Ly lại có cơ hội nhạo báng hần.

Cực lực muốn phản hồi sĩ diện của nam nhân Phàn tướng quân không chút nào yếu thế, bàn tay thông thả sờ eo nhỏ, ở giữa lưng nắm lại.

“Ách!” Ân Mặc Ly khinh đạm một chút.

Phàn Ngọc Kỳ sớm phát hiện, eo là nhược điểm Ân Mặc Ly!

Thô ráp bàn tay không ngừng ở giữa lưng chung quanh vỗ về chơi đùa, bên hông eo lại hoạt nộn, làm cho ngón tay lưu luyến không thôi, khả hần muốn không chỉ như vậy.

Xuống chút nữa, bàn tay phúc trụ hoa huyệt, lại đụng đến một chút ướt át.

Phàn Ngọc Kỳ lẳng hạ, nghĩ đến trong sách nói, nữ nhân nơi đó ả ướt, liền tỏ vẻ có cảm giác. Thân là nam nhân, muốn làm cho nữ nhân càng ả ướt.

Hần nghĩ phương pháp trong sách dạy, ngón tay đi theo động tác, đẩy ra phương thảo, đụng tới nhuyển nộn ả nóng thật cánh hoa, hần không nhịn được bắt tay vào, liền ướt át tràn ra.

“A!” Ân Mặc Ly yêu kiều, nhiệt tình mở ra hai chân, ẩm ướt nhuyễn hoa tập gắt gao hấp dẫn ngón tay dài tiến vào, tay nhỏ bé nắm nóng rực kích động niết nầm.

“Ngô.” Phan Ngọc Kỳ cũng đi theo kêu rên, hơn nữa hần kinh ngạc phát hiện địa phương ngón tay tiến vào hảo nhuyễn nóng quá, hần không nhịn được co rúm một chút ngón tay.

“A ách.....” Kia nhẹ nhàng chậm chạp co rúm làm cho Ân Mặc Ly khinh ngâm.

Phan Ngọc Kỳ như là phát hiện hảo ngoạn này nọ, ngón tay lại tiến vào, ở hoa vách tường lí chuyển động câu làm, sau đó phát hiện bên trong càng ẩm ướt càng nóng.....

Hơn nữa Ân Mặc Ly mông cong xoay bãi, còn luôn luôn phát ra thanh âm dễ nghe, bộ dáng liêu nhân lại đậm mị, làm cho hần phía dưới đều đau.

Phan Ngọc Kỳ hai mắt đỏ lên, lại gia nhập một ngón tay, hai ngón tay ở trong hoa khẩu qua lại co rúm, ngón cái đè nặng trước nhụy hoa, điên cuồng mà chơi đùa nơi cấm địa.

Ân Mặc Ly sớm bị khoái cảm đánh úp lại biến thành thất thần, tay nhỏ bé nắm giữ sắt nóng vô lực buông ra.

Phan Ngọc Kỳ tóm lấy tay nàng buông ra, nắm bàn tay nhỏ bé cao thấp dùng sức lộn nam căn, ra sức làm.

Nam căn lập tức tràn ra dịch nhầy, khi co rúm có thể nghe thấy hoạt thanh âm mĩ, theo trong tiểu huyết cắm vào rút ra hoa dịch tương ứng.

Phan Ngọc Kỳ xem mật dịch không ngừng trào ra, hương vị tanh ngọt kích thích hần, khả làm cho hần tình dục tăng vọt là huyết hoa chặt nóng hút lấy hần.

Mềm mại hoa thịt hung hăng hấp dẫn co rúm ngón tay dài, hần không khỏi nghĩ nếu hấp là nam căn của hần..... Tưởng tượng hình ảnh làm cho hần ánh mắt tỏa sáng.

Hần nhớ trong xuân cung đồ, hần cuối cùng phải tiến vào địa phương khiến người ta phát cuồng này.

Phan Ngọc Kỳ nhanh chóng rút ra ngón tay dài, khi ngón tay rời đi, ẩm ướt yêu dịch liền mạnh mẽ chảy ra, cánh hoa đỏ tươi hé mở, mơ hồ có thể thấy được bên trong yêu mĩ.

Ngón tay rời đi làm cho tiểu huyết cảm thấy hư không, Ân Mặc Ly khó nhịn xoay mông, tuyệt diễm khuôn mặt quyến rũ động lòng người, nàng cơ khát xem Phan Ngọc Kỳ, nâng lên bàn chân, khiêu khích cợt nhả lửa nóng của hần.

Phan Ngọc Kỳ trong mắt hỏa, cấp tốc kéo xuống quần áo, dục vọng dưới thân tăng vọt bùng bùng phấn chấn, thân thủ đem hai chân tuyết trắng hướng lên trên áp, hần cúi người, không có một tia do dự, sắt nóng để ở cánh hoa, dùng sức nhập vào.

“A!” Ân Mặc Ly ngửa đầu yêu kiều, nàng sớm ướt át đủ để thừa nhận hần, cánh tay vòng trụ cổ Phan Ngọc Kỳ, cho hần vào càng sâu, cũng làm cho nàng có thể hung hăng cắn hần.

Không có gì tạm dừng, nam căn vùi vào hoa vách từ từ rút ra lại dùng lực xuyên xỏ, lực đạo trầm mà hữu lực, giống muốn đem nàng tê cần ăn giống nhau.

“Ách ân –” Ân Mặc Ly phát ra kiều lại mị rên rỉ, bụng co rút lại, đem nam căn hấp càng chặt, không cho hần dễ dàng rút khỏi.

Tựa như một hồi đánh giăng co, bọn họ không ngừng giao triền phác cần, mồ hôi theo da thịt thấm ra, hai người thân thể ẩm nóng giao triền, trên người đều là dấu vết đối với đối phương lưu lại.

Ân Mặc Ly nằm sấp quỳ gối trên trường kỉ, da hổ dưới thân sớm rơi trên mặt đất, Phan Ngọc Kỳ đứng ở phía sau nàng, hai tay chế trụ eo nhỏ, hẹp mông rất động, nam căn nhọt nhọt rút khỏi, lại thâm đậm mạnh vào.

Bạch dịch cực nóng theo mỗi một cái trều đưa mà bị tràn ra, khít khao tiểu huyết sớm không biết bị bắn vào bao nhiêu nóng dịch, Ân Mặc Ly ngửa đầu, tóc tản ra sau lưng, khăn rên rỉ mảnh mai mị nhân.

Phàn Ngọc Kỳ cơ hồ là mê muội nhìn Ân Mặc Ly, rên rỉ của nàng, ảm nóng của nàng, sở hữu của nàng đều thật sâu hấp dẫn hẳn.

Hắn tưởng, hẳn sẽ vì nàng điên cuồng.

Phàn Ngọc Kỳ đem nàng xoay người, làm cho nàng đối mặt hẳn, nam căn chôn ở kiêu ngược trực tiếp xoay một vòng, bèn nhón khoáy ý làm cho Ân Mặc Ly run rẩy, nước mắt thấm ra khóe mắt.

Ân Mặc Ly căn bản không có chút sức lực, chỉ có thể mặc hắn thao làm. Phàn Ngọc Kỳ liếm nước mắt trên mặt của nàng, lại hôn trụ cánh môi sưng đỏ, than nhẹ một tiếng, cả người ảm ướt dán vào nàng, đầu lưỡi hữu lực trong miệng nhỏ nhắn của nàng làm càn, làm cho đầu lưỡi tràn ngập hương vị của hẳn.

Giống như dưới thân này, tất cả đều là hương vị của hẳn.

Phàn Ngọc Kỳ thỏa mãn khóe miệng nhếch lên, lại dùng sức xuyên xỏ, nam căn thật sâu vùi vào chỗ sâu nhất trong hoa nguyệt, ở Ân Mặc Ly cúi đầu rên rỉ hạ, lại bắn ra, đem nóng rực bắn cho nàng.

Trong doanh trường, hương vị tình dục nồng mà không tiêu tan.

Ân Mặc Ly nhắm mắt ghé vào trường kỷ, trần trụi thân thể tất cả đều là bữa bãi tình dục lưu lại, đỏ tươi húc vào nơi riêng tư lặng lẽ thẳng ra bạch trù, cảm giác niêm ngáy thực không thoải mái, khả năng mệt đến ngay cả một ngón tay đều nâng không dậy nổi.

Nàng thật sự không nghĩ ra, thân là xử nam tướng quân đại nhân là từ đâu biết được nhiều như vậy tư thế, làm cho eo của nàng vừa chua xót lại đau, ngay cả chân cũng không thể cử động.

Ân Mặc Ly không tiếp thu Phàn tướng quân đại nhân từng chạm qua nữ nhân khác, lấy tính tình Phàn Ngọc Kỳ, nếu không phải người trong lòng, hẳn căn bản khinh thường đụng vào.

Ở nữ nhân Phàn gia giáo huấn, Phàn Ngọc Kỳ sớm bị giáo huấn nam nhân lần đầu tiên muốn hiến cho nữ nhân yêu nhất, vì nguyên nhân này mà Phàn Ngọc Kỳ cũng không đi thanh lâu nguyên nhân.

Nói sau Phàn tướng quân hướng đến thanh tâm quả dục, đối tình dục căn bản mờ mịt không hiểu, vẫn là quân sư đại nhân sau khi xuất hiện, hẳn mới biết được cái gì gọi là mộng xuân.

Ân Mặc Ly nghĩ nghĩ, Phàn Ngọc Kỳ hội thuần thực biết nhiều tư thế như vậy, nhất định là có người dạy hẳn.

Trong quân doanh ai sẽ làm loại sự tình này?

Đáp án đương nhiên rất rõ ràng, cũng liền chỉ có Phàn Ngọc Lâm.

Lấy cá tính vô lại của Phàn Ngọc Lâm, nàng nhất định là quăng một đồng đồng cung đồ cấp đệ đệ nhà mình. (TL: tỷ không hổ là quân sư, đoán cái trúng ngay)

Khó trách..... Ân Mặc Ly nghĩ đến tỷ nữ nói gần nhất Phàn Ngọc Kỳ cơ hồ đều ở trong doanh trường, nghĩ đến nhất định là ở nghiên cứu đồng cung đồ đi.

Nghiên cứu xong rồi, liền tới cửa tìm đến nàng.

Được rồi, tuy rằng toàn thân toan đau không tự chủ, bất quá đối Phàn Ngọc Kỳ không phải đi Di Hương Viện thực tiễn, nàng vẫn là vừa lòng.

Làm Ân Mặc Ly trầm tư buồn ngủ, chân đột nhiên bị nâng lên, xúc cảm ảm áp tiếp xúc nơi riêng tư.

Ân Mặc Ly mở mắt ra, chỉ thấy Phàn Ngọc Kỳ cầm khăn ảm ướt, ôn nhu đẩy ra thịt cánh hoa, màu trắng trù dịch lập tức chảy ra, hẳn nhẹ nhàng lau đi, cũng đem vết máu còn dính trên chân lau.

Đối với Ân Mặc Ly là xử nữ, kỳ thực Phàn Ngọc Kỳ là kinh ngạc.

Tuyệt Tầm Quốc đối trình tiết nữ tử cũng không hạn chế, quan hệ nam nữ của bọn họ rất thoáng — đương nhiên, nữ tử Tuyệt Tầm Quốc cá tính cường thế độc lập là có quan hệ rất lớn.

Ở Tuyệt Tầm Quốc, nữ nhân không nhất định phải dựa vào nam nhân qua ngày, có đôi khi, còn có nam tử là bị nữ nhân nuôi dưỡng.

Phàn Ngọc Kỳ đối nữ nhân của mình có phải hay không xử nữ cũng không để ý, bởi vậy hấn chưa từng nghĩ tới Ân Mặc Ly sẽ không có nam nhân, dù sao Ân Mặc Ly hào phóng lại lang thang, còn thường thường lớn mật khiêu khích hấn, thế nào cũng không như là một xử nữ không kinh nghiệm.

Bất quá biết chính mình là người đàn ông đầu tiên của Ân Mặc Ly, Phàn Ngọc Kỳ vẫn là cao hứng, lần đầu tiên của hấn cũng là cho nàng — nghĩ vậy, Phàn Ngọc Kỳ lỗ tai đỏ.

Bất quá Phàn Ngọc Kỳ lúc này trong lòng có nghi hoặc, hấn cúi đầu xem eo của chính mình, phía trên thể nhưng xuất hiện hoa văn mạn đà la, làm cho hấn nghĩ đến hoa văn trên người của Ân Mặc Ly, nhánh cây mây kia tựa như ở trên người hấn giống nhau.

“Là cổ.” thanh âm khàn khàn tự phía trên truyền đến, Ân Mặc Ly đương nhiên cũng nhìn thấy mạn đà la trên người của hấn, hơn nữa một chút cũng không ngoài ý muốn.

“Cổ?” Phàn Ngọc Kỳ kinh ngạc ngược mắt.

“Là mệnh cổ, đây là đại giới (* giá phải trả) người đụng vào ta.” Ân Mặc Ly nhếch khóe môi, cười đến mỉa hoặc, muốn nhìn hấn sẽ có phản ứng gì.

Nàng chưa đủ tháng liền xuất thế, trời sinh thể nhược, bị tiên đoán sống không quá mười tuổi, về sau người trong nhà quyết định đem nàng đưa đến Bách Quỷ Cốc, Bách Quỷ Cốc lấy độc cổ nổi tiếng, mệnh của nàng, chính là dựa vào cổ sống sót, mà người chạm qua nàng, đi qua dịch, cổ trong cơ thể nàng sẽ truyền cho đối phương.

“Mệnh cổ này cùng ta tương liên, ta chết người không thể sống, bất quá người tử đối ta không ảnh hưởng, hơn nữa chỉ cần người phản bội ta, mạn đà la hội chậm rãi vừa đến ngực người, thời khắc nở hoa, cổ trong cơ thể sẽ ăn sống trái tim của người.”

Lời nói này đủ dọa lòng người, Phàn Ngọc Kỳ gật gật đầu, hiểu được, sau đó cúi đầu tiếp tục giúp nàng chà lau dấu vết.

Hấn bình thần phản ứng làm cho Ân Mặc Ly nhướn mày. “Thế nào, người không sợ sao?”

Phàn Ngọc Kỳ hơi giật mình ngẩng đầu, “Sợ cái gì?” Hấn tưởng một chút, hiểu được, lập tức ưỡn ngực, mặt tuấn tú rất là đứng đắn.

“Có cái gì phải sợ, người là nữ nhân của ta.” Nói ra bốn chữ tu nhân này, mặt hấn đỏ hồng, “Ta đối với người hảo, đối với người trung trinh là tất nhiên, nếu ta muốn phản bội người, không cần mệnh cổ, nữ nhân trong nhà ta cũng làm thịt ta.”

Kỳ thực hấn chưa nói, nàng đã chết, hấn còn sống cũng không có ý nghĩa, bởi nàng cùng nhau cũng tốt, đỡ phải nàng cô đơn tịch mịch. Hấn nếu chết, hấn mới không cần nàng bởi hấn, hấn muốn nàng hảo hảo còn sống.

Bất quá loại mất mặt nam nhân trong lời nói này, Phàn Ngọc Kỳ mới sẽ không nói xuất khẩu, ở trong lòng yên lặng tưởng là tốt rồi.

Nghe hấn nói, xem hấn đỏ mặt, Ân Mặc Ly mâu quang giận tránh, đột nhiên nhấc chân đá hấn, cao ngạo hừ lạnh.

“Ai là nữ nhân của người, đừng nói bậy!”

Phàn Ngọc Kỳ trợn to mắt, “Ta... chúng ta đều như vậy, người thế nào không phải nữ nhân của ta!”

Ân Mặc Ly kéo kéo tóc, ngạo nghễ liếc mắt hấn một cái, “Tướng quân đại nhân, người đã quên dân phong Tuyệt Tâm Quốc của chúng ta sao? Cho dù lên giường, cũng không tổ về cái gì.”

Cái gì, cái gì?!

Nữ nhân này thế nào có thể nói như thế? Hấn... lần đầu tiên của hấn đều cho nàng, nàng không muốn chịu trách nhiệm sao?

Phàn Ngọc Kỳ phẫn nộ rồi.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên thổi kèn hiệu, đây dấu hiệu thông tri ngoại doanh có điều khả nghi.

Mẹ nó — hướng đến kiểm chế bản thân Phàn tướng quân cuộc đời đầu nhất nói lời thô tục — là tên vương bát đản nào không có mắt, dám đến nháo lúc này!

5. Chương 5

Trong quân doanh, có ba đạo cảnh báo.

Tiếng trống, tỏ vẻ chiến tranh nổ ra. La thanh, đại biểu địch nhân tập kích. Kèn, còn lại là binh lính đóng tại viễn đài phát hiện phụ cận quân doanh có sự vật khả nghi, thổi kèn hiệu cảnh báo.

Trong nháy mắt, yên tĩnh quân doanh đèn đuốc sáng trưng, tướng sĩ ở trong doanh trường nghỉ ngơi cấp tốc mặc áo giáp, lấy hảo vũ khí, đều sẵn sàng đi đến cổng quân doanh.

Bọn họ sắc mặt nghiêm túc, chờ tướng quân đến.

Phàn Ngọc Lâm dẫn đầu đi đến, “Phát sinh chuyện gì?” Nàng hỏi binh lính gác đêm đêm nay.

“Bẩm báo tướng quân, tiền phương có xôn xao.”

“Cái gì xôn xao?” Phàn Ngọc Kỳ nói tiếp, đi nhanh đi đến trước cửa, màu đen chiến bào làm cho hắt toát lên khí chất võ tướng, mặt tuấn tú âm u, trước trán vài sợi tóc tán loạn, lãnh chí mầu quang làm cho chúng binh sĩ tập thể lạnh lẽo lui về sau một bước.

Bọn họ đều nhìn ra, tướng quân đại nhân giờ phút này tâm tình thật không tốt, để tránh nhận đến tai bay vạ gió, chúng tướng sĩ an tĩnh cúi đầu.

Đối mặt Phàn Ngọc Kỳ sắc mặt lạnh như băng, binh lính kia run như cây sậy tiến về phía trước, “Bẩm tướng quân, thuộc hạ phát hiện tiền phương mười dặm về phía trước tựa hồ có người đang chém giết.”

Chém giết?

Phàn Ngọc Lâm nhú mày, đi đến viễn đài, nhìn tình hình bốn phía. Quả nhiên, tiền phương tựa hồ ở đánh nhau, nhìn cẩn thận, xác nhận tiền phương người đang bị đuổi giết.

Là ân oán cá nhân vẫn là dương đông kích tây?

Phàn Ngọc Lâm đang suy tư, đã thấy người bị đuổi giết đưa ra pháo hiệu cầu cứu, đó là – tín hiệu cầu cứu của hoàng tộc Phổ Lôi Quốc.

Phàn Ngọc Kỳ cũng thấy được, con người đen hiện lên lệ mang, mũi chân một chút, tiếp nhận trường thương Triệu Đại quảng đến, hẩn nhanh chóng bay về phía trước mười dặm ngoại.

Đang lúc bạch y thiếu niên bị thủ vệ che chở sắp té ngã, khi đối phương hướng về hẩn, một thanh trường thương vừa vắn ngắn trở lưỡi đao, Phàn Ngọc Kỳ trực tiếp đem đối phương đá bay.

Tâm tình hẩn đang kém cực điểm, lúc quan trọng lại bị đám người này làm loạn, đầy ngập lửa giận ở ngực hừng hực thiêu đốt, hẩn quyết định — nhóm người này chết chắc rồi!

Nghiêng người tránh thoát lưỡi đao, trường thương vung lên, lưu loát xẹt qua yết hầu địch nhân, đối phương căn bản không kịp phản ứng, nháy mắt ngã xuống đất.

Động tác ác liệt nhanh lẹ làm cho địch nhân kinh ngạc, liếc mắt hồ động một cái, tập thể công hướng Phàn Ngọc Kỳ.

Mười thanh trường đao cùng kiếm ảnh hưởng về Phàn Ngọc Kỳ, hẩn thả người bay lên, dẫm nát lưỡi đao, chân nhất đá, đem hai người đá bay, trường thương bắn ra, trực tiếp thừa mặc hai người.

Lại tay không đoạt lấy binh khí trên tay đối phương, tay uốn éo, chặt đứt cổ đối phương, ngã ngửa trong nháy mắt, ba người mệnh không còn.

Còn thừa bảy người kinh hãi, biết đánh không lại được Phàn Ngọc Kỳ, xoay người chuẩn bị thoát thân.

Thấy bọn họ muốn chạy trốn, Phàn Ngọc Kỳ mị mầu, phi thân đi qua, đao trong tay hướng về phía từng người chém tới, người nọ nghiêng người né tránh, nhưng đao của Phàn Ngọc Kỳ nhanh hơn, phản thủ vừa chuyển, cắt qua cổ.

Sát ngã một người, hấn thân ảnh không ngừng, lại công hướng sáu người còn lại, chỉ chốc lát sau, người đuổi giết hoàn toàn chết hết.

Phàn Ngọc Kỳ ngay cả một giọt mồ hôi cũng không có, bỏ lại đao nhiễm máu, mặt lạnh nhìn về phía người vừa được cứu.

“Hoàng tộc Phổ Lôi Quốc?”

“Dạ.” Bạch y thiếu niên bị hộ đằng sau sắc mặt tái nhợt, hấn xem thi thể trên mặt đất, lại nhìn thiếu niên tuần tú trước mặt, nếu không tận mắt nhìn thấy, hấn tuyệt đối không tin dám sát thủ một khắc trước còn muốn đưa hấn vào tuyệt lộ, một khắc sau đã chết trên tay người thiếu niên trước mặt này.

Thiếu niên mặc chiến bào màu đen, bộ dáng xem ra so với hấn không lớn được bao nhiêu, tướng mạo tuần tú, tựa như thiên thần rơi xuống, cứu hấn.

Hấn mơ hồ biết tuần tú thiếu niên này là ai, hấn nghe qua, trấn thủ Tuyết Sơn Quan là Tuyết Tầm Quốc Phàn gia quân, mà suất lĩnh Phàn gia quân, là Tuyết Tầm Quốc bắt bại Chiến Thần.

“Tại hạ Phổ Lôi Quốc thái tử, gặp qua Phàn tướng quân.”

Thái tử?

Thân phận bạch y thiếu niên làm cho Phàn Ngọc Kỳ kinh ngạc, đường đường cái thái tử bị đuổi giết..... Hấn có dự cảm không tốt.

Phổ Lôi Quốc là một tiểu quốc phụ cận Tuyết Tầm Quốc, cùng Tuyết Tầm Quốc trăm năm nay đều ký kết minh ước hòa bình, là tiểu quốc dựa vào Tuyết Tầm Quốc sinh tồn.

Hai quốc quan hệ cũng không tệ, Phổ Lôi Quốc khí hậu so với Tuyết Tầm Quốc ẩm áp rất nhiều, bởi vậy lương thực gieo trồng so với Tuyết Tầm Quốc dễ dàng, hàng năm đều sẽ hướng Tuyết Tầm Quốc triều cống vạn cân gạo.

Phàn Ngọc Kỳ nhớ Phổ Lôi Quốc thái tử kêu Tần Thanh Danh, nghe đồn Tần Thanh Danh tính tình ôn nhã thiện lương, trong triều đại thần phần lớn duy trì hấn, danh vọng ở dân gian cũng không sai.

“Thái tử là nói, Nhị hoàng tử phản loạn.” Ân Mặc Ly tà dựa vào trường kiếm, đôi mắt nửa đóng, trường bào tử kim viền trắng đơn giản, tóc đen được thanh ngọc trâm oản (* búi tóc) hạo. Nàng trườ điều thuốc.

Nàng hiện tại chỉ một mỗi tướng nhắm mắt..... Nhịn xuống một cái ngáp, Ân Mặc Ly nhàn nhạt liếc tên đầu sỏ làm cho nàng một mỗi.

Phàn tướng quân lãnh nghiêm mặt, thẳng thắn lưng, nhìn không chớp mắt, vẻ mặt nghiêm túc ngồi ở ghế trên — tướng quân đại nhân thái độ thực rõ ràng, hấn đang tức giận.

Mà người làm hấn tức giận muốn học máu, cũng là lười biếng nằm ở trường kiếm, một bộ dạng không thêm để ý — điều này làm cho tướng quân đại nhân lại càng không thích. Bất quá xem bộ dạng Ân Mặc Ly giống như một muốn chết, lỗ tai lặng lẽ ứng hồng, nghĩ đến chính mình là nguyên nhân làm cho quân sư đại nhân một mỗi, tướng quân đại nhân không nhịn được ở trong lòng dắc ý.

Phàn Ngọc Lâm ngấm quỵ dị hai người, lặng lẽ phiên cái xem thường. đang lúc thời khắc đứng đắn, hai người này là làm cái gì đâu?

Quên đi. Phàn Ngọc Lâm làm như không thấy được, trực tiếp nhìn về phía Phổ Lôi Quốc thái tử.

Tần Thanh Danh xem ra ước chừng mười bảy, mười tám tuổi, tuy rằng sắc mặt tái nhợt tiều tụy, nhưng khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp vẫn khiến người ta chú . Phàn Ngọc Lâm cho rằng đệ đệ nhà mình bộ dạng đã đủ hảo nhìn, không nghĩ tới tiểu thái tử này bộ dạng so với Phàn Ngọc Kỳ càng thủy nộn.

“Đúng vậy, phụ hoàng ta bệnh nặng, Nhị hoàng đệ nhân cơ hội ép cung, toàn bộ hoàng cung đều bị hấn khống chế, chờ ta phát hiện đã không kịp, Nhị hoàng đệ còn hự cầu phụ hoàng bệnh nặng là vì ta hạ độc

làm hại, mệnh thủ hạ của hần bắt ta.” Nghĩ đến khi đó mạo hiểm, Tần Thanh Danh không khỏi phát run, liếm môi rồi nói tiếp: “Hoàn hảo có người trước đó thông tri, hộ vệ của ta một đường bảo hộ ta đi đến Tuyết Tầm Quốc, chính là tướng cầu Tuyết Tầm Quốc trợ giúp.” Hần kích động đứng lên, hướng ba người chấp tay muốn nhờ.

“Việc này chúng ta không thể quyết định.” Ân Mặc Ly nhàn nhạt mở miệng. Cho dù đối mặt thái tử một quốc gia, thái độ của nàng vẫn cứ lười nhác cao ngạo.

“Này... ta hiểu được.” Tần Thanh Danh nhìn về phía Ân Mặc Ly. Mới nhìn đến Ân Mặc Ly hần là kinh ngạc, không nghĩ tới quân sư Phàn gia quân bộ dạng lại như vậy tuấn mị, hơn nữa hai vị tướng quân đều là đứng đắn ngồi ở ghế, chỉ có vị quân sư này nằm ở trường kỉ, mọi người cũng là thái độ một bộ tập mãi thành thói quen.

Hơn nữa người này quân sư nói chuyện miệng cao cao tại thượng, hần thân là thái tử nhưng bị đối xử như cái hạ nhân, điều này làm cho Tần Thanh Danh hần luôn được người nịnh bợ cảm thấy thực không phải tư vị. Bất quá hần biết chính mình có việc cầu người, hơn nữa hần hiện tại chính là cái thái tử đào vong, căn bản không thể cùng trước kia so với, bởi vậy chỉ có thể quyết tâm nhẫn nhịn bất mãn này.

Tần Thanh Danh lại không biết, cho dù hần không đào vong, cho dù hần vẫn là Phổ Lôi Quốc thái tử, thái độ Ân Mặc Ly đối với hần cũng sẽ không biến.

Thậm chí Phàn gia tử đệ cũng cảm thấy Ân Mặc Ly thái độ thực bình thường. Địa vị quân sư đại nhân trong quân là cao không ai bì nổi, đừng nói hai vị tướng quân, chúng tướng sĩ trong quân doanh đối mặt quân sư đại nhân ai không nịnh bợ lấy lòng, Tần Thanh Danh chính là tiểu quốc thái tử, làm sao so được quân sư đại nhân Phàn gia quân tôn quý.

“Thái tử tướng tiến cung gặp quân thượng đi???” Ân Mặc Ly nói ra mục đích của Tần Thanh Danh. Trên cơ bản nội loạn Phổ Lôi Quốc, Tuyết Tầm Quốc căn bản không xen vào, cũng không nghĩ quân, chỉ cần Phổ Lôi Quốc hàng năm ngoan ngoãn triều cống không cần có phản loạn chi tâm, hoàng tử nào làm hoàng đế đều đối Tuyết Tầm Quốc không ảnh hưởng.

Đây cũng là nguyên nhân Phàn gia tử đệ trầm mặc. Nói trắng ra, huynh đệ các ngươi không hợp quan cái rắm gì đến bọn họ, vì sao bọn họ phải giúp đánh giặc giúp đoạt lại ngôi vị hoàng đế? Nghĩ bọn hần ăn no nhàn rồi sao? Bởi vậy bọn họ luôn luôn bảo trì an tĩnh, loại chuyện phiền não này võ tướng không am hiểu, đương nhiên giao cho giáo huấn quân sư đại nhân xử lí.

“Đúng vậy, Thanh Danh quả thật nghĩ tự mình khẩn cầu Tuyết Tầm Quốc quân thượng phái binh hỗ trợ, bắt lấy Nhị hoàng đế, cứu ra phụ hoàng ta.” Đây cũng là mục đích Tần Thanh Danh chạy trốn tới Tuyết Tầm Quốc, chỉ cần có thể được đến Tuyết Tầm Quốc trợ giúp, hần nhất định có thể đoạt lại ngôi vị hoàng đế.

Ân Mặc Ly nghĩ một chút, gật đầu đáp ứng: “Hảo, quân ta hội phái người hộ tống thái tử tiến cung.”

“Có thể từ Phàn tướng quân hộ tống sao?” Tần Thanh Danh đột nhiên mở miệng thỉnh cầu, hần nhìn về phía Phàn Ngọc Kỳ, mặt tái nhợt ửng đỏ, trong mắt mang theo ngưỡng mộ, “Phàn tướng quân võ nghệ cao siêu, làm cho Thanh Danh bội phục không thôi, chẳng biết có được từ người hộ tống tiến cung?”

Phàn Ngọc Lâm nhướn mày xem Tần Thanh Danh — thái tử này...trên mặt ửng hồng cái gì? Đệ đệ nàng cho dù bộ dạng lại xinh đẹp cũng là nam. Bất quá lúc này Phàn Ngọc Lâm nhớ tới một sự kiện, nàng nhớ Phổ Lôi Quốc nam phong cực thịnh, đương nhiệm Phổ Lôi Quốc quốc quân còn nạp hơn mười cái nam phi.

Gãi gãi cằm, Phàn Ngọc Lâm lại nhìn đệ đệ nhà mình mặt không biểu cảm, cuối cùng đem ánh mắt chuyển đến quân sư đại nhân trên mặt còn treo nụ cười, chính là tươi cười kia thấy thế nào...làm cho người ta sợ hãi..... Sau đó, Phàn gia đại tử sáng suốt quyết định bảo trì trầm mặc.

Đối mặt ánh mắt Tần Thanh Danh hy vọng, Phàn Ngọc Kỳ chỉ cảm thấy mặt danh kỳ diệu. Thái tử này là khinh thường hần mang binh lính sao? Còn muốn hần tự mình hộ tống, tùy tiện điểm một tướng sĩ trong quân doanh của hần võ nghệ đều so với hộ vệ bên người thái tử cường được không!

Nói sau, hần phải rời khỏi quân doanh mà nói, Ân Mặc Ly kia làm sao bây giờ? Hần mới không có khả năng rời đi Ân Mặc Ly — tuy rằng Ân Mặc Ly làm cho hần rất tức giận, bất quá hần là nam nhân, không

thể keo kiệt, chỉ cần Ân Mặc Ly hảo hảo cùng hần xin lỗi, kia hần liền tha thứ nàng.

Đương nhiên rồi, Ân Mặc Ly nếu thừa nhận chính mình là nữ nhân của hần, không lại tùy tiện đi thông đồng nam nhân khác, như vậy rất tốt.

“đây là đương nhiên.” Đang lúc Phàn Ngọc Kỳ chuẩn bị mở miệng cự tuyệt, quân sư đại nhân trước giúp hần trả lời, “Thái tử thân phận tôn quý, đương nhiên không thể tùy tiện phái người hộ tống, tướng quân chúng ta đi theo là chuyện phải làm.”

Cái gì, cái gì?

Phàn Ngọc Kỳ trừng hướng Ân Mặc Ly, nữ nhân này dựa vào cái gì giúp hần đáp ứng? Vẫn là nàng muốn hần xong liền đuổi hần đi, tìm nam nhân khác?

Mẹ nó — Phàn tướng quân trong cuộc đời lần thứ hai nói lời thô tục — Ân Mặc Ly người mơ tưởng! Ân ta xong tướng phun không chịu trách nhiệm!

Ân Mặc Ly nhìn về phía Phàn Ngọc Kỳ, thấy hần ánh mắt hung ác, nhúu mày: “Tướng quân có ý kiến?”

Đương nhiên là có, hần —

“Phàn tướng quân không muốn hộ tống Thanh Danh sao?” Tần Thanh Danh thất vọng xem Phàn Ngọc Kỳ, sau đó tịch mịch cúi đầu. “Nếu là tướng quân không muốn, Thanh Danh tự nhiên không thể miễn cưỡng.....”

Uy, tiểu tử! Không cần một bộ dạng lão tử có lỗi với người — Phàn Ngọc Kỳ ở trong lòng rít gào, bất quá hần hiện tại không có tâm tư để ý tới thái tử kỳ quái này, với hần mà nói Ân Mặc Ly có vẻ trọng yếu.

Phàn Ngọc Kỳ suy nghĩ, tốt lắm, Ân Mặc Ly muốn hần hộ tống, hần liền hộ tống. “Hảo, ta hộ tống thái tử, bất quá...” Hần chỉ hướng Ân Mặc Ly, “Quân sư muốn đồng hành!”

Hừ hừ, nàng vĩnh viễn đừng nghĩ bỏ rơi hần!

Trên quan đạo, tiếng xe lộc cộc, hai chiếc xe ngựa trước sau đồng hành, mười mấy tên hộ vệ đi theo xe ngựa bốn phía bảo hộ, Phàn Ngọc Kỳ tắc cười Hãn Huyết Bảo Mã đi ở phía trước.

Hai chiếc xe ngựa, quy cách lại hoàn toàn không giống với.

Xe ngựa phía trước là hắc hương mộc cao cấp chế thành, không chỉ chịu được gió mạnh từ rừng cây thổi tới, hơn nữa tản ra hương thơm thanh nhã, xe ngựa hoa lệ điêu khắc tất nhiên là không cần phải nói, bất quá tối làm người ta chú ý là loi tuấn mã kéo xe, da lông đen tỏa sáng, toàn thân đen lóng lánh, chỉ có một đoàn long mao trước trán, người biết ngựa nhìn vào đã biết ngựa này là không hề thua kém Hãn Huyết Bảo Mã, Hắc Long Cầu.

Làm Tần Thanh Danh khi nhìn đến xe ngựa cùng Hắc Long Cầu ánh mắt đều sáng, hơn nữa thực vừa lòng, xem ra Phàn gia quân hoàn toàn không dám bạc đãi thái tử như hần.

Còn không đợi hần lên xe ngựa, hai gã tỳ nữ của Ân Mặc Ly vây quanh tiến vào trong xe, Lục Tụ đi theo chủ tử cùng tiến xe ngựa, Lục Hoàn tắc hướng Tần Thanh Danh phúc thân, sau đó thản nhiên nói: “Thái tử điện hạ, chủ tử nhà ta không thói quen cùng người ngồi chung xe, đã vì thái tử điện hạ chuẩn bị riêng một cỗ xe.” Nói xong, cũng lập tức lên xe.

Tần Thanh Danh xem Ân Mặc Ly riêng vì hần chuẩn bị tốt xe ngựa, tuy rằng không đơn sơ, nhưng cũng so ra kém xe ngựa của Ân Mặc Ly. Tần Thanh Danh mặt đều đen, thủ hạ của Tần Thanh Danh cũng đều một mặt phần nộ, cảm thấy Ân Mặc Ly đang nhục nhã thái tử nhà bọn họ.

Đi theo một đám Phàn gia quân giả ngu nhìn trời, chính là không dám nhìn hướng Phổ Lôi Quốc thái tử. Không phải bọn họ khi dễ người, mà là xe ngựa cùng Hắc Long Cầu vốn chính là quân sư đại nhân mang đến, muốn quân sư đại nhân nhường cho là không có khả năng đâu?

Về phần Phàn Ngọc Kỳ liền càng không cần nói, ở trong lòng của hần, xe ngựa cùng Hắc Long Cầu vốn chính là của Ân Mặc Ly, nói sau, Ân Mặc Ly nên dùng thứ tốt nhất.

Bởi vậy, đối mặt Tần Thanh Danh ánh mắt đầy ủy khuất, Phan Ngọc Kỳ trực tiếp áp dụng mặt than. Hắn cảm thấy thái tử này thật là kỳ quái, cũng không phải không cho hắn xe ngựa, có cái gì hảo ủy khuất. Hơn nữa, nam nhân làm chi ngồi xe ngựa, khó trách sẽ bị đuổi giết đào vong.

Không nghĩ tới Phan Ngọc Kỳ nhưng lại không giúp hắn nói chuyện, Tần Thanh Danh chỉ phải nuốt vào phần nộ trong lòng, không cam nguyện ngồi vào một chiếc xe ngựa khác.

Ngay tại không khí ngưng trọng, đoàn người ra đi.

“Tướng quân.” Triệu Đại cưỡi ngựa phía trước, “Trời sắp tối rồi, khoảng cách thành trấn gần nhất còn có năm mươi dặm, chúng ta đi luôn sao? Bằng không sợ phải ngủ bên ngoài.”

Phan Ngọc Kỳ xem sắc trời, năm mươi dặm không xa, khả năng họ có hai chiếc xe ngựa, sợ chạy quá mau xe ngựa sẽ xóc nảy, người trong xe hội không thoải mái — đương nhiên, người trong xe này là chỉ Ân Mặc Ly, về phần Phổ Lô Quốc thái tử? Khư, nam nhân chiều chuộng cái gì.

Hơn nữa Ân Mặc Ly thích yên tĩnh, nàng thói quen mỗi ngày tắm rửa Phan Ngọc Kỳ đều nắm rõ, tuy rằng hắn còn đang tức giận, bất quá đại cục làm trọng, hắn đành phải chủ động cùng Ân Mặc Ly nói chuyện — tướng quân đại nhân tuyệt đối không thừa nhận hắn là đang tìm cớ.

Phan Ngọc Kỳ vỗ vỗ ngựa. “Dưa Hấu.” hân huyết bảo mã bị kêu Dưa Hấu cực hiểu tính người, lập tức chậm bước chân, dừng ở bên cạnh xe ngựa.

Triệu Đại mỗi lần nghe được tướng quân kêu hân huyết bảo mã Dưa Hấu, khóe miệng liền không nhịn được run rẩy. Đường đường một con hân huyết bảo mã kêu Dưa Hấu, cũng không biết tướng quân đang nghĩ cái gì.

Phan Ngọc Kỳ ý tưởng rất đơn giản, Dưa Hấu là hồng, hân huyết bảo mã cũng là hồng, kia không gọi Dưa Hấu thì gọi là gì?

Phan Ngọc Kỳ xem cửa sổ xe ngựa, đột nhiên cảm thấy khẩn trương đứng lên.

Khư, có cái gì hảo khẩn trương? Hắn cũng không phải cùng Ân Mặc Ly cầu hòa, hắn chính là hỏi một chút ý kiến của nàng, dù sao Ân Mặc Ly là quân sư, hắn muốn tôn trọng nàng.

Đúng, chính là như vậy! Phan Ngọc Kỳ thân thủ gõ cửa sổ xe ngựa.

Lục Tụ đem cửa sổ mở ra, cười hì hì xem tướng quân đại nhân. “Tướng quân, có việc sao?”

Tuy rằng cửa sổ nửa mở, bất quá Phan Ngọc Kỳ vẫn là ngắm đến Ân Mặc Ly đang nằm trên da hổ, đầu chằm lên người Lục Hoàn, chính xem sách.

Nàng mắt không nâng, lẳng lẳng mà lật từng trang sách — hoàn toàn không nhìn đến Phan Ngọc Kỳ ngoài cửa xe.

Lập tức, Phan Ngọc Kỳ lại phần nộ rồi, Ân Mặc Ly đã không nhìn hắn một ngày!

Hắn lại không trêu chọc nàng, chính xác mà nói, người nên tức giận là hắn nha — tội thứ nhất: Không thừa nhận là nữ nhân của hắn. Tội thứ hai: Dem hắn ăn sạch sành sanh còn không muốn chịu trách nhiệm, còn tưởng ra tường (* đi ngoại tình). Tội thứ ba: Không trải qua hắn đồng ý liền tự tiện đáp ứng hộ tống Tần Thanh Danh tiến cung — đừng tưởng rằng hắn không biết nàng là muốn dùng danh nghĩa hộ tống tướng bỏ rơi hắn mới là chuyện thật, hắn mới sẽ không như nàng mong muốn — Phan Ngọc Kỳ càng tưởng càng cảm thấy Ân Mặc Ly quá đáng, hơn nữa cho dù nàng không giải thích, thế nhưng còn không nhìn hắn.

Là như thế nào? Là như thế nào?

Phan Ngọc Kỳ mặt trầm, “Người hỏi chủ tử các người, muốn vào thành vẫn là ngủ trong rừng.”

Lục Tụ trong nháy mắt, rõ ràng chủ tử ngay tại bên cạnh, tướng quân làm sao không chính mình hỏi?

“Sắc trời không sai biệt lắm, lại chạy đi cũng không kịp, tìm nơi có dòng suối nghỉ chân đi.” Ân Mặc Ly lật sách, vẫn là không giương mắt, ngữ khí bình thản trả lời.

Phan Ngọc Kỳ trừng nàng.

“Lục Tụ, đóng cửa.”

“Dạ.” Lục Tụ đồng tình nhìn Phàn Ngọc Kỳ liếc mắt một cái, sau đó đóng lại cửa xe.

Phàn Ngọc Kỳ trừng mắt cửa xe đã đóng. “Triệu Đại!”

“Dạ!” Từ đầu nhìn đến đuôi Triệu Đại căng da đầu.

“Tìm địa phương có nguồn nước hạ trại!” Phàn Ngọc Kỳ đen mặt hạ lệnh, sau đó giục ngựa đi đằng trước.

Mẹ nó — đúng, đây là lần thứ ba mắng lời thô tục — hẳn thề, trừ phi Ân Mặc Ly chủ động nói với hẳn, bằng không hẳn tuyệt đối không để ý tới nàng!

Phàn tướng quân vừa mới phát xong lời thề không để ý tới quân sư đại nhân, đang nghe đến Triệu Đại nói không chỉ tìm được dòng suối, còn phát hiện một cái ôn tuyền cách đó không xa, theo bản năng đã nghĩ đem tin tức này cùng Ân Mặc Ly nói.

Ân Mặc Ly nếu biết có ôn tuyền, nhất định sẽ thật cao hứng.

Bất quá ý tưởng này vừa mới dâng lên, đã bị hẳn ngạnh sinh sinh bóp chết.

Nam tử hán đại trượng phu, thề không để ý tới liên tuyền đối không để ý tới.

“Triệu Đại.” Phàn Ngọc Kỳ mặt trầm xuống.

“Dạ.” Triệu Đại bị tướng quân mặt lạnh sợ tới mức tiểu tâm can đều nhanh nhảy ra ngoài, trong lòng không ngừng kêu khổ thấu trời. Tướng quân rõ ràng là cùng quân sư tức giận, thế nào người đối mặt lửa giận của tướng quân là hẳn nha!

“Đi nói cho quân sư phía trước có ôn tuyền.”

Tướng quân ngài làm sao không chính mình đi — Triệu Đại câu này ở Phàn tướng quân sắc mặt âm trầm, thức thời nuốt tiến miệng, sau đó theo mệnh lệnh, chạy tới cùng quân sư nói.

“Quân sư, tướng quân chúng ta bảo ta cùng người nói phía trước có ôn tuyền.”

Ân Mặc Ly buông sách ra, cảnh cáo trừng hướng hai cái tỷ nữ chịu đựng cười, “Đã biết.” Vẫy tay làm cho Triệu Đại rời đi.

Triệu Đại vừa ly khai, Lục Tụ liền không nhịn được mở miệng.

“Chủ tử, Phàn tướng quân thật đúng là đáng yêu.” Rõ ràng vừa bị chủ tử tức giận đến đen mặt, thế mà có chuyện tốt, liền lập tức nghĩ đến chủ tử.

“Lục Tụ, đừng nói lung tung.” Ôn trọng Lục Hoàn liếc mắt muối muối, Phàn tướng quân là người nào mà nàng có thể nói bậy.

Lục Tụ không để ý tới tỷ tỷ cảnh cáo, vẫn là cười ha ha xem chủ tử, “Ta nói là lời nói thật. Chủ tử, người cũng như vậy cho rằng đi?”

Ân Mặc Ly không đáp lời, theo cửa xe nhìn đến Phàn Ngọc Kỳ đang ở sát khe suối bắt cá, Tần Thanh Danh tắc đi theo bên cạnh, đang ở năn nỉ Phàn Ngọc Kỳ dạy hẳn bắt cá.

Nàng mị mị mâu, một chút u quang hiện lên con người.

Tần Thanh Danh xem Phàn Ngọc Kỳ ánh mắt rất rõ ràng, hoàn toàn không che giấu đối Phàn Ngọc Kỳ ngưỡng mộ, dọc theo đường đi này luôn tìm cơ hội tiếp cận hẳn.

Lục Hoàn cũng thấy được, nhúu mày, “Chủ tử, Phổ Lôi Quốc thái tử này.....”

“Không cần để ý tới.” Ân Mặc Ly khước miệng nhếch lên, tươi cười thanh diễm mà lạnh như băng. “Chính là tiểu sâu thôi.”

Tuy rằng nói như vậy, hãy nhìn đến Tần Thanh Danh luôn luôn quán quít lấy Phàn Ngọc Kỳ, Ân Mặc Ly vẫn là cảm thấy mất hứng.

Phàn Ngọc Kỳ nhưng là người của nàng!

Ân Mặc Ly cúi mắt, trước khi rời đi xe ngựa, nhàn nhạt mà nhìn Lục Tụ liếc mắt một cái.

Lục Tụ lập tức hiểu được ý tứ chủ tử, cười hì hì đi theo phía sau chủ tử xuống xe ngựa, bắt quá Ân Mặc Ly là đi hướng ôn tuyền, Lục Tụ còn lại là hướng Phàn Ngọc Kỳ đi đến.

Phàn Ngọc Kỳ sớm nhìn đến Ân Mặc Ly xuống xe ngựa, lại ra vẻ không thèm để ý.

Hừ, lần này hẳn tuyệt đối sẽ không chủ động mềm lòng!

Bắt quá xem phương hướng kia là ôn tuyền, Ân Mặc Ly muốn đi phao ôn tuyền, liền nâng một người? Nàng là không sợ có người nhìn lên sao?

Phàn Ngọc Kỳ do dự, hẳn muốn hay không theo sau? Khả hẳn đều thề không để ý tới Ân Mặc Ly.....

Đang lúc thời điểm Phàn Ngọc Kỳ ở trong lòng giãy dụa, Lục Tụ vừa vặn đi đến bên cạnh hẳn, “Tướng quân, cá sồn như vậy cứ để tiểu nữ chúng ta tới đi, người một đại nam nhân tay không nên dính mấy thứ này.” Nàng vừa nói vừa đoạt lấy cá cùng chủy thủ trên tay Phàn Ngọc Kỳ, sau đó khi gần sát Phàn Ngọc Kỳ, nhỏ giọng nói: “Tướng quân, chủ tử của ta thác ta nói với người, nàng ở ôn tuyền chờ người.”

Ở ôn tuyền chờ hẳn?

Phàn Ngọc Kỳ lẳng hạ... này... này ám chỉ là... lỗ tai giấu ở tóc ngắn hạ lập tức đỏ.

Đáng giận! Ân Mặc Ly đừng tưởng rằng dùng thân thể dụ hoặc hẳn, hẳn sẽ nguôi giận, hẳn mới không tốt như vậy dễ, hẳn lần này tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ nàng!

“Kia...cá liền giao cho người.” Phàn Ngọc Kỳ một mặt đứng đắn, “Ta còn có việc muốn xử lý, có việc gấp tìm Triệu Đại.”

“Dạ, tướng quân.” Lục Tụ cười meo meo.

“Ân.” Phàn Ngọc Kỳ vừa lòng gật đầu, sau đó xoay người, bộ pháp vững vàng cấp tốc hướng ôn tuyền đi đến.

Lục Tụ nghiêng người ngăn trở muốn đuổi theo đi lên Tần Thanh Danh, vẫn là duy trì tươi cười có lễ. “Thái tử, thực ngưng ngưng, tướng quân chúng ta vừa khéo có việc, không có biện pháp chỉ ngài bắt cá. Bằng không như vậy tốt lắm, liền từ nô tỳ dạy ngài đi. Muốn bắt cá nhưng là phải có kỹ xảo, cá cũng là hội chọn mỗi câu, có chút mỗi câu không tương xứng, cá nhưng là không ăn.”

“Người!” Tần Thanh Danh trừng mắt Lục Tụ, như thế nào nghe không ra nàng ám chỉ. Một cái nho nhỏ tỳ nữ dám nói với hẳn loại này nói, hoàn toàn không đem hẳn này thái tử làm hồi sự, nếu không phải hẳn đang gặp vận rủi, làm sao dễ dàng tha thứ nha đầu kia ở trước mặt làm càn.

Không chỉ xú nha đầu trước mắt này, còn có cái kia Ân Mặc Ly, hẳn tin tưởng nếu không phải Ân Mặc Ly dung túng, một cái nho nhỏ nha hoàn sao dám như vậy đối hẳn.

Hừ! Chờ hẳn đoạt lại ngôi vị hoàng đế, trở thành Phổ Lô Quốc đế vương, xem bọn hẳn còn dám hay không dám xem thường hẳn! Đến lúc đó hẳn tuyệt đối muốn cơn giận này đòi lại!

Tần Thanh Danh mặt trầm xuống, phát tay áo rời đi.

Lục Tụ xem bóng lưng Tần Thanh Danh rời đi, khinh thường hừ lạnh.

Chính là một cái thái tử tiểu quốc cũng dám cùng chủ tử cướp người, thật sự là không biết sống chết.

6. Chương 6

Khi bóng lưng biến mất trước mặt mọi người, Phàn Ngọc Kỳ bộ pháp ổn trọng lập tức giống như bay như vậy, vui trong lòng tiến bước ôn tuyền.

Bắt quá khi gần đến ôn tuyền, hẳn lập tức thả chậm bước chân, bày ra bộ dáng nghiêm túc, nâng lên cằm, thái độ thực ngạo thực phục phịch.

Bắt quá thế nào phục phịch thế nào ngạo, đang nhìn đến Ân Mặc Ly kia một khắc đều tiêu thất.

Dưới ánh trăng, người nọ đứng ở trung ương ôn tuyền, nghiêng thân, trên người chỉ màu trắng bạc sam, đen thùi tóc dài tán ở gáy, ngón tay cởi bỏ dây lưng ở eo, chậm rãi cởi áo.

Khi thoát đến một nửa, như là phát hiện hần, mắt đen nhàn nhật ngấm lại đây, ánh mắt lười nhác mị hoặc, nàng giơ lên môi, xoay người nhìn hần, chậm rãi cởi ra bạc sam, kéo ra dây kết sau gáy, cái yếm màu vàng rơi xuống, phiêu dang trong ôn tuyền.

Phàn Ngọc Kỳ cơ hồ là tham lam xem thân thể tuyệt mỹ, hần nhớ đến đôi tuyết nhũ kia sờ lên có bao nhiêu nhuyễn, hồng nhật nhụy tiêm liếm đứng lên có bao nhiêu hương, nhưng theo nơi đó hần liếm lên, hôn môi nàng, tư vị có bao nhiêu tuyệt vời.

Mặc kệ trước mắt người này nhiều thần bí, nhiều xa xôi, làm nàng ở dưới thân của hần yêu kiều kia một khắc, hần còn có loại thỏa mãn được đến nàng.

“Thích không?” Ân Mặc Ly cười đến khiêu khích, mâu đồng dưới ánh trăng tựa như ngọc lưu ly, thanh âm khàn khàn tuyệt không mềm mại, lại gợi cảm câu nhân, Phàn Ngọc Kỳ tưởng trên đời này không còn có thanh âm người nào có thể so với Ân Mặc Ly dễ nghe.

“Tướng quân đại nhân còn tức giận sao?” Nàng lại hỏi.

Tức giận? Phàn Ngọc Kỳ rốt cục nhớ tới, đúng! Hần còn đang tức giận!

“Đương nhiên!” Phàn Ngọc Kỳ phụng phịu.

“Kia.....” Ân Mặc Ly sườn thủ tưởng một chút, thật dài lông mi khẽ chớp, nàng hạ giọng, nhẹ nhàng gây ngứa tâm Phàn Ngọc Kỳ. “Ta cố gắng làm cho tướng quân ngài nguôi giận được không?”

Phàn Ngọc Kỳ nâng lên cằm, ngữ khí kiêu ngạo liếc xoay, “Ân Mặc Ly, ta nói cho ngươi, ta cũng sẽ không dễ dàng tha thứ ngươi!” Nói là nói như vậy, khả ánh mắt hần căn bản không rời được nàng.

Hần nhìn nàng đi ra ôn tuyền, hạ thân bạc khổ đã toàn ẩm ướt, kề sát da thịt, dưới bụng u ảnh xinh đẹp làm cho hần nhớ tới khi tiến vào nàng, cảm giác ướt át bao phủ lấy.

Đang tưởng tượng, hần phát hiện hạ thân chính mình liên đau.

Ân Mặc Ly nắm tay hần, lôi kéo hần hướng ôn tuyền đi.

Phàn Ngọc Kỳ xem hai người tay nắm chặt, đây hình như là lần đầu tiên bọn họ nắm tay, tay nàng nhỏ nhỏ, trong lòng bàn tay mềm mại, hần không nhìn được dùng ngón cái khinh cợt lòng bàn tay nàng.

Lòng bàn tay gãi ngứa làm cho Ân Mặc Ly nhướng mày, xoay người, đột nhiên hai tay đẩy, đem Phàn Ngọc Kỳ đẩy vào ôn tuyền.

Phàn Ngọc Kỳ có thể hiện lên, khả hần không có, hần ngã tiến ôn tuyền, nước ẩm bao phủ hần, trên người hần đều ẩm ướt, chặt vật đứng lên, lắc đầu.

Lưu loát tóc ngắn dán gò má của hần, hần đem tóc trước trán hất ra sau, lộ ra cái trán hần thoát nhìn rất trẻ con.

Lần đầu nhìn đến tướng quân đại nhân như vậy, Ân Mặc Ly nhẹ giọng nở nụ cười, nàng đi vào ôn tuyền, đứng ở phía trước Phàn Ngọc Kỳ, hai tay ôm lấy cổ của hần, ngẩng đầu khẽ liếm môi của hần.

“Tướng quân đại nhân như vậy thật đáng yêu.” Nàng nói nhỏ, khi nói chuyện, cánh môi khinh cợt hần, khéo léo liếm qua bờ môi của hần.

Phàn Ngọc Kỳ muốn hút trụ cái lưỡi thơm tho nghịch ngợm kia, lại bị nàng giảo hoạt né ra.

“Đừng nhúc nhích, ngoan ngoãn đứng, ta sẽ cho ngươi thoải mái.” Mắt đẹp ôm lấy hần, tay nàng nhẹ nhàng mà tham nhập vật áo của hần.

Khả hần hiện tại chỉ cảm thấy phía dưới lại trường lại đau.

Phàn Ngọc Kỳ lẫn lộn yết hầu, tuy rằng tưởng trực tiếp gục nàng, hung hăng tiến vào nàng, lại nhưng cái đầu gỗ duy trì bất động.

Hắn nị lời nàng nói hấp dẫn, nhìn chăm chăm môi đỏ tươi ướt át, trong lòng ần ần dâng lên một chút chờ mong.

Ấn Mặc Ly khinh cần cầm của hắn, ầm nóng miệng lưỡi dời xuống, ngậm yết hầu, đầu lưỡi đỉnh hầu kết nhẹ nhàng vòng quanh vòng.

Nàng có thể cảm nhận được hưng phấn của hắn, làm cho nàng có được dục vọng chinh phục, ngón tay đẩy ra đai lưng của hắn, nàng trực tiếp đẩy ra thượng sam của hắn.

Mặc quần áo hắn nhìn như gầy yếu, thân thể giấu dưới lớp quần áo cũng là tinh tráng cơ bắp, mỗi một cái khối thịt đều hoàn mỹ rắn chắc.

Nàng liếm cơ ngực, ngậm đầu vú, dùng sức nhất hấp.

“Ách.” Phan Ngọc Kỳ phát ra kêu rên, hắn cũng không biết đầu vú chính mình như vậy có cảm giác, bị nàng lại liếm lại hấp lại cần, hô hấp của hắn biến trọng.

Ấn Mặc Ly đem hai cái đầu vú dục bồng ướt át, mới cam tâm buông tha, ướt át dấu vết đi xuống, nàng cũng đi theo quỳ xuống, tựa như cái nữ nô thần phục.

Phan Ngọc Kỳ cúi đầu xem nàng, đôi mắt đen trầm như đôi hỏa diễm, nam căn trong quần sớm hưng phấn cương, cao trưởng phát đau.

Ấn Mặc Ly ở cơ bụng rắn chắc dùng sức cần một ngụm, lưu lại thật sâu dấu răng, lại khinh dục mạn đà la màu xanh vụn vặt.

Hôn, chậm rãi đi xuống.

Ngón tay nhẹ nhàng chậm chạp cởi quần, cao cao thẳng lập nam căn nhảy ra, hướng thẳng về gương mặt nàng, họa ra một đạo dấu vết dâm mỹ ẩm ướt.

Mắt đẹp nhìn lên trên, nàng xem Phan Ngọc Kỳ ánh mắt khát vọng, hai tay phụng trụ nam căn, mở miệng, ở hắn nhìn chăm chú, nhẹ nhàng ngậm hắn.

Phan Ngọc Kỳ không nhận được run run. Nam nhân đều có dục vọng chinh phục, đặc biệt người nọ là Ấn Mặc Ly, Ấn Mặc Ly làm cho hắn nắm giữ không được, Ấn Mặc Ly làm cho hắn chân tay luống cuống, Ấn Mặc Ly làm cho hắn điên cuồng..... Nàng liền quỳ gối trước hắn, giống cái yêu cơ lang thang, lại giống cái tính nô hèn mọn, dùng miệng hàm chứa hắn, liếm hắn, thật lớn kích thích hắn.

Nam căn trong miệng nhỏ nhắn nháy mắt trở nên càng cứng rắn càng nóng, làm cho Ấn Mặc Ly cơ hồ hàm không được, nàng nỗ lực phun ra nuốt vào, đầu lưỡi trượt, ngón tay khinh xoa song hoàn, móng tay như có như không phát nhẹ mà qua.

“Ách ân –” Phan Ngọc Kỳ ngẩng đầu lên, bàn tay không nhận được chế trụ cái gáy của nàng, hẹp mông rất động, ở trong cái miệng nhỏ nhẹ nhàng trườn đưa.

Ấn Mặc Ly hừ nhẹ, liếm phía trước nam căn, miệng toàn là hương vị của hắn, bộ lông thô gãi ngay mặt nàng, không thể nuốt nước bọt làm ẩm ướt cần.

Hai tròng mắt của nàng ần ần phiếm nước, nam căn ở miệng co rúm càng lúc càng gấp, cuối cùng cơ hồ là thô lỗ vùi vào, dường như muốn đâm thủng yết hầu của nàng.

“Ngô ân.....” Ấn Mặc Ly phát ra khó chịu chống cự, Phan Ngọc Kỳ lại sớm không rảnh bận tâm, hắn đỏ mắt, dùng sức rất động hẹp mông, lực đạo quá nặng là iệng nàng toan đau.

Ấn Mặc Ly khóe mắt đã thấm ra nước mắt, hình xăm mạn đà la trên mặt, cùng mạn đà la trên người Phan Ngọc Kỳ lẫn nhau giao ánh.

Kia yêu cong sắc thái liền dường như hai đóa mạn đà la đã ở giao hoan dường như, dâm mỹ mà yêu diễm.

Phan Ngọc Kỳ hoàn toàn trầm mê, dục vọng đốt cháy hắn, ánh mắt điên cuồng mà nhìn chăm chăm Ấn Mặc Ly nuốt vào nam căn, bộ dáng của nàng rưng rưng khó chịu đến đáng thương hung hăng kích khởi dục bạo ngược của nam nhân. Nam căn co rúm càng dã man đằng hoàng, thẳng đến trước khi bùng nổ một

khắc, mị mầu, hấn phát ra tiếng gầm nhẹ, hẹp mông nhất đỉnh, đem toàn bộ tinh dịch bắn ra, Phàn Ngọc Kỳ cơ hồ là thất thần hưởng thụ sung sướng trong nháy mắt này.

Làm nhìn đến Ân Mặc Ly đưa tinh dịch của hấn toàn nuốt vào, Phàn Ngọc Kỳ cả khuôn mặt đều đỏ.

Nàng... nàng thế nào có thể làm ra loại hành động tà ác lại dâm dăng này! Làm sao có thể?!

Nhưng .... nhưng là hấn lại phát hiện chính mình rất thích..... Hướng đến kiều ngạo Ân Mặc Ly thế nhưng nguyện ý làm loại sự tình này, nhưng lại ăn của hấn..... Phàn Ngọc Kỳ không khỏi kích động hôn trụ nàng, tham nhập lưỡi thường đến hương vị tanh chất, điều này làm cho hấn đem nàng ôm càng chặt, hấn yêu nhất trên người Ân Mặc Ly có hương vị của hấn.

Ân Mặc Ly ôm lấy cổ của hấn, miệng lưỡi cùng hấn khấn thiết triền miên. Nàng thực thích hấn hôn, đơn thuần lại nhiệt tình, hơn nữa trực tiếp để lộ ra đôi nàng mê muội.

Nàng muốn hấn đối nàng si mê, muốn hấn trong mắt chỉ có nàng, chứa không đến người khác.

Làm cực nóng nam căn tiến vào kia của nàng một khắc, hai chân của nàng hoàn trụ hấn, phát ra rên rỉ hấn thích nghe nhất.

Phàn Ngọc Kỳ xem tuyết nhũ kia chớp lên, há miệng ngậm đầu vú, giống cái trẻ sơ sinh đói khát dùng sức hút, ướt át hoa dũng đưa hấn gắt gao vây quanh, mỗi khi hấn dùng lực thẳng tiến, Ân Mặc Ly sẽ vừa đáng thương vừa đáng yêu run run, sau đó khít khao thủy huyết đưa hấn hấp càng chặt, hoa thịt mê người như là muốn đem hấn hút khô, hung hăng trời buộc.

Điều này làm cho Phàn Ngọc Kỳ càng điên cuồng, hai tay nắm lấy mông vo tròn, hấn kịch liệt ở trên người nàng lưu lại dấu vết thuộc loại của hấn, mà Ân Mặc Ly cũng không cam yếu thế, đầu ngón tay đâm vào da thịt của hấn, hai người miệng lưỡi hết sức giao triền, liền như hòa thành nhất thể ân ái triền miên.

Bọn họ tựa như hai dâm thú, dưới ánh trăng phác cận dây dưa, ai cũng không buông tha ai, chìm đắm trong tình dục làm cho người ta hồng mắt. Ở Phàn Ngọc Kỳ phun dũng mà ra kia một khắc, xem Ân Mặc Ly trên người đều là hương vị của hấn, hấn hoảng hốt tưởng làm sao bây giờ, hấn... hấn giống như càng lúc càng thích nàng.....

Phàn Ngọc Kỳ dễ chịu, tuy rằng khuôn mặt tuần tú vẫn một biểu cảm nghiêm túc, bất quá trong lòng hấn rất ngọt ngào, ngay cả thuộc hạ bên người đều có thể cảm nhận được tướng quân bọn họ trên người âm trầm tiêu thất, điều này làm cho bọn họ ở trong lòng nhẹ một hơi, rốt cục không cần lại đối mặt tướng quân đại nhân tính tình âm tình bất định.

Nhất là Triệu Đại, cảm động của hấn sâu nhất, hấn ở trong lòng rưng rưng yên lặng cầu nguyện, hy vọng trước khi tiến thành đô, tướng quân tâm tình luôn luôn đều tốt như vậy.

Phàn Ngọc Kỳ đang nghĩ, nếu Ân Mặc Ly luôn luôn đều như vậy thuận theo thì tốt rồi.

Từ sau khi ở ôn tuyền dây dưa, Ân Mặc Ly cũng không chọc giận hấn, tuy rằng vẫn là đối hấn không để ý, bất quá hấn đã thói quen, hơn nữa hấn phát hiện chính mình liền thích loại tính nết kiều ngạo này của Ân Mặc Ly, hấn cảm thấy Ân Mặc Ly như vậy luôn khiến tâm hấn ngứa ngáy, nếu không phải cố kị thể diện nam nhân, hấn từng nghĩ đi cọ cọ cầu tìm ra manh mối.

Phàn Ngọc Kỳ làm cho Triệu Đại đi phía trước, hấn tắc cười Dưa Hấu, hộ bên cạnh xe ngựa đen, ánh mắt luôn cố ý vô tình ngắm Ân Mặc Ly trong xe.

Ân Mặc Ly dựa vào gối mềm, thon dài ngón tay lật sách, tóc chưa cột thả ở sau gáy, trường bào tơ vàng, làm tôn thêm mạn đà la diêm sắc vô song nơi khóe mắt.

Phàn Ngọc Kỳ không nhìn được nghĩ, Ân Mặc Ly mặc nam trang liền tốt như vậy xem, kia mặc nữ trang nàng sẽ là cái gì bộ dáng?

“Tướng quân đại nhân đang nghĩ cái gì?”

“nghĩ bộ dạng Ân Mặc Ly mặc nữ trang.” Phàn Ngọc Kỳ theo bản năng đem suy nghĩ trong lòng đều phun ra, nói xong mới nháy mắt hoàn hồn, Ân Mặc Ly không biết khi nào đã ngồi bên cạnh cửa sổ, khuỷu tay đặt ở ngưỡng cửa sổ, chống cằm, ý cười trong suốt xem hấn.

Phàn Ngọc Kỳ lổ tai nhanh chóng đỏ lên, hấn lập tức quay đầu nhìn về phía đằng trước, nhìn không chớp mắt, chính là vẫn nghe được rõ ràng tiếng cười của Ân Mặc Ly, nhiệt độ không tốt lặng lẽ hướng lên trên lan tràn.

Ân Mặc Ly nhìn chằm chằm lổ tai Phàn Ngọc Kỳ đỏ lên, cũng không nói thêm cái gì, rõ ràng ghé vào ngưỡng cửa sổ, một đôi mắt liền nhìn chằm chằm hấn.

Phàn Ngọc Kỳ muốn chính mình không cần để ý đến ánh mắt của nàng, hấn đứng đắn nhìn thẳng tiền phương, chính là trong lòng dù phát không được thoải mái, nhiệt độ đều nóng đốt mặt.

“Ân Mặc Ly!” Cuối cùng, hấn rốt cục then quá hóa giận quay đầu trừng nàng.

“Ân?” Ân Mặc Ly mỉm cười, mạn đà la nơi đuôi mắt dưới ánh mặt trời yêu dã bừa bãi, mắt đen doanh ý cười, Phàn Ngọc Kỳ nhìn đến nàng trong mắt chỉ ánh thân ảnh của hấn.

Thoáng chốc, hấn cảm thấy trong lòng tê tê ma dại, phiền muộn không có, tức giận cũng tiêu, trái tim đập bịch bịch, hấn đột nhiên rất muốn thân nàng.

“Phàn đại ca!” Đang lúc Phàn Ngọc Kỳ xúc động chuẩn bị thân trụ cái miệng nhỏ nhắn, phía sau xe ngựa truyền đến thanh âm Tần Thanh Danh.

Phàn Ngọc Kỳ bừng tỉnh, vừa đứng nhìn đến ánh mắt Ân Mặc Ly trêu tức, khuôn mặt anh tuấn thoáng chốc đỏ lên.

Hấn vừa mới thiếu chút ngay tại trước mắt bao người thân Ân Mặc Ly....đáng sợ, tướng quân uy nghiêm của hấn thiếu chút không có.

Nhưng... nhưng là đáy lòng lại ỉn ỉn thất vọng nếu là trước mặt mọi người thân Ân Mặc Ly, đó không phải là biểu thị công khai Ân Mặc Ly là hấn sao?

ý tưởng này thật lớn dự hoặc Phàn Ngọc Kỳ, nhưng là thời cơ đã mất, hấn không khỏi ở trong lòng bóp cổ tay — đều là lỗi của Phổ Lôi Quốc thái tử!

Phàn Ngọc Kỳ mặt lạnh quay đầu, nhìn về phía tựa đầu cửa xe thăm dò Tần Thanh Danh, ngữ khí rất là lãnh đạm, “Thái tử điện hạ có việc sao?”

Nha — tướng quân đại nhân của bọn họ tức giận.

Mười tên tướng sĩ Phàn gia ào ào cúi đầu, bọn họ vừa mới đều đem hành vi tướng quân cùng quân sư lặng lẽ xem tiến trong mắt.

Bọn họ cũng không phải người mù cũng không phải kẻ ngu, như thế nào không nhìn ra tướng quân cùng quân sư của bọn họ có gian tình. Nhìn một cái, tối hôm trước hai người một trước một sau tiến ôn tuyên, qua hai canh giờ, chỉ thấy tướng quân của bọn họ một mặt đứng đắn đi trở về doanh, vừa vặn vì nam nhân, ai không nhìn ra mặt mày tướng quân lộ ra thần sắc thỏa mãn.

Sau đó, tướng quân tâm tình liền biến tốt lắm.

Về phần như thế nào biến tốt, mọi người liền hiểu mà không nói.

Về phần Phổ Lôi Quốc thái tử này, luôn mượn cơ hội tìm tướng quân bọn họ, ý đồ kia thật sự là rất rõ ràng.

Làm ơn, tướng quân bọn họ là hảo nam sao? Hơn nữa cho dù tướng quân bọn họ đoạn tụ, hai cái vừa thấy đã biết đều là dạng nam nhân ở mặt dưới có gì làm đâu — bất quá lời này Phàn gia tướng sĩ vừa nghĩ trong lòng, liền sợ tới mức nhanh chóng phủ bỏ. Nếu như bị tướng quân biết bọn họ suy nghĩ cái gì, nhất định sẽ đem bọn họ đưa vào quán tiểu quan ném thử tư vị ở mặt dưới.

Trọng yếu nhất là — chọc giận tướng quân bọn họ không có gì, mời không cần khiêu khích quân sư đại nhân bọn họ được không? Quân sư đại nhân tức giận là thực đáng sợ, bọn họ áp lực rất lớn được không!

Thái tử tiểu tử, mời người đừng náo loạn được không?

Tần Thanh Danh bày ra biểu cảm đáng thương, đôi mắt Phan Ngọc Kỳ mặt lạnh, ngữ khí của hắn có chút ủy khuất, “Phản đại ca, thực xin lỗi, ta chỉ là luôn luôn ngồi trong xe ngựa cảm thấy thực buồn, ta có thể hay không cười ngựa?” Hắn mắt đầy ước ao.

Đáng tiếc Phan Ngọc Kỳ đối bộ dáng đáng thương của hắn một chút cũng không mềm lòng, vẫn là một mặt nghiêm túc, “Thái tử, chúng ta không có dư thừa ngựa, hơn nữa ngồi ở xe ngựa có vẻ an toàn.”

“Nhưng là.....” Tần Thanh Danh cắn môi, khẩn cầu xem Phan Ngọc Kỳ. “Ta thực sự cảm thấy thực buồn, bằng không Phản đại ca...ta với người cười chung được không?”

“Không tốt.” Phan Ngọc Kỳ cự tuyệt, hoàn toàn không cho Tần Thanh Danh mặt mũi. “Dưa Hấu nhà ta trừ bỏ ta, không cho người khác đụng vào.”

Không nghĩ tới Phan Ngọc Kỳ thẳng thắn cự tuyệt, Tần Thanh Danh thất thần.

Lúc này, Ân Mặc Ly nhẹ giọng mở miệng. “Tướng quân, ta ở trong xe ngựa cảm thấy buồn.”

Phan Ngọc Kỳ lập tức quay đầu, nghe được Ân Mặc Ly không thoải mái, hắn khẩn trương, “Buồn? Muốn hay không trước tìm địa phương nghỉ ngơi?”

“Không cần.” Ân Mặc Ly chống gò má nhìn hắn, khóe miệng nhàn nhạt gọi lên, “Ta nghĩ cười ngựa.” Bất quá Hắc Long Câu của nàng đang ở kéo xe ngựa.

Phan Ngọc Kỳ đương nhiên mở miệng, “Đến, chúng ta cùng cỡi.”

Ân Mặc Ly nhướn mày, “Tướng quân không phải nói Dưa Hấu không cho người khác đụng vào sao?”

“Người cũng không phải người khác.” Phan Ngọc Kỳ kỳ quái xem nàng, Dưa Hấu truy Hắc Long Câu nhà nàng thật lâu, nịnh bợ chủ nhân là nàng đều không kịp, làm sao bài xích nàng.

Dưa Hấu cũng đồng ý phát ra tiếng, đuôi ngựa màu đỏ lắc lắc, Hắc Long Câu quay đầu bạch hồng mao liếc mắt một cái con ngựa ngốc, khinh thường phát ra tiếng phì phì trong mũi. (TL: sắc trà, chủ nào ngựa này... bó tay)

Nhìn đến tiểu ngựa phía sau cấp nó liếc mắt đưa tình, Dưa Hấu càng vui, đầu cọ cọ tay Ân Mặc Ly, sau đó chủ động đập cửa xe ngựa, Hắc Long Câu cũng dừng bước, xoay đầu, không muốn để ý con ngựa ngu ngốc bên cạnh.

Ân Mặc Ly đi ra xe ngựa, tự nhiên đưa tay thân hướng Phan Ngọc Kỳ, Phan Ngọc Kỳ tiếp nhận tay nàng, cánh tay nắm eo của nàng, đem nàng ôm đến phía trước.

Cánh tay vòng qua eo của nàng, nắm giữ dây cương, Ân Mặc Ly lưng dán vào ngực của hắn, mũi của hắn toàn là long tiên hương hắn yêu nhất.

Phan Ngọc Kỳ nhất thời thỏa mãn, làm sao nhớ rõ chính mình mới vừa rồi đang tức giận.

Hai chân khinh đá bụng ngựa, Dưa Hấu lập tức hiểu ý phát ra tê minh, bốn vó chạy như điên, nhưng một trận cuồng phong màu hồng xinh đẹp.

Tần Thanh Danh sắc mặt xanh mét xem thân ảnh rời đi – trước khi Ân Mặc Ly lên ngựa, ánh mắt nhàn nhạt ngắm hướng hắn.

Ánh mặt lãnh đạm, không có coi nhẹ, không có nhạo báng, tựa như hắn là một con kiến, hoàn toàn không đáng nhập mắt của nàng.

Loại này ánh mắt so với cái gì đều nhục nhã người. Hắn oán hận đóng sầm màn xe.

Phan gia tướng sĩ tập thể nhịn cười, người người khóe miệng run rẩy.

Bọn họ ở trong lòng may mắn, hoàn hảo tướng quân bọn họ tuy rằng bộ dạng xinh đẹp lại một chút cũng không có phát tính tình. Nghĩ đến vừa rồi Tần Thanh Danh kia bộ dáng nhu nhược đáng thương, bọn họ liền trong lòng sợ hãi.

Đường đường một người nam nhân lộ ra biểu cảm này, nữ nhân trong doanh bọn họ đều so với hắn có khí khái nam tử, khó trách ngôi vị hoàng đế sẽ bị cướp.

Nói sau, tướng cùng quân sư đại nhân bọn họ đầu, cho dù râu người mọc dài đầu cũng không thối.

Về phần Phan Ngọc Kỳ, hẳn sớm quên mất Tần Thanh Danh là tên nào, hẳn hiện tại trong lòng chỉ có người trong ngực, thu nhận cánh tay, dùng sức đem Ân Mặc Ly ôm sát.

Ân Mặc Ly dựa vào rấn chắc ngực, tóc dài theo gió tung bay.

“Nghe nói hôm nay tại Sa Sương thành có lễ hội yên hỏa mỗi năm một lần.”

“Phải không?” Phan Ngọc Kỳ không chút để ý ứng nói, ngửi hương tóc của nàng, hẳn không nhận được dùng cầm cọ cọ.

Ân Mặc Ly cúi mắt, mặc hẳn kề cận nàng, khoe miệng nhẹ nhàng giơ lên, nghĩ đến thái độ của hẳn đối Tần Thanh Danh lạnh lùng, nàng quyết định thưởng cho hẳn.

“Nếu buổi tối có thể đuổi tới Sa Sương thành, ta sẽ mặc nữ trang cho người xem.”

Phan Ngọc Kỳ lẳng hạ, không thể tin được chính mình nghe thấy: “Ân Mặc Ly người nói thực sự?”

“Thế nào, người không muốn nhìn ta mặc nữ trang sao?” Ân Mặc Ly hừ nhẹ: “Không cần thì thôi!”

“Ta lại không có nói không cần!” Phan Ngọc Kỳ vội vàng nói, sau đó phát hiện chính mình ngữ khí quá khấn cấp, hẳn ho nhẹ vài tiếng, liếc xoay nói: “Nếu người muốn mặc ta liền xem.” Ngữ khí nghe qua thực miễn cưỡng, bất quá khoe miệng của hẳn sớm mừng rỡ giơ lên.

Làm sao bây giờ, hẳn giống như càng lúc càng... càng lúc càng thích Ân Mặc Ly!

Sa Sương thành là thành lớn kinh thương, một trong tam đại kênh đào của Tuyết Tầm Quốc, Sa Sương Hà, nằm ngay tại Sa Sương thành, bởi vì gần hải cảng, không khí Sa Sương thành dường như đều tràn ngập hơi nước.

Phan Ngọc Kỳ bọn họ vừa lúc khi trời chưa tối liền vào thành, bọn họ đều có thể cảm nhận được hôm nay Sa Sương thành náo nhiệt, tuy rằng đã vào đêm, nhưng trong Sa Sương thành vẫn đèn đuốc sáng trưng, mỗi nhà treo đủ loại đèn lồng, quán nhỏ ồn ào, còn có người mở màn hát hí khúc, toàn bộ trong thành náo nhiệt không dứt.

Vừa đến trong thành, Phan Ngọc Kỳ một chút trong phụ trách nhiệm, thực tự nhiên phải tay đem sổ hữu sự tình đều giao cho Triệu Đại xử lý, sau đó lôi kéo Ân Mặc Ly rời đi.

Trong xe Tần Thanh Danh sắc mặt khó coi xem hai người rời đi, Phan gia tướng sĩ tắc tập thể ở trong lòng châm chọc — tướng quân đại nhân, nghiêm túc cùng mỹ đức tấn trách là đi nơi nào?

Hướng đến nghiêm túc tấn trách Phan tướng quân giờ phút này trong đầu thầm nghĩ nhìn đến bộ dáng quân sư đại nhân mặc nữ trang, hẳn lôi kéo Ân Mặc Ly đến bộ trang lớn nhất trong thành.

“Chường quây, ta muốn chọn một bộ quần áo, ngô, muốn màu đỏ, tiên diễm chút.” Ân Mặc Ly màu da trắng, mặt màu đỏ đẹp mắt nhất: “Chất liệu tốt, hoa lệ cũng có thể.” Dù sao cuối cùng đều sẽ biến thành làm nền cho Ân Mặc Ly.

Chường quây cấp tốc thuần thực lấy ra vài món xiêm y tinh xảo hoa lệ, “Công tử, người xem vài món này như thế nào?”

Phan Ngọc Kỳ nhìn nhìn quần áo chường quây chọn, lại nhìn hướng trên người Ân Mặc Ly mặc, lắc đầu: “Không cần, ta muốn vải dệt giống trên người nàng như vậy!”

Cái này chường quây khó xử, hẳn ánh mắt đầu tiên liền nhận ra vải dệt trên người Ân Mặc Ly mặc là Nghê Vân Sa quý hiếm, Nghê Vân Sa chỉ có Vân Sa thành mới có, hơn nữa hàng năm số lượng có hạn, nhỏ nhỏ một khối vải liền mấy vạn lượng vẫn là cung không đủ cầu, cũng liền chỉ có phú hào quý tộc mới mua được.

“Vải dệt trên người vị cô nương này là Nghê Vân Sa, tiểu diễm này của ta thật sự không có, nếu không công tử chọn cái khác.” Chường quây lấy ra một kiện vải dệt thêu phù dung trang, “Vải dệt này mặc dù so ra kém Nghê Vân Sa, nhưng cũng là vô cùng tốt, Sa Sương thành này khả tìm không thấy chất liệu nào so với này tốt.”

Phàn Ngọc Kỳ sờ sờ, tuy rằng không vừa lòng, bắt quá vẫn là miễn cưỡng nhận. “Hảo, ta sẽ mua cái này.” Hắn cầm lấy quần áo đưa cho Ân Mặc Ly.

“Nha, đi thay.” Khi nói lời này, Phàn Ngọc Kỳ cơ hồ là hai mắt sáng lên, lại quay đầu xem chưởng quầy, “Chưởng quầy, có thể mượn chỗ thay quần áo sao?”

“Đương nhiên có thể.” Biết người đến là khách quý, chưởng quầy cười đến thật hòa khí, dẫn Ân Mặc Ly vào phòng sau.

Ân Mặc Ly từ đầu đến cuối đều cười làm cho Phàn Ngọc Kỳ quyết định, điều này thật thỏa mãn tâm nam nhân của Phàn Ngọc Kỳ, hắn hưng phấn chờ mong, chờ bộ dáng Ân Mặc Ly nữ trang.

Chỉ chốc lát sau, hắn liền nhìn đến Ân Mặc Ly đi ra, hắn không nhịn được nín thở, trong mắt tràn đầy đều là nàng.

Trước ngực, tử hồng phù dung lộ ra da thịt trắng nõn ónh tuyết, vĩ sắc hồng tự sa mỏng, phiêu dật phi bạch, nếu nói nam trang Ân Mặc Ly tuần diêm, kia nữ trang nàng lại là biểu lộ tuyệt sắc động lòng câu nhân, mi gian ngạo khí không thay đổi, lại hơn phần nữ nhân mềm mại đáng yêu.

Chưởng quầy lén lút đến bên người Phàn Ngọc Kỳ, cười nói: “Công tử, trong tiệm của ta cũng có bán đồ trang sức châu báu, công tử muốn hay không vì cô nương chọn một cái?” Nói xong, hắn mang sang quầy trang sức sớm chuẩn bị tốt.

Phàn Ngọc Kỳ nhìn nhìn, cầm một cái châu sai phượng hoàng khảm ngọc thạch, đi đến phía sau Ân Mặc Ly, nâng lên tóc nàng, thuận thực vân khởi bán kè, lại đem châu sai cài lên.

“Tướng quân động tác thực rất quen.” Ân Mặc Ly hừ nhẹ.

“Ta thường giúp nương ta búi tóc.” Trừ bỏ nương của hắn, Ân Mặc Ly là nữ nhân thứ nhất hắn búi tóc. Phàn Ngọc Kỳ vừa lòng xem tay nghề của mình, châu khảm ngọc thạch cùng mạn đà la nơi đuôi mắt nàng lẫn nhau chiếu rọi, Ân Mặc Ly mỉm cười làm cho hắn tưởng đem nàng giấu đi.

“Đẹp mắt sao?” Ân Mặc Ly hỏi, bắt quá ánh mắt hắn mê muội đã nói đáp án cho nàng.

“Đẹp mắt.” Phàn Ngọc Kỳ dùng sức gật đầu, theo trong lòng lấy ra ngân phiếu cấp chưởng quầy, nắm tay Ân Mặc Ly rời đi.

“Đi, chúng ta đi dạo.”

Dọc theo đường đi, Phàn Ngọc Kỳ liền ôm Ân Mặc Ly hộ vào trong ngực, khi phát hiện người qua đường dùng ánh mắt kinh diêm nhìn Ân Mặc Ly, hắn không nhịn được giận tái mặt, đem Ân Mặc Ly ôm càng chặt.

Nhìn cái gì vậy! Ân Mặc Ly là của hắn!

Phàn Ngọc Kỳ có chút hối hận làm cho Ân Mặc Ly thay nữ trang, nam trang nàng cũng đã đủ hấp dẫn ánh mắt người, càng đừng nói mặc vào nữ trang nàng có bao nhiêu diêm sắc tuyệt thế.

Ân Mặc Ly mặc hắn đem nàng ôm quá chặt chẽ, thấy hắn giống một đầu sói quấn quanh người trừng mắt những người nhìn nàng, khóe môi không khỏi gợi lên.

“Tướng quân.” Nàng mở miệng.

“Làm sao?” Phàn Ngọc Kỳ còn đang dùng ánh mắt hung ác trừng lui những người ngăm Ân Mặc Ly.

“Chúng ta đến kênh đào xem yên hoa đi.”

“Hảo.” Phàn Ngọc Kỳ gật đầu, ôm nàng hương phương hướng kênh đào đi, lúc này mới nhớ tới hỏi nàng, “Ân Mặc Ly ngươi có đói bụng không? Có muốn ăn cái gì không?”

Ân Mặc Ly đang muốn lắc đầu, lại ngửi được mùi ngọt ngào, nàng ngẩng đầu, nhìn đến tiểu thương bên trái, “Ta nghĩ ăn cái kia.”

Phàn Ngọc Kỳ nhìn lại, thấy nàng chỉ là bánh gạo.

Hắn lập tức mua mấy khối.

Bánh gạo mới ra lò rất thơm, mặt trên bọc một tầng thật dày lớp áo đường, cắn đi xuống lại giòn lại ngọt, khóe miệng còn có thể dính phần đường.

Phàn Ngọc Kỳ hai ba khẩu liền ăn luôn một cái, miệng đều là hương vị ngọt ngào.

Ân Mặc Ly ngẩng đầu, chỉ thấy bên miệng hắn đều dính đường.

“Xem người, ăn đến dính đầy miệng.” Nàng cười hắn giống cái tiểu hài tử, thân thủ nhẹ nhàng giúp hắn lau đi phần đường bên miệng.

Phàn Ngọc Kỳ kinh ngạc nhìn nàng, như vậy Ân Mặc Ly ôn nhu hắn là lần đầu tiên nhìn thấy, hắn không khỏi ngây ngốc nhìn.

“Nhìn cái gì?” Ân Mặc Ly ngược mắt trừng hắn, bộ dáng lại kiều lại ngạo làm cho Phàn Ngọc Kỳ muốn đem nàng ôm chặt lấy, tốt nhất có thể ôm cả đời, vĩnh viễn cũng không buông ra.

Hắn không nhịn được thốt ra, “Ân Mặc Ly, gả cho ta được không?” vừa nói xong, bầu trời đột nhiên tạc một đoàn yên hoa xinh đẹp, giấu đi thanh âm của hắn.

Ân Mặc Ly trát hạ mắt, như là không có nghe đến hắn nói, ngẩng đầu nhìn yên hoa, “Người xem, yên hoa bắt đầu. Đi, chúng ta đi kênh đào xem.” Nàng lôi kéo hắn đi về phía trước.

Phàn Ngọc Kỳ cũng không động, phản thủ nắm chặt, đem nàng xả tiến trong lòng.

“Ân Mặc Ly, ta biết người có nghe được ta vừa nói.” Phàn Ngọc Kỳ không cho nàng né ra, nhìn nàng ánh mắt nghiêm túc chấp nhất.

Xem ánh mắt hắn cố chấp, Ân Mặc Ly trầm mặc hạ, sau đó quán tính gợi lên ngả ngón tươi cười, mềm mại thân thể dán hắn, chọc hắn. “Tướng quân đại nhân như vậy thích ta?”

Không nghĩ tới lần này Phàn Ngọc Kỳ không có mặt mỏng then thùng, ngược lại nghiêm túc gật đầu. “Ân, thích.” Dừng một chút, lại nghiêm túc cường điệu, “Thích thích.”

Ân Mặc Ly sâu thẳm con người ba quang giận dâng, nhướn mày cười nói, “Phải không? Như vậy thích của người có thể có cường đại đến nguyện ý liều lĩnh?”

“Liều lĩnh?” Phàn Ngọc Kỳ không hiểu ý tứ của nàng.

“Nếu, tất cả mọi người phản đối, cũng không chuẩn người theo ta cùng nhau, như vậy, người còn có thể kiên trì nói người thích ta sao?”

“Mọi người?”

“Đúng.” Ân Mặc Ly cúi mắt. “Bao gồm người Phàn gia.”

Phàn Ngọc Kỳ không hiểu. “Nhưng là người nhà của ta làm sao phản đối?” Lão thái quân nhưng là hàng tháng một phong thơ, mỗi phong đều vội vã thúc giục hắn thành thân đâu.

Phàn Ngọc Kỳ phản ứng đơn thuần làm cho Ân Mặc Ly lắc đầu bật cười, “Người này đồ ngốc, căn bản là không biết thân phận của ta.” Người nếu đã biết, còn hội như thế thích ta?

“Ta thế nào không biết!” Phàn Ngọc Kỳ dùng sức phản bác, “Ta biết người là Ân Mặc Ly, là quân thượng phái tới giám thị Phàn gia quân.”

Ân Mặc Ly sững sờ. “Người thế nào……” Chẳng lẽ là Phàn Ngọc Lâm nói với hắn?

Bộ dạng Ân Mặc Ly kinh ngạc làm cho Phàn Ngọc Kỳ triệt để cảm thấy nhục nhã, hắn cảm giận hừ nói: “Không cần đem ta coi thành đứa ngốc, người vừa đến quân doanh ta chỉ biết dụng ý quân thượng phái người tới, không phải là giám thị Phàn gia của ta có hay không có phản loạn chi tâm. Đây lại không có gì, đa nghi là bản tính con người, huống chi quân thượng còn ngồi ở long vị người người mơ ước, luôn lo lắng cũng là bình thường.” Hắn thực có thể thông cảm.

Nói sau, hắn cũng không phải cái loại tướng sĩ ngu trung, hoàng đế nếu dung không được Phàn gia, Phàn gia cũng sẽ không ngoan ngoãn đợi mệnh chờ chết.

Phàn gia bọn họ bảo họ chưa bao giờ là hoàng thất Tuyết Tầm Quốc, mà là dân chúng Tuyết Tầm Quốc, bọn họ thủ hộ không phải giang sơn hoàng tộc, mà là nhà của dân chúng.

Đây là tổ huấn Phàn gia bọn họ, mà thân là người Phàn gia, hắn thật sâu nhớ kỹ.

“Người là người quân thượng phái đến giám sát lại như thế nào? Việc này trong quân doanh mọi người biết, chưa nói ra mà thôi. Người xem Triệu Đại bọn họ, bọn họ có bài xích người sao? Không có thôi!” Phàn Ngọc Kỳ nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, hoàn toàn quên khi Ân Mặc Ly mới tới quân doanh, có bao nhiêu tướng sĩ bất mãn.

Ân Mặc Ly cho tới bây giờ không nghĩ tới Phàn Ngọc Kỳ sẽ nói những lời này, nàng luôn luôn cho rằng hắn đơn thuần không tâm nhãn, chính là cái ngu ngốc da mặt mỏng, nhưng là không nghĩ tới hắn so với ai đều nhìn thấu triệt, chính là chưa bao giờ nói.

“Cho nên, đừng tự trách.” Phàn Ngọc Kỳ an ủi nàng: “Nói đến cùng là ngồi trên long vị người kia không đúng, không phải người sai!” Hắn đại nghịch bất đạo đem tội toàn đổ lên người hoàng đế, dù sao kêu Ân Mặc Ly giám thị Phàn gia nhưng là người kia nha.

Hoàng đế người như thế hướng đến đều là ti bỉ hắc tâm lại giáo hoạt hỗn trướng thích hãm hại người này nọ — không biết vì sao, Phàn Ngọc Kỳ từ nhỏ đến lớn đều thâm căn cố đế đều cho là như vậy.

Phàn Ngọc Kỳ trên mặt không chút nào che giấu chán ghét làm cho Ân Mặc Ly nở nụ cười, cũng không biết hoàng đế là nơi nào chọc tới hắn, nhưng lại làm cho hắn như vậy chán ghét.

Thấy nàng nở nụ cười, Phàn Ngọc Kỳ cũng cười.

“Cho nên, Ân Mặc Ly, gả cho ta được không?” Phàn Ngọc Kỳ đôi má hơi hơi đỏ lên, bất quá vẫn là chấp nhất hỏi, chờ đợi nhìn nàng.

Ân Mặc Ly xem hắn không nói, hồi lâu, mới thân thủ hoàn trụ hắn, đem mặt vui vào trong lòng hắn.

“Đây là tỏ vẻ ngươi đáp ứng rồi?” Phàn Ngọc Kỳ cao hứng ôm chặt nàng, liên thanh hỏi, “Có phải hay không? Ân Mặc Ly ngươi đáp ứng rồi! Có phải hay không?”

Ân Mặc Ly vẫn là không trả lời.

Phàn Ngọc Kỳ quyết định làm nàng đáp ứng rồi, hắn lúc này cười hí mắt, hồng khuôn mặt tuần tú, ở bên tai nàng không ngừng nói, “khi hồi đến thành đô, ta liền mang ngươi hồi Phàn gia, cha mẹ ta nhìn đến ngươi nhất định sẽ thật cao hứng, còn có lão thái quân, nàng nhất định sẽ thực thích ngươi.....”

Ân Mặc Ly nhắm mắt nghe hắn hưng phấn nói, ở trong lòng yên lặng nhìn hắn — nếu là sau khi trở lại thành đô, ngươi còn có thể như vậy kiên định, như vậy, ta đáp ứng ngươi.

7. Chương 7

Tuyết U thành, quốc đô Tuyết Tầm Quốc.

Thân là quốc đô, Tuyết U thành phồn vinh tất nhiên là không cần phải nói, liếc mắt một cái nhìn lại, hồng thành ngói lưu ly, mỏng manh tuyết trắng bao trùm, ở trung ương hoàng thành màu vàng hùng vĩ trắng lợt, trải qua năm tháng trăm năm, không thấy một tia loang lổ, ngạo nghễ biểu thị công khai hoàng uy Tuyết Tầm Quốc.

Phàn Ngọc Kỳ vừa hồi đến thành đô, quay đầu liền đối Triệu Đại nói: “Triệu Đại, thái tử liền từ các ngươi hộ tống tiến cung.” Sau đó thực đường nhiên đem sở hữu sự tình đều bỏ lại, dẫn theo xe ngựa màu đen hồi Phàn gia.

Phàn gia chúng tướng sĩ hiện tại ngay cả châm chọc đều lười, chỉ còn lại có thật sâu khinh bỉ. Dù sao hiện tại tướng quân trong mắt trong lòng chỉ có quân sư đại nhân, về phần đang ở trong xe ngựa ôm nỗi hận cắn khăn tay, cá tính giống đàn bà, thái tử, ngài cũng đừng lại si tâm vọng tướng.

Phàn gia ngay tại trong phố nhỏ phía đông, đây là tổ trạch Phàn gia, tuy rằng đương kim quân thượng cố ý ban ột tòa phủ đệ rất tốt, bất quá Phàn gia đều cự tuyệt.

Đối người Phàn gia đến nói, tổ trạch là nơi bọn hắn từ nhỏ lớn lên, là nhà tổ tiên truyền thừa cho bọn hắn, làm người không thể quên tổ, huống chi cuộc sống Phàn gia cũng không xa hoa, tổ trạch này đủ bọn họ ở.

Phàn Ngọc Kỳ không sai biệt lắm có năm năm không về nhà, đến trước cửa, hắn xoay người xuống ngựa, nghĩ đến muốn đem Ân Mặc Ly giới thiệu cho người nhà, hắn liền vui vẻ lại khẩn trương, bất quá ở mặt ngoài vẫn là duy trì hình tượng bình tĩnh nghiêm túc của hắn. “Ân Mặc Ly, đến nhà của ta.”

Ở trong xe ngựa Ân Mặc Ly cúi mắt, một bên Lục Tụ cùng Lục Hoàn lo lắng xem chủ tử, càng tiếp cận Tuyết U thành, chủ tử liền càng trầm tĩnh, tuy rằng khi đối mặt tướng quân vẫn là một bộ dáng vô tâm, khả chỉ cần tướng quân không ở, chủ tử trên mặt cười liền lập tức biến mất.

Gấp gáp Lục Tụ rốt cục không nhịn được nói: “Chủ tử, vẫn là ta đi xuống từ chối.....”

“Không cần.” Ân Mặc Ly nhàn nhạt đánh gãy lời của nàng, “Nên đến luôn muốn tới.” Trốn tránh hướng đến không phải tác phong của nàng.

Hơn nữa nàng cũng tưởng biết, làm Phàn Ngọc Kỳ sau khi biết thân phận của nàng, còn có thể như vậy kiên định như vậy thích nàng.

Nếu là không thể..... Ân Mặc Ly mâu quang giận ám, đóng chặt mắt, làm mở mắt ra, nàng lại là bộ dáng ngạo nghễ cười yếu ớt.

Xóc lên màn xe, nàng xem Phàn Ngọc Kỳ đang chờ ở bên ngoài.

Phàn Ngọc Kỳ hướng nàng vươn tay.

Nàng đem tay đưa cho hắn, đôi tay ấm áp kia lập tức nắm chặt lấy tay nàng, Phàn Ngọc Kỳ cảm thấy mỹ mãn nhếch môi, không quên trấn an nàng, “Ân Mặc Ly, lâu như vậy mới xuống xe, người thực khẩn trương đi? Đừng sợ, nàng dâu xấu cũng phải ra mắt cha mẹ chồng.”

Ân Mặc Ly liếc mắt ngắm hắn một cái, trực tiếp bỏ ra tay hắn, chính mình hướng đại môn đi. Phàn Ngọc Kỳ chỉ cảm thấy bộ dáng giận dữ kia của Ân Mặc Ly làm hắn tâm ngứa, thiếu chút liền cười ngậy ngô, bất quá hắn chưa từng quên phía sau còn có hai cái nha đầu, lập tức biểu cảm đoan chính, vui vẻ về về đi theo.

Ân Mặc Ly đang muốn gõ cửa, Phàn Ngọc Kỳ đã trước đem cửa đẩy ra. “Không cần gõ, Phàn gia không có người giữ cửa.” Chính xác mà nói, là ngay cả cửa cũng không có khóa.

Trong Tuyết U thành ai chẳng mà không biết phủ đệ phố nhỏ thành đông là tổ trạch Phàn gia, Phàn gia cho dù là một cái nhỏ nhỏ nha hoàn cũng đều là thân thủ linh hoạt, có thể lấy một chấn mười, liền ngay cả ngốc tử cũng biết muốn trộm này nọ cũng đừng đến Phàn gia trộm, trừ phi muốn đi vào mà không muốn đi ra.

Vừa mới bước vào cửa, chợt nghe một đạo thanh âm nhanh nhẹn dừng mãnh truyền đến. “Là tên vương bát đản nào không có mắt, Phàn gia cũng dám sấm — Kỳ nhi! A, Ngũ di có hay không nhìn lầm? Tâm can bảo bối, người thế nào muốn trở về cũng không nói một tiếng!” Phàn Xuân Phong ôm lấy cháu trai của mình, thực hào khí thẳng chụp cổ Phàn Ngọc Kỳ.

Phàn Ngọc Kỳ thói quen chịu được trọng kích trên vai, năm năm không thấy, Ngũ di sức tay vẫn là giống nhau cường. “Ngũ di, ta lâm thời phụng mệnh hộ tống Phổ Lôi Quốc thái tử tiến cung.” Hắn đem sự tình mơ hồ nói một chút, sau đó hỏi Phàn Xuân Phong, “Trong nhà có khỏe không?”

“Hảo, mỗi người đều khỏe mạnh cường tráng, chính là thái quân luôn luôn nhắc đi nhắc lại người, thái quân nhìn đến người trở về nhất định thật cao hứng.” Phàn Xuân Phong cười nói, cũng nhìn đến ba người đi theo cháu trai vào, bất quá ánh mắt của nàng là dừng ở trên người Ân Mặc Ly.

Tuy rằng mặc nam trang, bất quá Phàn Xuân Phong liếc mắt một cái liền nhìn ra Ân Mặc Ly là nữ nhân, còn có hình xăm mạn đà la đuôi mắt..... Nàng nghĩ đến Phàn Ngọc Lâm gửi thư nhà từng nhắc đến, nghĩ đến chính là quân sư quân thượng phái đến Phàn gia quân.

Đối mục đích Ân Mặc Ly tiến quân doanh, Phàn gia mọi người hiểu được, khi lão thái quân biết, cũng chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Quân thượng muốn tâm an, chúng ta liền cấp quân thượng tâm an đi.”

Bởi vậy Phàn gia mọi người không nói cái gì, theo Phàn Ngọc Lâm cố định thư tín gửi về nhà, Ân Mặc Ly quân sư này làm được thực xứng chức.

Bất quá, cháu trai trở về liền trở về, như thế nào mang Ân Mặc Ly cùng nhau trở về?

Phàn Xuân Phong mới nghĩ, chỉ thấy Phàn Ngọc Kỳ vô cùng thân thiết kéo qua Ân Mặc Ly, “Ân Mặc Ly, đây là ngũ di ta, ngũ di, đây là Ân Mặc Ly.” Sau đó, Phàn Ngọc Kỳ lơ tai hơi hơi ửng hồng, có chút thẹn thùng nói, “Cũng là thê tử ta muốn cưới.”

A? Phàn Xuân Phong ngốc ở, xem cháu trai ửng đỏ mặt, mà Ân Mặc Ly thần sắc tự nhiên, mỉm cười hướng nàng kêu, “Ngũ di.”

Phàn Xuân Phong miễn cưỡng hồi lấy tươi cười, trong lòng thầm mắng, Phàn Ngọc Lâm xú nha đầu này, thế nào chưa nói Ngọc Kỳ cùng quân sư quân thượng phái tới có cảm tình!

Phàn Ngọc Kỳ căn bản không rảnh chú ý Phàn Xuân Phong sắc mặt cứng ngắc, hẩn quay đầu hướng Ân Mặc Ly nhướn mày cười, “Xem, đã kêu người đừng khấn trương, Ngũ di ta thích người đâu.”

“.....” Trừ bỏ Phàn Ngọc Kỳ, ở đây tất cả mọi người trầm mặc.

Phàn Xuân Phong thật muốn cấp cháu trai ngu ngốc thiếu tâm nhãn này một cái tát, thực không hiểu người Phàn gia khôn khéo như thế nào dạy dỗ ra tên nhị hóa này. (* tính cách không giống mọi người. ở đây bảo anh Kỳ ngu ngốc đó)

Phàn Ngọc Kỳ khấn cấp tướng đem Ân Mặc Ly giới thiệu cho những người khác nhận thức, hẩn hỏi Phàn Xuân Phong, “Ngũ di, cha mẹ ta cùng bà nội, lão thái quân bọn họ đâu?”

“Ở đại sảnh.....” Không đúng, hẩn muốn làm thôi? Đoán được ý đồ Phàn Ngọc Kỳ, Phàn Xuân Phong vội vàng muốn ngăn cản, khả không còn kịp rồi, Phàn Ngọc Kỳ đã lôi kéo Ân Mặc Ly hướng đại sảnh đi đến.

“Ân Mặc Ly, ta mang người đi gặp cha mẹ ta cùng bà nội, còn có thái quân..... Đừng sợ, thái quân tuy rằng thoát nhìn nghiêm túc, bất quá người tốt lắm, hơn nữa thái quân thích người thông minh, người hướng đến thông minh, cho nên thái quân nhất định sẽ thích người.” Sợ Ân Mặc Ly khấn trương, hẩn vừa đi vừa trấn an nàng.

Ân Mặc Ly trầm mặc không nói, chính là nghề mắt nhìn hẩn, cánh môi cầm cười, ngón tay bị hẩn nắm giữ chậm rãi buộc chặt.

Phàn Ngọc Kỳ cảm thấy động tác của nàng giống ở cùng hẩn làm nũng, lập tức trong lòng rất thỏa mãn, chỉ cảm thấy quân sư đại nhân của hẩn bộ dáng khấn trương tốt đáng yêu.

Hẩn tướng, Ân Mặc Ly càng khấn trương, liền tỏ vẻ càng thích hẩn..... Điều này làm cho tâm nam nhân của hẩn thật to phình lên, đem tay nhỏ bé cầm thật chặt.

Phát hiện chính mình ngăn cản không được cháu trai, Phàn Xuân Phong chỉ cảm thấy đau đầu, nàng có thể tưởng tượng một hồi sẽ có phong ba.

Còn chưa có tiền đại sảnh, Phàn Ngọc Kỳ liền nhìn đến người ở trong sảnh, lập tức kêu, “Cha mẹ, bà nội, thái quân, ta đã trở về.”

Nghe thế thanh âm, người trong sảnh ngẩng đầu, kinh ngạc xem Phàn Ngọc Kỳ, đương nhiên, cũng nhìn đến người bị Phàn Ngọc Kỳ nắm tay.

Khuôn mặt diễm sắc bức người, hình xăm lưu tinh mạn đà la, vừa xuất hiện, lập tức đoạt ánh mắt người, mọi người lập tức nghĩ đến thân phận Ân Mặc Ly.

Nguyên bản vui sướng Phàn Ngọc Kỳ trở về, nháy mắt sắc mặt kỳ dị, Phàn Xuân Vũ nhú mày xem con, trong lòng có dự cảm không tốt.

Phàn Ngọc Kỳ hoàn toàn không nhận thấy được người nhà trên mặt dị sắc, đem Ân Mặc Ly kéo đến bên người, sau đó nghiêm túc mà xem người nhà, “Cha mẹ, bà nội, thái quân, đây là Ân Mặc Ly, ta muốn cưới nàng qua môn.”

Hắn nói xong, cho rằng lão thái quân bọn họ nghe được hội cao hứng, không nghĩ tới bọn họ cũng là trầm mặc, hơn nữa thần sắc đông cứng.

Đây là chuyện gì a? Nghe được hắn muốn cưới vợ không phải nên cao hứng sao? Nhất là lão thái quân, nàng không phải luôn luôn thúc giục hắn mau thành thân sao?

Phàn Ngọc Kỳ nghi hoặc, thế này mới rốt cục phát hiện mọi người sắc mặt không đúng. “Các người làm sao vậy? Sắc mặt thế nào đều khó coi như vậy?”

Ân Mặc Ly sớm biết rằng sẽ có cục diện này, nàng nhẹ nhàng mà tránh ra tay hắn.

Hành động của nàng làm cho Phàn Ngọc Kỳ thất thần, tưởng lại tóm lấy tay nàng, lại bị nàng né tránh, hắn không khỏi nhũn mày, xem Ân Mặc Ly thần sắc lãnh đạm, trong lòng có chút hoảng.

Hắn lần đầu tiên nhìn đến Ân Mặc Ly như vậy, Ân Mặc Ly như vậy cảm giác cách hắn rất xa, điều này làm cho hắn kinh hoàng, khẩn trương muốn kéo nàng vào lòng.

Đông — long tượng trên tay lão thái quân khinh đánh mặt đất, “Ngọc Kỳ, không được làm càn!” Nàng hướng tôn nhi nói, thần sắc sáng giọng.

Phàn Ngọc Kỳ thất thần, nhìn về phía thái quân, hướng đến luôn yêu thương lão thái quân, lần đầu tiên dùng ngữ khí nghiêm khắc như thế đối với hắn.

Lão thái quân ánh mắt nghiêm khắc, tuy rằng đã gần trăm tuổi, khả đứng thẳng thân mình vẫn cứ thẳng thắn, tóc bạc chải chuốt tỉ mỉ cẩn thận, cho dù đã tới tuổi già, nhưng thân từng chinh chiến sa trường, làm cho trên người nàng vẫn lộ ra khí phách thuộc loại võ tướng.

Lão thái quân hướng Ân Mặc Ly khom mình hành lễ, thần sắc nghiêm túc cung kính. “Lão thân Phàn Bích Quân tham kiến trưởng công chúa.”

Nghe thấy lão thái quân nói, mọi người khiếp sợ, bọn họ thế nào cũng không nghĩ tới quân sư quân thượng phái đến Phàn gia quân đúng là biến mất thật lâu, trưởng công chúa.

Trưởng công chúa sinh ra liền thể nhược, bị kết luận sống không quá mười tuổi, nàng luôn luôn bị giấu ở trong cung, rất ít nhân gặp qua nàng, chín tuổi năm ấy biến mất ở hoàng cung, từ nay lại không có tin tức của nàng.

Cũng không nghĩ đến trưởng công chúa còn sống, hơn nữa lão thái quân hiển nhiên đã sớm biết thân phận Ân Mặc Ly.

Phàn Ngọc Kỳ cũng choáng váng, hắn xem thái quân, lại nhìn hướng về mặt khó dò Ân Mặc Ly, đột nhiên hiểu được Ân Mặc Ly khi đó nói.

Nếu, tất cả mọi người phản đối, cũng không chuẩn người theo ta cùng nhau, như vậy, người còn có thể kiên trì nói người thích ta sao?

Khi đó hắn không rõ Ân Mặc Ly nói, hiện tại hắn rốt cục sáng tỏ.

Phàn gia tổ huấn điều thứ nhất — vĩnh viễn không được cùng hoàng tộc thành thân.

Khó trách Ân Mặc Ly luôn đối hắn như gần như xa, khó trách hắn nói muốn cưới nàng, nàng tổng không cho đáp án khẳng định, khó trách..... Hắn luôn luôn cảm thấy cho dù gắt gao ôm nàng, khả nàng vẫn cách hắn rất xa.

Ân Mặc Ly cực lực xem nhẹ ánh mắt nóng rực bị thương kia, buộc chặt đầu ngón tay đâm vào trong thịt, thần sắc bình tĩnh hướng thái quân nói: “Thái quân không cần đa lễ, năm đó nếu không phải thái quân, ta nào có mạng đứng ở nơi này.”

Năm đó là thái quân đề nghị đem nàng ốm yếu thể nhược đưa vào Bách Quỷ Cốc, nhưng Bách Quỷ Cốc chưa bao giờ nhận ngoại nhân, nếu không phải từng thiếu Phần gia thái quân một phần tình, căn bản sẽ không cho nàng vào cốc.

Tuy rằng nàng hiện tại bộ dáng cùng tuổi nhỏ khác rất nhiều, khả lão thái quân vẫn liếc mắt một cái liền nhận ra đến, năm đó nữ oa cho dù bệnh nặng, vẫn không giấu được dung mạo không tì vết, như vậy tuyệt sắc, người chỉ cần liếc mắt một cái tuyệt sẽ không quên.

“Công chúa nói quá lời, đây là thần phải làm.” Lão thái quân cười nói, sau đó nghiêm khắc xem tăng tôn, “Ngọc Kỳ, còn không mau vì thất lễ vừa rồi hướng công chúa bồi tội!”

Phần Ngọc Kỳ nắm chặt quyền, phần nộ trùng mắt Ân Mặc Ly, lần đầu cãi lại lão thái quân mà nói. “Không! Ta không giải thích!”

“Làm càn!” Long tượng trong tay lão thái quân trùng trùng đánh.

“Ngọc Kỳ người làm cái gì!” Đỗ Minh Hiền trách cứ con. Hắn là trưởng phu của Phần Xuân Vũ, vợ chồng ân ái, sinh hạ Phần Ngọc Kỳ là con trai duy nhất, hai vợ chồng đối con hướng đến yêu thương, Phần Ngọc Kỳ cũng chưa bao giờ làm cho bọn họ lo lắng, cũng không nghĩ đến hướng đến con trai có hiểu biết nhưng lại sẽ có một ngày ngộ nghịch trưởng bối. “Không cho cãi lại lão thái quân, mau xin lỗi!” Hồn tiểu tử này là đã quên từ nhỏ hắn dạy, vĩnh viễn không được làm trái lời nữ nhân trong nhà sao?

Phần Ngọc Kỳ vẫn cố chấp xem Ân Mặc Ly, kiên định nói: “Không! Ta không có sai, vì sao phải xin lỗi? Ân Mặc Ly, người nói, ta nên hướng người xin lỗi sao?”

“Ngọc Kỳ! Làm sao có thể hô thẳng tên công chúa!” Phần Xuân Vũ khinh xích, xem con hốc mắt đỏ lên, trong lòng nàng vừa vội lại đau lòng, nhưng cũng không thể không buộc hắn.

Ân Mặc Ly là đương kim trưởng công chúa, bọn họ nhất định phải làm cho Phần Ngọc Kỳ nhận rõ điểm ấy.

Ân Mặc Ly như thế nào không biết mục đích người Phần gia, nàng xem Phần Ngọc Kỳ, khóe môi gợi lên một chút trào phúng, khi đang muốn mở miệng, ngự lâm quân hoàng thành đột nhiên xông tới, nhất tề hướng nàng quỳ xuống.

“Thống lĩnh ngự lâm quân Lưu Úy tham kiến trưởng công chúa, thần phụng quân thượng chi mệnh, tới đón trưởng công chúa hồi cung!”

Ân Mặc Ly không nhìn vào ngự lâm quân, nàng đi hướng Phần Ngọc Kỳ, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói một câu, sau đó xoay người rời đi.

Lưu Úy hướng lão thái quân hành lễ, lập tức suất lĩnh thuộc hạ đuổi kịp.

Phần Ngọc Kỳ đứng ở tại chỗ, thần sắc âm trầm không chừng, mắt thâm trầm làm cho người ta không thấy rõ suy nghĩ, trong óc quanh quẩn Ân Mặc Ly ghé vào lỗ tai hắn nói –

Phần Ngọc Kỳ, người, còn có thể kiên trì sao?

Phần gia tổ huấn điều thứ nhất, không phải trung hiếu nhân nghĩa, trung thành đền nợ nước, mà là – Con cháu Phần gia vĩnh viễn không được cùng hoàng tộc thành thân.

Tổ tiên Phần gia biết kết cục công cao hơn chủ, cho dù Phần gia đối quốc quân trung thành, nhưng Phần gia sở nắm quyền lực càng lớn, được đến dân tâm càng thịnh, cũng liền càng làm cho quốc quân bất an.

Đối Phần gia mà nói, hoàng đế là dè chừng mà sợ hãi, đối hoàng đế mà nói, Phần gia nhưng cũng là một đầu hổ tùy thời vô tội.

Cho dù đầu hồ này mất thấy là trung thành và tận tâm, nhưng khó bảo toàn ngày nào đó sẽ không lộ ra răng nanh, có đầu hổ ngủ say này, Tuyệt Tầm Quốc lịch đại hoàng đế vĩnh viễn trong lòng bất an.

Nhưng là mãnh hổ này bọn họ không thể động, không chỉ là vì công tích Phần gia từ trước, còn có người Phần gia người người tự hạn chế, không tham không vọng không ý thể hiếp người, thanh danh hảo đến làm cho hoàng đế căn bản không bắt được nhược điểm Phần gia.

Nói sau hoàng đế không thể không thừa nhận, bởi vì có Phàn gia, Tuyết Tầm Quốc mới có thể duy trì ưu thế tam đại đế quốc. Bởi vì Phàn gia quân, các quốc gia cũng không dám dễ dàng đến xâm phạm.

Không phải không nghĩ tới bồi dưỡng tướng sĩ khác thay thế Phàn gia, nhưng Phàn gia căn cơ đã thâm, hơn nữa người Phàn gia quả thật người người là nhân tài khó gặp, liền coi là nữ nhân, ở trên sa trường, cũng hoàn toàn không thua kém nam nhân.

Khả Phàn gia càng vĩ đại, đế tâm càng bất an.

Tổ tiên Phàn gia vì bảo hộ con cháu Phàn gia, từng hướng tiên hoàng thỉnh, Phàn gia vĩnh viễn sẽ không cùng hoàng gia thành thân, sẽ không làm cho người Phàn gia dính đến huyết thống hoàng gia, sẽ không làm cho Phàn gia cùng người ngồi trên long vị có chút quan hệ nào, nếu vi phạm lời thỉnh, Phàn gia tru cử tộc!

Mà thỉnh ước này, trên có hoàng ấn, được phong ấn cất giữ ở nơi chỉ có hoàng đế mới biết, cho dù trải qua năm tháng trăm năm, không có người quên thỉnh ước này, còn có tuân thủ lời thỉnh vì tính mạng Phàn gia.

Ân Mặc Ly biết, người Phàn gia tuyệt đối sẽ không làm cho Phàn Ngọc Kỳ cưới nàng, Phàn gia nhất định cho rằng đây là âm mưu hoàng gia, hoàng gia đã dung không được Phàn gia.

Thân là người Phàn gia, hẳn hội làm như thế nào đâu?

“Phàn Ngọc Kỳ! Phàn Ngọc Kỳ!” Bén nhọn thanh âm vang lên, màu vàng lông chim, con vẹt cứ thế lặp đi lặp lại. Vẹt đầu là đen, toàn thân đều là lông chim màu xanh, chỉ có giữa bụng là có một đoàn màu vàng, miệng đỏ đậm, đôi mắt màu đen như hạt châu tròn.

Từ sau khi chủ nhân trở về, nó thường xuyên nghe được chủ nhân mặc niệm ba chữ này nhiều nhất.

“Phàn Ngọc Kỳ! Phàn Ngọc Kỳ! Tư, tư, tư.....” Loạn đầu, nó nhất thời không nghĩ ra.

“Tưởng niệm giày vò.” Một đạo giọng nam trong sáng tiếp lời.

“Tưởng niệm giày vò, tưởng niệm giày vò.” Màu xanh vẹt bắt đầu hưng phấn lặp lại, “Phàn Ngọc Kỳ, tưởng niệm giày vò, tư.....”

Không chịu nổi vẹt ầm ỹ, Ân Mặc Ly không vui trừng đi qua, “Câm miệng.”

Vẹt sợ tới mức ở trong lồng bay loạn. “Hơi sợ, hơi sợ!” Sau đó dùng cánh che khuất đầu, lại vụng trộm tham mắt ngắm chủ nhân.

“Ha ha!” Đế Trục Thương bị bộ dáng khôi hài của vẹt chọc cười to, bộ dáng tuấn tú cùng Ân Mặc Ly diễm lệ hoàn toàn bất đồng, tươi cười trong sáng, thoát nhìn giống cái thiếu gia nhà giàu thiên chân. “Hoàng tử, vẹt của ngươi thật có thiên tính đâu.”

Ân Mặc Ly nằm ở trên trường kỷ, lựa mông thất sắc hoa lệ tôn quý, tóc đen như tơ chỉ dùng châu sai ngọc lưu ly hồng ngọc vân kế, đối mặt quân thượng, nàng chỉ nhàn nhạt liếc mắt một cái, không đứng lên cung nghênh.

Tuyết Tầm Quốc, chỉ có quân thượng mới có thể mang họ Đế, mà họ Ân là họ của phụ quân (* phụ thân) của nàng, tiền nhiệm quân thượng Tuyết Tầm Quốc là nữ hoàng, hơn nữa hậu cung chỉ có một vị nam hậu, nữ hoàng chỉ sinh hạ hai đứa nhỏ, chính là Ân Mặc Ly cùng Đế Trục Thương.

Nguyên bản ngôi vị hoàng đế nên là thuộc loại Ân Mặc Ly, nàng thiên tư thông minh, đã gặp qua là không quên được, ba tuổi liền biết chữ, bởi vì thể nhược không thể loạn đi, nàng cơ hồ đều ngồi ở trong phòng đọc sách, đối với quyền mưu, đế vương thuật, nàng sáu tuổi năm ấy liền sáng tỏ thành thạo.

Chính là ở nàng chín tuổi rời cung năm ấy, nàng liền từ bỏ họ “Đế”, nàng đổi vị trí kia, đổi làm hoàng đế không có một chút hứng thú.

Ôm yếu nàng từ nhỏ cũng chỉ có thể ngồi ở trong phòng, chỉ có thể theo cửa sổ xem bên ngoài, toà hoàng cung này đối nàng mà nói tựa như cái nhà giam, làm đi ra ngoài kia một khắc, nàng liền quyết định, nàng không muốn lại trở lại nhà giam này.

Bởi vậy, hoàng đế vị trí này, thực tự nhiên rơi xuống trên người lúc ấy tuổi nhỏ không thể phản kháng, Đế Trục Thương.

Đối Ân Mặc Ly vô lễ, Đế Trục Thương không chút phật lòng. Người trong nhà thôi, lại không có người ngoài, không tất yếu tuân thủ quy củ rườm rà.

Đế Trục Thương thẳng ngồi xuống, bưng lên chén trà trên bàn.“Ân..... Đã lâu không uống trà hoàng tử pha, hương vị vẫn là tốt như vậy.”

Ân Mặc Ly gấp một khối điểm tâm, nhàn nhạt mà xem đệ đệ nhiều năm không thấy. Hắn nhìn như ngả ngón không đứng đắn, khả trấn gian ẩn ẩn lộ ra sắc bén đế vương, xem ra đi lên đế vị vài năm, đệ đệ này của nàng lớn lên không ít, đã giống cái quốc quân.

Bất quá giờ phút này đệ đệ trên mặt tươi cười xem tại trong mắt nàng, rất là chói mắt.“Xem ra tâm tình của người tốt lắm?”

“Đương nhiên.” Đế Trục Thương chống gò má, cũng đi theo gấp một khối điểm tâm.“Khó được hoàng tử trở về, đương nhiên cao hứng. Như thế nào? Chẳng lẽ nhìn đến đệ đệ ta, hoàng tử người không vui sao?”

Ân Mặc Ly hừ nhẹ, căn bản không tin hắn nói, nàng nơi nào không biết Đế Trục Thương là ở vui sướng khi người gặp họa.“Ta nghĩ người là vì chuyện Phàn gia cao hứng đi?”

“Đi?” Đế Trục Thương một mặt kinh ngạc.“Có như vậy rõ ràng sao?”

Ân Mặc Ly mặc kệ hắn giả ngu, lấy gấp khối phù dung cao, đứng dậy đi hướng vệt, mở ra cái lồng, vệt lập tức nhảy ra, cúi đầu ăn điểm tâm.

Xem hoàng tử thần sắc bình tĩnh, Đế Trục Thương lắc đầu khinh chặc,“Ta nghĩ Phàn gia hiện tại nhất định gà bay chó sủa, cho rằng hoàng gia chúng ta tâm hoài bất chính. Hoàng tử, bọn họ sẽ không làm cho Phàn Ngọc Kỳ với người cùng nhau, đây chính là đại sự tru cửu tộc, ta nghĩ làm không tốt không bao lâu, Phàn gia sẽ truyền ra tin vui của Phàn Ngọc Kỳ.” Đây không phải không có khả năng.

Đối với Phàn gia mãnh hổ ngủ say này, thân là quân thượng, Đế Trục Thương không phải không để ý, bất quá tru cửu tộc..... Hắn cũng không phải đầu hồng rồi, thiếu Phàn gia, đông tây nam bắc bốn đạo quan ải nên làm cái gì bây giờ? Đây bốn đạo trọng quan đều là người Phàn gia trấn thủ, thiếu Phàn gia, quốc phòng nhất định nguy cấp. Hắn đương nhiên biết nặng nhẹ, hắn còn dựa vào Phàn gia giúp hắn hộ quốc đâu.

Bất quá hiện tại nháo ra sự thế này, người Phàn gia nhất định khí cực kỳ. Ai, hoàng tử của hắn a, cũng thật biết thay hắn tìm phiền toái.

Ai không coi trọng, nhìn trúng người Phàn gia, nhưng lại là nam nhân tam đại đơn truyền duy nhất của Phàn gia, điều này Phàn gia có thể nào không hướng mặt xấu suy nghĩ.

Bất quá, có thể bị hoàng tử hắn coi trọng, tính Phàn Ngọc Kỳ này đời trước thấp nhiều nhang thơm đi- Đế Trục Thương thực tự nhiên đứng về phía tử tử nhà mình.

Liên hy vọng Phàn Ngọc Kỳ này cuối cùng đừng không biết phân biệt, nếu dám cô phụ hoàng tử của hắn, hắn liền...

“Thương nhi, đừng nhúng tay.” Ân Mặc Ly như thế nào không hiểu tâm tư đệ đệ. Con người đen phiếm u quang, ngón tay khinh sở đầu vệt, nàng lời nói mang theo cảnh cáo,“Chuyện của ta, ta chính mình xử lý.”

“Cần phải là cái kia Phàn Ngọc Kỳ cưới người khác.....” Dưới ánh mắt Ân Mặc Ly không vui, Đế Trục Thương thức thời sờ sờ cái mũi, đầu hàng trước lực uy hiếp của hoàng tử.“Được rồi, ta đã biết, ta đáp ứng người, ta sẽ không nhúng tay.”

Được đến Đế Trục Thương cam đoan, Ân Mặc Ly vẫn lo lắng, nàng mị mị mâu.“Nếu làm cho ta phát hiện người động Phàn Ngọc Kỳ mà nói.....” Nàng dừng lại không nói, bất quá trong lời nói uy hiếp thực rõ ràng.

Đế Trục Thương vốn đang dự tính vụng trộm phái người tìm Phàn Ngọc Kỳ tâm sự, cái này cái gì tâm tư cũng không dám đánh, hắn lập tức trốn mất giả vô tội,“Ta nào dám động người của người, cũng không phải muốn chết.”

Ân Mặc Ly hừ lạnh, không dám tốt nhất.“Người hảo hảo xử lý phản ứng gần nhất của Phàn gia là tốt rồi.”

Nghĩ đến Phàn gia sẽ có phần nộ, Đế Trục Thương quân thượng này cũng đau đầu.

Ân Mặc Ly không để ý tới đệ đệ buồn rầu ai oán, thần tử phần nộ là chuyện của đế vương, cùng nàng không quan hệ, nàng để ý chỉ có một.

Nàng nghĩ đến bộ dáng phần nộ của Phan Ngọc Kỳ khi biết thân phận của nàng, còn có chất vấn của hắn.

Ân Mặc Ly, người nói, ta nên hướng người xin lỗi sao?

Không, nên xin lỗi là nàng, là nàng giấu diếm hết thấy, sau đó ở thời điểm tệ nhất cho hắn biết hết thấy, từ lúc tiền Phan gia nàng còn có chuẩn bị tâm lý.

Đối Phan gia lão thái quân có thể nhận ra nàng, Ân Mặc Ly cũng không ngoài ý muốn. Cái kia lão phụ nhân nhưng là gia chủ Phan gia, ở nam nhân Phan gia chết trận sa trường, nàng vẫn kiên cường đứng thẳng, nàng đỡ toàn bộ Phan gia.

Nói sau, nàng cũng không cảm thấy chính mình có thể đối Phan Ngọc Kỳ giấu diếm thân phận cả đời. Chính là..... Hắn nhất định cảm thấy nàng ở lừa gạt hắn đi..... Ân Mặc Ly xả môi, cười đến chua xót. Tình hình này là nàng sớm đoán trước đến, hơn nữa cũng có chuẩn bị tâm lý.

Mà khi thực sự nhìn đến ánh mắt bi thương của hắn, tâm vẫn là trù đầu.

Nhưng là, nàng không hối hận.

Nàng muốn biết, Phan Ngọc Kỳ hội làm như thế nào, nàng muốn biết, hắn đối nàng thích có bao nhiêu trọng, có thể vì nàng mà vi phạm tổ huấn của Phan gia hay không.

Nàng là ích kỷ, nàng muốn thích không tha trốn tránh, không tha lùi bước, nàng không cần ngoài miệng nói nói thích, nàng muốn, là hành động thực tế.

Hắn nếu thực sự thích nàng, sẽ tin tưởng nàng, cho dù nàng là người hoàng gia, hắn cũng muốn tin tưởng nàng!

Ân Mặc Ly đang đổ, nàng đổ Phan Ngọc Kỳ, đổ hắn trong miệng thích hay không thật có thể như vậy kiên định, kiên định nguyện ý đối kháng hết thấy.

8. Chương 8

Phan gia toàn bộ nổ oanh, đây là âm mưu, là âm mưu hoàng gia!

Phan lão thái quân tức giận đến mặt đều đen, không có người ngoại ở, nàng không duy trì hình tượng uy nghiêm, trực tiếp đem long trượng tiên hoàng ngự ban vứt trên mặt đất, nếu không còn có một tia lý trí, nàng sớm gọi người đem cây trượng đi củi đốt cho sáng khoái!

“Nương, ngài thế nào không nói cho chúng ta biết quân sư đến quân doanh là trưởng công chúa đâu?” Phan phu nhân sắc mặt cũng rất khó xem, có chút trách mắng thân giấu diếm.

“Hiện tại là ở trách ta sao?” Lão thái quân phần nộ chụp bàn, tuy rằng gần trăm tuổi, khả khí phách rống người vẫn cứ thật sự vang. “Thế nào không đi trách hảo tôn nhi của ngươi, trong quân doanh nhiều nữ nhân như vậy không thích, đi thích trưởng công chúa! Nhìn xem, xem xem hảo tôn nhi nhà ngươi, còn có các người, hảo nhi tử của các người!”

Đối mặt lão thái quân chỉ trích, Phan phu nhân, vợ chồng Phan Xuân Vũ còn có Phan Xuân Phong đều cúi đầu trầm mặc, ngoan ngoãn nghe mắng, không có nói ra, bình thường thương hắn nhất còn không phải là ngài, họ hắn cũng là ngài, hiện tại đã xảy ra chuyện, toàn trách tội trên đầu bọn họ.

Nói sau, ngài sớm biết người quân thượng phái đến là trưởng công chúa, còn không nói, bọn họ nhất định sớm đề phòng, căn bản sẽ không làm cho Phan Ngọc Kỳ cùng trưởng công chúa có cơ hội phát triển. Dù sao trưởng công chúa kia phò bộ dáng, ngay cả thân là nữ nhân các nàng đều cảm thấy mỹ, càng không cần nói Phan Ngọc Kỳ.

Lão thái quân nơi nào sẽ không biết mấy tên này đang chịu nghe mắng suy nghĩ cái gì, nàng hừ một tiếng, toàn bộ đầu người cúi càng thấp.

“Đừng trang bộ dạng ngoan ngoãn cấp lão nương xem, mau nghĩ biện pháp!” Lão thái quân xoa thái dương, nàng sống hơn phân nửa bối tử, đều nhanh tiến quan, vốn tưởng con cháu đời đời bình an nàng cũng liền thỏa mãn, lại ở lớn tuổi gặp loại chuyện phiền toái này, chỉ cảm thấy đau đầu đến không được.

Muốn giấu diếm thân phận trưởng công chúa là vì quân thượng yêu cầu, nàng khi đó cũng không nghĩ nhiều, còn cho rằng như vậy cũng tốt, khiến cho người hoàng gia đi giám thị, dù sao Phàn gia bọn họ cái gì cũng không có làm, chỉ cần không làm quân sự, tùy hoàng gia các người ép buộc đi.

Khả năng vạn vạn không nghĩ tới tăng tôn của nàng sẽ đi thích trưởng công chúa, còn muốn cưới trưởng công chúa vào cửa — là nha! Nàng thế nào già hồ đồ đâu?. Thế nào đã quên trưởng công chúa bộ dáng có bao nhiêu họa thủy, nói sau, trưởng công chúa ở Bách Quỷ Cốc cái loại địa phương tà khí lớn lên, cái gì chiêu số câu dẫn người đều biết đến đi, ngay thơ tăng tôn của nàng thế nào kháng cự được.

Nàng theo ngay từ đầu liền tính sai nha! Ngay từ đầu hoàng gia chính là đánh chủ ý này, muốn dụ nam nhân duy nhất của Phàn gia các nàng, muốn đổ tội lên đầu Phàn gia bọn họ, quả thực đáng giận đến cực điểm!

Phàn gia bọn họ từ khi lập quốc luôn trung thành với Tuyết Tầm quốc, cho dù ở trên chiến trường hy sinh sinh mệnh vẫn cũng không hối hận, bởi vì bọn họ là vì dân chúng mà chiến, vì người nhà của mình mà chiến, bọn họ không mưu cái gì, chính là tận tâm hết sức bảo vệ quốc gia, chỉ cầu không thẹn với tâm!

Kết quả đâu? Hoàng gia lại vẫn là dung không được bọn họ! Liền bởi vì Phàn gia bọn họ chiến tích hiển hách, liền vì bốn chữ ‘công cao hơn chủ’ !

Lão thái quân là trái tim băng giá lại đau lòng, lúc trước nàng là đồng tình nữ hoàng vì nữ nhi thân thể ốm yếu bộ dáng đau lòng khổ sở, nàng cũng là người làm mẹ, như thế nào không hiểu tâm tình làm mẫu thân, nói sau cũng không nhẫn tâm nhìn thấy tiểu nữ oa nhỏ như thế đã ra đi !

Bởi vậy khi biết Bách Quỷ Cốc có phương pháp cứu chữa, nàng lập tức nói cho nữ hoàng, may mắn chính mình tuổi trẻ từng đã cứu Bách Quỷ Cốc cóc chủ phụ nhân một mạng, Bách Quỷ Cốc cóc chủ nói thiếu nàng một cái ân tình, về sau có gì yêu cầu đều có thể tìm hắn, nhờ cái ân tình đó, mới có thể đem trưởng công chúa thuận lợi đưa vào trong cốc,.

Kết quả đâu? Hiện tại hại đến là con cháu chính mình!

Lão thái quân hối hận sao? Đương nhiên hối hận! nhưng nếu quay ngược thời gian lại một lần, nàng cũng sẽ làm đồng dạng hành động như thế, dù sao nàng xem bất quá một cái mẫu thân đau lòng, cũng xem bất quá một cái tiểu sinh mệnh sắp ra đi.

Lão thái quân phủ trán thở dài.

Phàn phu nhân gặp mẫu thân hao tổn tinh thần, vội vàng tiến lên trấn an.“Nương, ngài đừng lo lắng, việc này chúng ta xử lý là tốt rồi.”

“Xử lý? Các người muốn xử lý như thế nào?” Lão thái quân trừng mắt xem bọn họ.

Phàn Xuân Phong lập tức tiến lên.“Đương nhiên là làm cho Kì nhi hết hy vọng, hắn cùng trưởng công chúa là không có khả năng. Ta nghĩ, chúng ta liền theo trong tộc chọn một cô nương tốt, thừa dịp đem hôn sự của Kì nhi định xuống !”

“Nhưng Kì nhi hắn chịu sao?” Phàn Xuân Vũ ra tiếng, tuổi chừng bốn mươi bộ dáng nàng thanh nhã cẩn thận, Phàn Ngọc Kì ngũ quan còn có bảy phần giống nàng.“Các người cũng biết cá tính Kì nhi.....” Kì nhi là hiếu thuận nghe lời, nhưng là phương diện nào đó nhưng cũng thật cố chấp.

Xem bộ dáng Phàn Ngọc Kì biết thân phận Ân Mặc Ly là trưởng công chúa, hồng nhan trở mắt, bọn họ muốn hắn xin lỗi, cũng là muốn hắn thừa nhận thân phận trưởng công chúa, muốn hắn nhận rõ cái sự thật này.

Nhưng Phàn Ngọc Kì chính là không chịu, lần đầu tiên ngộ nghịch lão thái quân yêu thương hắn nhất, ở trưởng công chúa sau khi rời đi, hắn buồn không hé răng đứng ở tại chỗ, bộ dáng trầm ức bị thương kia là nàng này làm nương chưa gặp bao giờ.

Con trai của nàng tuy rằng đứng đắn chất phác, tuy rằng thiếu đầu óc, nhưng cũng là sống được tự tin vươn lên, nàng chưa từng xem qua bộ dáng hần khổ sở như vậy.

“Không chịu cũng phải chịu!” Lão thái quân trùng trùng hừ khí, lần này nàng tuyệt đối không có khả năng giống như trước kia dung túng tăng tôn.

“Trừ phi hần muốn cứu tộc Phàn gia chúng ta trăm mạng người cùng hần cùng nhau chôn cùng!”

Phàn Xuân Vũ còn muốn vì con nói chuyện, nhưng phu lại nắm giữ vai nàng, hướng nàng lắc đầu, nàng chỉ phải đem lời nói nuốt xuống.

“Thế muốn tìm cô nương thế nào?” Phàn phu nhân nhíu mày nghĩ: “Cô nương trong tộc cũng không sai, cùng Kỳ nhi có thể xứng đôi?”

“Nữ nhi cứu thẩm thế nào?” Phàn Xuân Phong theo trong đầu toát ra một người: “Ta nhớ kêu Hạnh Nhi, năm nay mười tám, nghe nói bộ dáng thanh tú khả ái, tính tình cũng không sai.”

“Hảo! Liền như vậy định rồi!” Lão thái quân không chút nghĩ ngợi, trực tiếp vỗ án quyết định: “Xuân Phong, người đi thông tri cửu thẩm người, việc này gấp, không thể chậm, thành bại toàn trông vào lần này, mau chóng chọn ngày tốt liền cưới vào cửa, ta ngày mai liền bẩm tấu quân thượng, làm cho quân thượng tứ hôn.” Cũng là nói cho hoàng gia, khẩu khí này, vì dân chúng, bọn họ nuốt, nhận, khả Phàn gia bọn họ tuyệt sẽ không như hoàng gia mong muốn.

Phàn Xuân Vũ nghe chung thân đại sự của con liền như vậy quyết định, hiện tại đã là đại sự gia tộc, nàng cũng không thể nói cái gì, chỉ có thể hỏi: “Thế ai cùng Kỳ nhi nói đi?”

“Người làm nương, đương nhiên là người nói.” Phàn phu nhân trừng mắt nữ nhi.

“Không cần.” Lão thái quân vẫy tay, hướng Phàn Xuân Phong nói: “Làm cho người ta đi gọi xú tiểu tử kia lại đây, ta này thái quân tự mình nói với hần!” Nàng liền xem tăng tôn chết tiệt này có phải hay không còn dám ngỗ nghịch nàng.

“Dạ.” Phàn Xuân Phong chạy nhanh phân phó đi xuống.

Cũng không một hồi, nha hoàn phụng mệnh vội vàng lại đây, hướng bọn họ hét lớn, “Thái quân, thiếu gia không có trong phòng!”

Cái gì?!

Mọi người kinh ngạc đứng dậy.

Lão thái quân trùng trùng chụp bàn, căm tức nhìn nha hoàn: “Hỗn trướng! Ta không phải cho các người phái người gắt gao xem thiếu gia sao?” Rống xong, nàng đầu một trận choáng váng.

“Nương! Ngài đừng kích động nha!” Phàn phu nhân chạy nhanh đỡ lấy lão thái quân, phần nộ hướng nha hoàn hỏi: “Thiếu gia như thế nào không thấy? Người trông coi hần đâu?”

Nha hoàn ấp úng: “Người trông coi...”

Phàn Xuân Vũ cũng gấp đến độ rống lên, “Như thế nào? Còn không mau nói!”

“Đều... đều bị thiếu gia đánh bất tỉnh.....”

Phàn Ngọc Kỳ ngay từ đầu là thực phần nộ, không phải phần nộ Ân Mặc Ly lừa gạt hần, mà là giận nàng thể nhưng giấu diếm chuyện nàng là trưởng công chúa.

Này tổ về cái gì? Tổ về Ân Mặc Ly căn bản hoàn toàn không tín nhiệm hần!

Nàng là cảm thấy sau khi biết nàng là trưởng công chúa, hần sẽ rời xa nàng, vứt bỏ nàng, đối nàng bội tình bạc nghĩa sao?

Mẹ nó, hần Phàn Ngọc Kỳ là người như thế sao?

Nói sau, hần nhưng là người đàn ông đầu tiên của nàng, nàng không muốn chịu trách nhiệm không quan hệ, nhưng hần là nam nhân, chẳng lẽ có thể không chịu trách nhiệm sao?

Đúng, Phàn gia tổ huấn là quy định con cháu Phàn gia không được cùng hoàng tộc thành thân, nhưng xét lại, sai là ai? Còn không phải cái kia ngồi trên long vị hưởng phúc còn nghi thần nghi quỷ!

Tru cứu tộc! Mẹ nó! Tốt nhất người kia ngồi trên long ý dám tru, tru xong nhìn giang sơn của hần nhờ ai bảo hộ, nhìn hần còn có thể tọa ổn long vị, còn có thể hay không thể ở trong tầm cung ôm phi tử xinh đẹp của hần!

.....

“A! Quân thượng..... nhẹ một chút ân.....”

“Lực quá nhẹ thỏa mãn được tiểu yêu tinh người sao? Ân..... Ái phi bên trong vẫn là như vậy chặt.....”

“A! Chán ghét a a a a –” Kiều Mỹ Thanh âm đột nhiên trở nên bén nhọn thê lương, sợ tới mức hạ thân Đế Trục Thương buông lỏng, không đến một khắc liền tiết.

“Chết tiệt! Người không có việc gì kêu thảm như vậy –” Ách, Đế Trục Thương lại thể nào hậu tri hậu giác, cũng phát hiện ái phi một mặt hoảng sợ trợn tròn mắt vẻ mặt không đúng, hơn nữa tiếng kêu thê lương cũng ngừng, một đạo khí thể hung ác nham hiểm thẳng tắp nhằm phía hần.

Lập tức, Đế Trục Thương lưng lạnh cả người, cho dù dục hỏa đốt người cỡ nào cũng lạnh xuống.

Hần quay đầu, cười gượng xem người đứng bên cạnh long sàng.“Ách..... có thể hay không làm cho ta mặc xong quần áo?”

Phàn Ngọc Kỳ lạnh lùng liếc mắt nhìn căn nhuyễn hạ thể kia của Đế Trục Thương ...Đế Trục Thương thiếu chút sẽ không cố uy nghi hoàng đế thân thủ che gốc rễ của mình. Không có biện pháp, ánh mắt Phàn Ngọc Kỳ kia như là muốn đem khối phía dưới kia của hần cấp một kiếm cắt đứt.

Phàn Ngọc Kỳ hừ một tiếng, trong nháy mắt điểm huyết ngũ của vị phi tử kia, thể này mới xoay người rời khỏi long sàng.

Đế Trục Thương nhẹ một hơi, cấp tốc lấy bộ quần áo mặc vào, hoàn toàn không dám làm lỡ thời gian Phàn Ngọc Kỳ, ho nhẹ một tiếng,“Ách, trễ như vậy tìm ta có việc sao?”

“Người nói đi?” Phàn Ngọc Kỳ nhướn mày nhìn hần, thiết khí rất nặng, thực hiểu được nói cho Đế Trục Thương — Lão Tử hiện tại tâm tình thực khó chịu, người tốt nhất thức thời một chút, cái gì đều thú nhận đi.

Hoàng đế lại như thế nào? Hần có thể nắm chắc trước khi vũ lâm quân đuổi tới, hung hăng đưa hần lẳng trì một phen.

Đế Trục Thương sờ sờ cái mũi, hần cá không sợ Phàn Ngọc Kỳ đối hần như thế nào, bất quá bị đánh một trận cũng không phải không có khả năng.

Không có người biết Đế Trục Thương cùng Phàn Ngọc Kỳ lén có giao tình, nguyên nhân ở chỗ thời điểm Đế Trục Thương tuổi nhỏ vẫn là thái tử, hần nhất thời hảo ngoạn chuồn ra cung, nhìn đến mặc nữ trang Phàn Ngọc Kỳ, nhất thời giật nảy mình — tiểu cô nương đáng yêu lại xinh đẹp như vậy, ở trong cung hần chưa bao giờ gặp qua.

Động lòng, hần liền lôi kéo Phàn Ngọc Kỳ nói muốn cưới hần, Phàn Ngọc Kỳ đáp án rất trực tiếp — trực tiếp hướng mặt hần mà đánh.

Về sau, Đế Trục Thương mới biết được tiểu cô nương là nam, hơn nữa là nam nhân duy nhất của Phàn gia.

Đại khái không hòa thuận, hai người tuổi lại gần, liền như vậy lén lui tới với nhau.

Bất quá nói thật, Đế Trục Thương luôn luôn cảm thấy chính mình lúc trước bị Phàn Ngọc Kỳ đánh thật sự oan, có cái nam hài nào mặc nữ trang như vậy đáng yêu động lòng người, thậm chí còn có lỗi tai — tuy rằng chỉ có mang một khuyên tai bên tai phải — hơn nữa tuyệt không ngại ngùng, cũng không cảm thấy đáng xấu hổ, thậm chí còn một thân nữ trang ở trong thành chạy, này không phải lừa gạt thể nhân sao?

Tuy rằng về sau Đế Trục Thương mới biết được, toàn thành mọi người biết đều biết tiểu cô nương xinh đẹp này là nam oa Phàn gia.

Phàn Ngọc Kỳ cũng cảm thấy nam nhân mang khuyên tai rất kỳ quái, bất quá lão thái quân kiên trì không cho hấn tháo xuống. Theo cách nói lão thái quân, hấn bảy tuổi năm ấy bệnh nặng, sợ tăng tôn bảo bối chống đỡ không được, liền chiếu thầy tướng số nói giúp hấn đeo lỗ tai, muốn cho âm hồn làm tướng hấn là thân nữ oa, mới sẽ không câu hồn của hấn.

Về phần hội mặc nữ trang, bởi vì Phàn Ngọc Kỳ hồi nhỏ thực sự bộ dạng rất đẹp, trắng trắng non mềm tựa như cái tiểu nữ oa, bởi vậy đám nữ nhân trong nhà liền thích trang điểm cho hấn thành tiểu cô nương. Phàn Ngọc Kỳ cũng là lơ đãng, dù sao hấn mặc nữ trang cũng không khó coi, nói sau, nữ nhân trong nhà đều thực vất vả, hấn mặc nữ trang có thể chọc các nàng vui vẻ, vậy mặc đi, dù sao cũng không đau không ngứa.

Nam nhân bị kén rẽ ở Phàn gia cũng đều nghĩ như vậy, ai không nghĩ nữ nhân của mình tránh ở phía sau chính mình ình bảo hộ là tốt rồi, cố tình nữ nhân Phàn gia người người cũng không nhu nhược, các nàng không cần bị bảo hộ, các nàng thậm nghĩ cùng người yêu nhất kẻ vai chiến đấu.

Cũng bởi vì cái dạng này, cho dù nhìn đến Phàn Ngọc Kỳ bị nữ nhân trong nhà khi dễ đến đáng thương, bọn họ cũng đều làm như không thấy được.

Dù sao nam nhân thôi, vốn muốn vì nữ nhân trả giá nhiều một chút.

Tại quan niệm giáo dưỡng như vậy, Phàn Ngọc Kỳ đối mặc nữ trang hoàn toàn không có cảm thấy xấu hổ. Mặc nữ trang lại như thế nào? Khối thịt phía dưới kia của hấn cũng không phải thật dài.

Nghĩ Phàn gia bọn họ vì nước trả giá bao nhiêu, khi đánh giặc, vĩnh viễn đều là tiên phong đi đầu, ở trên chiến trường, bọn họ làm gương tốt, chưa bao giờ làm rùa lui ở phía sau, mà hỗn tiểu tử ngồi ở long vị này, không có việc gì thế nhưng còn muốn trừ bỏ bọn họ — ánh mắt sắc bén lập tức bắn về phía Đế Trục Thương.

Đế Trục Thương lập tức lui về sau, chỉ sợ người đằng đằng sát khí trước mặt này nhất thời xúc động.“Uy! Người bình tĩnh một chút!”

Phàn Ngọc Kỳ mị mầu, ngữ khí lãnh thấu xương.“Ta rất bình tĩnh.”

Phải không? Ta không thấy như vậy? Đế Trục Thương tươi cười,“Ngọc Kỳ, chúng ta đều là người quân tử, có chuyện hảo hảo nói, ngàn vạn đừng động thủ a!”

“Quân tử?” Phàn Ngọc Kỳ cầm lấy chén ngọc trên bàn, tay nắm chặt, chén ngọc lập tức nát thành bột phấn.

“Quân tử của quân thượng chính là phái Ân Mặc Ly đến Phàn gia quân, sau đó mệnh lệnh nàng tiếp cận ta, dụ hoặc ta, làm cho ta thích nàng, sau đó lại thuận lý thành chương, hoàn thành cái thánh chỉ thề thốt kia, là như thế này sao?”

Phàn Ngọc Kỳ mỗi nói một câu, Đế Trục Thương liền cảm thấy chính mình lạnh một chút, nhất là cái chén ngọc hóa thành bột phấn kia, làm cho hấn cảm thấy đó là kết cục của hấn.

“Ách, không phải như vậy.....” Hấn muốn giải thích, nhưng Phàn Ngọc Kỳ hoàn toàn không cho hấn cơ hội.

“Đế Trục Thương! Cho dù ngươi dung không được người Phan gia, dù sao Phan gia chúng ta cũng sớm biết rằng hoàng đế các ngươi chính là đa nghi, lòng dạ hẹp hòi, nhưng ngươi ngay cả thân tỷ tỷ của mình cũng lợi dụng! Chính là bởi vì ngươi, Ân Mặc Ly mới cái gì cũng không dám nói, mới có thể lừa gạt ta..... Nàng...nàng vì đệ đệ như ngươi dụng tâm lương khổ, ngươi đâu? Ngươi chính là như thế làm đệ đệ người ta sao?”

“.....” Đế Trục Thương nghe đến cuối cùng, phát hiện Phàn Ngọc Kỳ là đem chuyện hoàng tỷ làm đổ trách nhiệm đến trên người hấn.

“Nhưng là.....” Đế Trục Thương dè dặt cẩn trọng mà nói:“Rõ ràng hoàng tử sẽ tới quân doanh là vì ngươi.”

“Cái gì?” Phàn Ngọc Kỳ nguyên bản lửa giận tăng vọt nháy mắt tỉnh táo lại, cô nghi xem Đế Trục Thương, có chút để ý, lại vẫn phụng phịu.“Bởi vì ta? Có ý tứ gì?”

Gặp Phàn Ngọc Kỳ trên người sát khí biến mất, Đế Trục Thương âm thầm nhẹ một hơi, sau đó hướng hấn tặc hề cười.“Này thôi..... Nữ nhân tiếp cận nam nhân, bình thường chỉ có một nguyên nhân.”

“Cái gì?”

Đế Trục Thương để sát vào hắn, cười đến thực thâm tiện: “Đương nhiên là đối nam nhân kia có ý tứ.”

Ý tứ này là nói kỳ thực Ân Mặc Ly rất sớm liền thích hắn sao? Phàn Ngọc Kỳ lắc tai lặng lẽ đỏ, tỉnh táo lại lửa giận lập tức tắt rồi. Vẫn như cũ phụng phịu, hắn lạnh lùng xem Đế Trục Thương, “Cho nên Ân Mặc Ly sẽ tới quân doanh không phải mệnh lệnh của người?”

“Đương nhiên không phải!” Đế Trục Thương một mặt chính khí, “Phàn gia đối Đế gia chúng ta xưa nay trung tâm, bảo vệ quốc gia tận hết sức lực, trừ bỏ Phàn gia, ta cũng không phải sợ hãi hổng rồi.”

“Phải không?” Nghe Đế Trục Thương như vậy nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, Phàn Ngọc Kỳ hướng hắn buông tay, “Tổ lòng thành ý của người, hoàng chỉ lấy đến!”

“Di vật tổ tiên, có thể nào dễ dàng làm cho người ta đâu.” Đế Trục Thương xấu hổ pha trò, thực tự nhiên đem đề tài này chuyển khai. “Dù sao ta tuyệt đối sẽ không tru cửu tộc Phàn gia. Ta thề!”

Lời này vừa ra, Đế Trục Thương đều ở trong lòng yên lặng rơi lệ. Đường đường đế quân sẽ đối thần tử thề, hắn đều cảm thấy chính mình hoàng đế uy nghiêm không có.

Phàn Ngọc Kỳ cũng biết Đế Trục Thương không có khả năng đem hoàng chỉ cho hắn, hoàng đế này thực sự giống tặc, tóm lại một câu, hoàng đế cũng không phải là cái thứ gì tốt!

“Người tốt nhất nói được thì làm được.” Hắn hừ lạnh, chuẩn bị chạy lấy người.

“Ách, cái kia..... Hoàng tử ở tại phía tây Điệp Ly viện.” Đế Trục Thương hảo tâm nói cho hắn.

Phàn Ngọc Kỳ lập tức phẫn nộ hồi trừng. “Hiện tại đều canh giờ nào, ta như là hội trễ như vậy tư sấm tẩm cung người khác sao?”

“.....” Kia ngài trễ như vậy đến tẩm cung của ta làm cái gì? Bất quá Đế Trục Thương hướng đến thực biết điều. “Đương nhiên không phải, ngài nhưng là chính trực uy vũ Phàn tướng quân, làm sao có thể hội làm chuyện chỉ có tặc mới làm đâu!”

“Đế Trục Thương, người muốn chết sao?” Đừng tưởng rằng hắn nghe không hiểu hắn là đang châm chọc hắn.

“Không, ta thực quý mạng nhỏ của ta.” Đế Trục Thương thức thời nuốt nước miếng cười lui về sau.

Phàn Ngọc Kỳ trùng trùng nhất hừ, phát tay áo rời đi, sau đó thực tự nhiên đi hướng tây — khu, hắn cũng không phải là muốn đi cái gì Điệp Ly Cung, chính là đi hướng tây có vẻ gần mà thôi!

Thực sự, chính là như vậy mà thôi!

Ngân bạch dưới ánh trăng, màu trắng Điệp Ly Cung tọa lạc tại giữa hồ, xuất nhập chỉ có thể dùng thuyền nhỏ, trong hồ con cá ngẫu nhiên nhảy ra mặt nước, tạo nên tròn tròn gợn sóng, Điệp Ly Cung chung quanh sa mỏng khinh dương, phiêu xuất thanh đậm mùi hoa, mưa bụi mỏng lung, giống như tiên cảnh.

Trong cung, mỗi món đồ vật đều là hiếm thấy tinh xảo, khó được hoàng tử trở về, Đế Trục Thương đều muốn tốt nhất hướng Điệp Ly Cung đưa.

Sợ bạch ngọc sàn quá mức lạnh lẽo, trên đất toàn phủ kín thuần trắng thảm bạch thổ. Trong phòng ngủ, là một chiếc giường hoa lệ lớn kinh người, bên trái màu vàng sa mỏng, là dùng bạch ngọc kiến thành bể, phía sau bể trưng dạ minh châu sáng chói, nước ấm liền theo miệng phượng hoàng phun ra.

Ân Mặc Ly nhắm mắt ghé vào cạnh bể, tư thái lười nhác xinh đẹp, Lục Hoàn ngồi ở một bên, giúp nàng chảy tóc, Lục Tụ cầm áo tắm tiến vào, đi đến bên bể.

Ân Mặc Ly mở mắt ra, đứng dậy đi ra bể, làm cho Lục Tụ giúp nàng mặc vào áo tắm, sau đó đi đến trường kỉ được trải lông chồn bạc nằm xuống.

Lục Hoàn cầm cầm bó giúp nàng làm tóc, Lục Tụ chấp nhất thủy tinh hồ, đem rượu nho đổ nước vào chén, lại đoạn cấp chủ tử.

Ân Mặc Ly tiếp nhận ly thủy tinh, nhấp một ngụm rượu nho, hồng nhạt môi dính thượng rượu, ở dạ mình châu, trơn bóng mà mê người.

Lục Tụ ngồi xuống, giúp chủ tử xoa bóp chân, một bên hỏi, “Chủ tử, đêm nay muốn người hầu hạ người sao?”

Ân Mặc Ly cầm ly thủy tinh, xem dịch rượu màu tím, ngửi hương rượu, suy nghĩ, mắt đẹp khinh câu.

“Lục Tụ cảm thấy hôm nay ai hầu hạ hảo?”

Lục Tụ nghiêng đầu tưởng một chút, “Hôm kia là Lưu công tử, ngày hôm qua là Lí công tử..... Nếu không, hôm nay đổi cái khẩu vị, tìm cái trắng nõn tuấn tú hảo sao?”

“Đều được.” Nàng không chọn.

“Hảo, kia Lục Tụ lập tức phân phó đi xuống.” Lục Tụ cười đứng dậy, đi ra bể.

“Lục Hoàn, người đi làm một ít điểm tâm, ta có điểm dối bụng.” Ân Mặc Ly hất một nửa tóc khô ra trước, miễn cưỡng phân phó.

“Tốt, chủ tử người chờ.” Lục Hoàn lập tức đi ra ngoài chuẩn bị điểm tâm chủ tử muốn.

Ân Mặc Ly mị mầu đánh cái ngáp, xoay người sườn nằm, rộng rãi áo tắm rộng mở, lộ ra kiều nữ, đùi phải bắt chéo đầu gối, lộ ra đường cong liêu nhân.

Nàng mị mầu xem sa mỏng sau cửa sổ, khéo môi giận câu, “Tướng quân đại nhân luôn chọn thời điểm ta tắm rửa mà đến, chẳng lẽ đây là sở thích tướng quân?”

Vừa nói xong, một chút cao gầy bóng đen liền đứng trước mặt nàng, mặt âm trầm, giận trừng nàng.

Hắn chính là tiện đường đi ngang qua Điệp Ly Cung, chính là đi ngang qua mà thôi! Mới không phải cố ý muốn gặp nàng, cũng không phải cố ý nhìn lên nàng tắm rửa.

Bất quá, này đó cũng không là trọng điểm.

Quan trọng là hắn vừa mới nghe được cái gì!

Phàn Ngọc Kỳ tựa như cái đồ phụ, lửa giận trong lòng hừng hực thiêu đốt, hắn phần nộ chất vấn: “Ân Mặc Ly, cái gì Lưu công tử... Lí công tử, bọn họ là ai?”

Mẹ nó! Nàng cũng mới hồi hoàng cung ba ngày — mới ba ngày mà thôi! Nàng thế nhưng liền cho hắn đi tường! (*ngoại tình)

9. Chương 9

Phàn Ngọc Kỳ phi thường tức giận, so với Ân Mặc Ly giấu điểm thân phận trưởng công chúa còn tức giận, hắn chưa từng có như vậy tức giận qua.

Là nam nhân, cũng không có thể dễ dàng tha thứ nữ nhân chính mình đi tường.

“Hôm kia Lưu công tử, ngày hôm qua Lí công tử, người, người.....” Phàn Ngọc Kỳ tức giận đến thanh âm đều run lên. “Ân Mặc Ly, người tốt nhất cho ta giải thích rõ ràng!”

“Giải thích cái gì?” Đối mặt lửa giận của tướng quân đại nhân, Ân Mặc Ly nhẹ nhàng nhướn mày, vẫn là một bộ lười nhác, hoàn toàn không đem phần nộ Phàn Ngọc Kỳ để vào mắt.

“Ta đường đường trưởng công chúa muốn tìm ai thị tẩm là chuyện của ta, chẳng lẽ còn phải xin chỉ thị Phàn tướng quân? Khi nào thì chuyện hoàng gia đến phiên Phàn gia các người đến quản?”

“Ai quản chuyện hoàng gia các người! Ta quản là người! Người đừng quên, người là nữ nhân của ta, ta thê tử chưa qua môn của ta, người làm sao có thể phản bội ta tìm nam nhân khác!” Phàn Ngọc Kỳ phần nộ chỉ trích, nếu đêm nay hắn không có tới, không phải sẽ có cái Trương công tử vẫn là Trần công tử lại đây bồi nàng?

Còn trắng nõn tuấn tú! Mẹ nó! Bộ dạng hội so với hấn trắng nõn, so với hấn tuấn tú sao? Hấn có cơ bụng tám khối, bọn họ có sao?

“Thê tử chưa qua môn?” Ân Mặc Ly gọi lên cánh môi, mắt đẹp xẹt qua linh quang, “Tướng quân đại nhân thực dám cưới ta? Không sợ người Phàn gia phản đối, không sợ bị tru cử tộc sao?”

Tru cử tộc hấn không sợ, Đế Trục Thương dám tru, Phàn Ngọc Kỳ hấn trước hết tru khối thịt phía dưới của hấn!

Nhưng thật ra người nhà hấn bên kia có vẻ phiền toái, cho nên Phàn Ngọc Kỳ trầm mặc.

Ân Mặc Ly cúi mắt, trầm mặc của hấn làm cho nàng cho rằng đây là đáp án của hấn, đứng dậy rời đi trường kỉ, đi ra trước bể, chỉ nhàn nhạt bỏ lại một chữ, “Cút!”

Phàn Ngọc Kỳ lắng hạ, lại trì độn hấn cũng biết Ân Mặc Ly tức giận, điều này làm cho hấn sốt ruột tiến lên. “Uy, Ân Mặc Ly!” Không cho nàng rời đi, hấn từ sau ôm lấy nàng.

Người được mùi quen thuộc, mấy ngày nay tâm luôn luôn bị vây trong nôn nóng đột nhiên yên tĩnh, hấn đem mặt chôn ở cổ của nàng, giống con chó nhỏ ở làm nũng, ngữ khí rầu rĩ. “Trước lừa gạt ta là người, muốn tức giận là ta đi!”

Khi hấn ôm lấy nàng, Ân Mặc Ly liền dừng lại bước chân, nàng không có giãy dụa, mềm mại mặc hấn ôm. Kỳ thực nhìn thấy hấn đến kia một khắc nàng là tâm hỉ, rõ ràng sai là nàng, làm cho hấn đau lòng phần nộ cũng là nàng, nhưng hấn vẫn là đến đây.

Nàng biết tính nết Phàn Ngọc Kỳ, hấn nếu thực sự giận nàng hận nàng, căn bản sẽ không xuất hiện trước mặt nàng, căn bản sẽ không lại để ý nàng.

Nghe được hấn khẩu khí ầm ầm ủy khuất, Ân Mặc Ly mềm lòng, vừa mới nhân hấn trầm mặc mà phát lên buồn bực, nháy mắt tiêu tan.

“Ta đều còn chưa có tìm người tính toán sổ sách, người tính tình còn so với ta đại, còn tìm nam nhân khác.” Cuối cùng một câu mới là trọng điểm.

Ân Mặc Ly thiếu chút cười ra. Nhịn cười, nàng cố ý thanh âm lạnh nhạt, “Kia hiện tại đâu? Phàn tướng quân muốn theo ta tính toán sổ sách sao?”

“Không phải.” Hấn đem nàng ôm càng chặt, lỗ tai ửng đỏ, có chút náo lại mang điểm trừng phạt cắn vành tai nàng, mang điểm liếc xoay nói, “Ta tin tưởng người.”

Phàn Ngọc Kỳ không ngu ngốc, tỉnh táo lại, hấn bắt đầu suy tư mục đích Ân Mặc Ly.

Hoàng gia tưởng trừ bỏ Phàn gia, đó là không có khả năng. Phòng bị thì phòng bị, trừ bỏ Phàn gia loại chuyện ngốc nghếch này, Đế Trục Thương cũng sẽ không làm.

Bất quá, tìm người cho hấn giận là nhất định phải.

Cho nên hấn mới đem tham hoàng cung, trực tiếp tìm đầu sổ gây nên tính toán sổ sách!

Sau đó, Đế Trục Thương nói, Ân Mặc Ly là vì hấn tiến quân doanh, đã chứng minh hấn đoán là thật.

Cái gì giám thị Phàn gia quân, còn có âm mưu quỷ kế ý đồ trừ bỏ Phàn gia, này đó hết thảy đều là giả, sự thật là — Ân Mặc Ly căn bản là yêu chết hấn!

Nghĩ vậy kết luận, Phàn Ngọc Kỳ mặt đều thẹn thùng đỏ.

Giấu diếm thân phận nhất định là sợ hấn rời xa nàng, ở trong quân doanh khắp nơi câu dẫn hấn, chính là muốn cho hấn vì nàng động tâm, hội đối hấn như gần như xa, sợ chính mình quá yêu hấn, hỏi thăm hấn, hỏi hấn có thể hay không kiên trì..... Chắc chắn, Ân Mặc Ly căn bản sợ cực hấn sẽ không cần nàng.

A! Quân sư đại nhân của hấn thực sự rất đáng yêu, rất chọc người thương.

“Ân Mặc Ly, người yên tâm, ta sẽ không không cần người!” ngữ khí của hấn thực thật trọng. Ân Mặc Ly yêu hấn yêu thành như vậy, hấn có thể nào vứt bỏ nàng đâu!

“.....” Nàng thế nào cảm thấy trong lời nói của hắn có thâm ý khác — Ân Mặc Ly hoàn toàn sẽ không nghĩ đến hoàng đế đệ đệ của nàng vì bảo mệnh đem nàng bán đứng — bất quá nghe được Phan Ngọc Kỳ nói tin tưởng nàng, Ân Mặc Ly cúi mắt, mím môi mà cười.

Nàng chờ, chờ câu tin tưởng này của hắn.

Cho dù nàng là người hoàng gia, là trưởng công chúa, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không thương tổn hắn, còn có hắn coi trọng người Phan gia, nàng vĩnh viễn luyện tiết làm cho hắn đau lòng khổ sở.

Bất quá, này còn chưa đủ.

“Kia Phan gia làm sao bây giờ?”

Nhắc tới Phan gia, Phan Ngọc Kỳ liền rối rắm. người nhà của hắn cũng không tốt như vậy đối phó, liên ải của lão thái quân kia liền rất khó qua.

“Này.....”

Ân Mặc Ly hừ nhẹ, vẫy bung ra cánh tay hắn, mắt đẹp cao ngạo nghề hắn. “Tướng quân đại nhân, chờ người xử lý xong Phan gia, lại đến tìm ta đi!”

Nói xong câu này, nàng xốc lên sa mỏng đi về trước, đi hướng giường lớn hoa lệ dùng hắc đàn mộc chế thành, khảm ngọc thạch mà đến.

Phan Ngọc Kỳ đầu chịu rồi đi, hắn cũng không quên đêm nay còn có một tên trắng nõn tuấn tú muốn hầu hạ nàng, liền theo sau lưng nàng bám theo.

Ân Mặc Ly nằm đến trên giường, lưng chằm gối mềm, áo tắm trước vai cúi lạc, một cái tuyết trắng hoa nhũ lộ ra, khúc khởi hai chân, có thể nhìn đến u cổc bên trong.

Phan Ngọc Kỳ ánh mắt nóng rực, xem Ân Mặc Ly tư thái mê người, nghĩ đến khi tiến vào thủy huyệt co rút lại khít khao của nàng, dục vọng của hắn đau.

Ân Mặc Ly theo dõi hạ thân của hắn toàn tâm toàn ý trưởng bông, còn có con người đen kìa hỏa quang chợt lóe, làm sao không hiểu hắn muốn làm thôi.

“Cút! Ta đêm nay có người thị tắm.”

“Không cho!” Phan Ngọc Kỳ làm sao để nam nhân khác đụng vào nàng. “Chuyện hai ngày trước ta sẽ không với người so đo.” Rõ ràng một bộ sắc mặt ghen tị, bất quá hắn vẫn bày ra bộ dáng lòng dạ rộng rãi. “Bất quá từ nay về sau, không cho người tìm nam nhân khác.”

“Kia thật đúng là cảm ơn tướng quân đại nhân khoan hồng độ lượng.” Ân Mặc Ly châm chọc hắn.

“Không cần khách khí, chỉ cần người không lại đi tường là tốt rồi.” Phan Ngọc Kỳ thực tự nhiên nói tiếp.

“.....” Gặp Phan Ngọc Kỳ một bộ Lão Tử tuy rằng thực ghen tị, bất quá hắn lòng dạ rộng rãi, sẽ không cùng ngài so đo, Ân Mặc Ly không nói gì.

Có đôi khi, thật không hiểu Phan tướng quân là thiếu tâm nhân vẫn là không đầu óc.

Bất quá thấy hắn hôm nay tới cửa, còn nói tin tưởng nàng, Ân Mặc Ly long tâm đại duyệt, mâu quang lưu chuyển, hướng hắn rộng mở hai chân, mắt đẹp doanh khiêu khích.

“Chỉ cần tướng quân đại nhân hầu hạ hảo, ta sẽ suy nghĩ lại.”

Phan Ngọc Kỳ căn bản không có nghe đến lời của nàng, hắn trong mắt chỉ có phiến u cổc tuyết mi kia. Liếm môi, hắn ngồi quỳ, nâng lên đùi nàng, khẽ liếm tiểu chân bạch ngọc.

Ngậm ngón chân, hắn mỗi một ngón đều tinh tế liếm duyệt, đem chân ngọc liếm ẩm ướt ngượng ngùng bày bày, miệng lưỡi chậm rãi hướng lên trên, hơi thở ẩm nóng chuyển qua cẳng chân, lưu lại từng đạo dấu vết.

Áo tắm trên người Ân Mặc Ly sớm tản ra, nàng giương chân, bụng ả ả co rúm, u huyệt sớm hơi ẩm mà trướng đau.

Không chỉ hắn khát vọng nàng, nàng cũng vậy.

Tưởng bị hấn hung hăng giữ lấy, mãnh lực làm, nàng muốn dùng lực trói buộc hấn, dường như vậy mới có thể chứng minh hấn là của nàng.

Phàn Ngọc Kỳ khẽ cắn nộn thịt giữa hai chân, lập tức nghe được nàng phát ra hừ nhẹ, hấn thích nghe nhất nàng phát ra thanh âm này, thực có thể khơi dậy thú tính của hấn.

Ánh mắt nóng cháy nhìn chằm chằm kiều huyết mê người, hấn thấy khinh phiếm mỏng manh chất lỏng kia, hương vị tanh ngọt gợi ra tình dục của hấn, hấn xem hai phiến hồng nhạt thịt cánh hoa kia, không chút do dự, há miệng ngậm.

Ân Mặc Ly ngẩng đầu lên, cảm thụ được đầu lưỡi của hấn ở cánh hoa gian qua lại liếm láp, thô lệ lại mềm mại đầu lưỡi như là thăm dò, tinh tế mật mật liếm mỗi một tác thịt cánh hoa, ngón tay vuốt ve, làm cho lưỡi tham càng sâu, thường đến mặt nước nữ nhân động tình.

Chất lỏng kia so với hấn bất cứ loại mật đường nào hấn nếm qua đều còn ngọt, đặc biệt lúc hấn liếm qua nhục phùng, có thể cảm nhận được nàng nhẹ nhàng run run, điều này làm cho hấn có loại cảm giác nắm giữ nàng, kích khởi dục chinh phục của hấn.

Biết nàng thích, hấn càng thêm không kiêng nể gì, lấy đầu lưỡi họa qua u cổ, tham nhập yêu cấm tối mĩ, lập tức cảm thụ tốt đẹp khít khao.

Kia làm cho hấn điên cuồng, ngón tay đi theo tiến vào, tay cùng lưỡi không ngừng bức bách, câu ra càng nhiều mật hoa, lại tham lam luôn luôn nhấp nhấp.

“Ân a.....” Cái miệng nhỏ nhắn bị buộc dật ra yêu kiều, Ân Mặc Ly trong mắt đã phiếm lệ, bộ dáng diễm đạm đáng yêu làm cho người ta tưởng hung hăng chà đạp.

Phàn Ngọc Kỳ rốt cuộc không thể ẩn nhẫn, nữ nhân lang thang này căn bản chính là đang dụ dỗ hấn, hấn muốn hảo hảo giáo huấn nàng.

Đem mật nước trong miệng đưa đến trong miệng của nàng, đầu lưỡi ngoan nhuyển lưỡi, bàn tay nắm giữ như đầy đủ, hấn thô lỗ lại cấp thiết kéo mở đai lưng, làm sắt nóng lộ ra kia một khắc, eo nhất đỉnh, trực tiếp mà mãnh liệt xuyên suốt qua thủy huyết sớm đã đầm đìa thủy nước.

Làm tiến vào u thịt khát vọng đã lâu, nộn thịt lại ẩm ướt lại chặt đưa hấn thật sâu vây quanh, Phàn Ngọc Kỳ nháy mắt điên cuồng.

Hấn như là dã thú đang biểu thị công khai lãnh địa của mình, ngang ngược ở trên người nàng hiệp ngoan vỗ về chơi đùa, xoa hai vú, cắn nhụy tiêm, ở trên người nàng lưu lại từng đạo ấn ký.

Dã man lại thô lỗ ấu yểm làm cho Ân Mặc Ly cảm thấy đau, nhưng đau này lại chỉ làm cho thân thể động tình không thể tự kiềm chế, nàng giống cái dục nô tham lam, hai tay bám lấy hấn, đón ý nói hòa hấn co rúm cùng tiến vào, cánh môi không ngừng dật ra ngâm nga mị nhân.

“Ân..... Thật thoải mái lại dùng lực một chút, tướng quân đại nhân.....” Nàng biết hấn yêu nhất nàng tại thời điểm này gọi hấn tướng quân đại nhân, này sẽ làm hấn càng thêm hưng phấn.

“Người này nữ nhân dâm đẳng!” Phàn Ngọc Kỳ hung tợn hôn trụ nàng, cực đại dính chất lỏng mãnh lực tiến vào ẩm ướt chặt huyết, mỗi một cái rút khỏi, mị thịt theo bốc mà mị ra, yêu dịch đầm đìa tràn ra, mồ hôi ẩm ướt thân thể hai người, tản ra dâm mĩ cùng nóng rực.

Ở hấn phóng thích trong cơ thể của nàng một khắc, lửa nóng kiện khu nằm ở trên người nàng, tim đập cùng tim đập, dường như tương dung.

Ân Mặc Ly nhắm mắt, nhẹ nhàng thở gấp, sợi tóc dính vào hơi ẩm trên má, nàng cảm giác được môi của hấn đang hôn nhẹ mi mắt của nàng.

“Ân Mặc Ly, ta so với hai cái kia phía trước thị tẩm càng có thể thỏa mãn ngươi đi!” Liếc xoay thanh âm truyền tiến bên tai, Phàn Ngọc Kỳ vẫn là thực để ý chuyện nàng tìm người thị tẩm.

“Đừng tìm người khác, về sau ta đến thỏa mãn ngươi là tốt rồi, ta sẽ không không cần ngươi. Ngươi đã quên, trên người ta có cổ của ngươi, ta thực bảo bối mạng của ta, làm sao không cần ngươi.” Hấn một bộ thực miễn cưỡng thực bố thí nói— nếu mặt của hấn không ửng hồng... thì sức thuyết phục sẽ cao hơn.

Ân Mặc Ly trợn mắt nhìn hắn, bờ môi nhếch lên cười, không dự tính nói cho hắn, nàng căn bản không tìm người thị tẩm, nàng liền thích nhìn bộ dáng hắn ghen tị.

“Hảo, không tìm người khác.”

“Thực sự?” Phan Ngọc Kỳ trừng mắt xem nàng, trong lòng rõ ràng vừa mừng vừa sợ, trên mặt lại ra vẻ không thèm để ý, lại không biết hai mắt hắn tỏa sáng đã bắn đứng hắn.

Ân Mặc Ly cao ngạo ngẩng đầu, hai tay ôm lấy cổ của hắn, ghé vào lỗ tai hắn nói.

“Chỉ cần người cưới ta, như vậy, ta sẽ không tìm người khác.”

Phan Ngọc Kỳ đương nhiên muốn cưới, nhưng vấn đề ở chỗ người trong nhà, nhất là đám nữ nhân dũng mãnh nhanh nhẹn kia, đừng nhìn các nàng bình thường rất nói đạo lý, nhưng tại loại thời điểm này, tuyệt đối hội triệt để thực thi lòng dạ hẹp hòi của nữ nhân.

Nói đến cùng, hoàng chỉ kia chính là nhược điểm của Phan gia, cho dù Phan gia vì nước hy sinh vô số, lập hạ lại nhiều công lao, đều thủy chung là cái đinh trong mắt hoàng gia.

Kỳ thực Phan gia không phải không biết hoàng gia căn bản không có khả năng tru cử tộc Phan gia, nhưng bọn họ chính là khí. Cho dù hoàng gia phòng bị bọn họ, chỉ cần không có hành động gì, Phan gia đều có thể làm như không có chuyện đó, nhưng Ân Mặc Ly chuyện này, làm cho Phan gia triệt để đối hoàng gia trái tim băng giá.

Trong lòng biết hoàng gia phòng Phan gia là một chuyện, thực tế phát sinh lại là một hồi sự khác, mà Phan Ngọc Kỳ được Phan gia yêu thương bảo bối, là điểm mấu chốt của bọn hắn!

Dám đụng Phan Ngọc Kỳ, bọn họ tuyệt đối liều mình!

Bởi vậy, làm Phan Ngọc Kỳ về nhà, nghe được lão thái quân muốn hắn cưới nữ nhi cửu thắm, hắn một chút cũng không ngoài ý muốn, hắn sớm đoán được các nàng sẽ lập tức cho hắn thành thân.

“Thái quân, ta không cưới.” Đứng ở trong đại sảnh, Phan Ngọc Kỳ thẳng thắn ngực, nghiêm túc cự tuyệt.

“Ta không cho người quyền lợi cự tuyệt!” Lão thái quân nghiêm khắc xem tôn nhi, “Ta mặc kệ người ngày hôm qua đi ra ngoài là tìm ai, làm cái gì, nhưng là, chỉ cần người vẫn là con cháu Phan gia ta, liền vĩnh viễn đừng có suy nghĩ kia!”

Phan Ngọc Kỳ tuy rằng trầm mặc, ánh mắt cũng là kiên định, không chút nào lùi bước cùng lão thái quân nhìn thẳng.

Ánh mắt hắn triệt để chọc giận lão thái quân, nàng chụp bàn đứng lên. “Phan Ngọc Kỳ! Một cái trưởng công chúa liền mê cho người đầu óc choáng váng sao? Cho người đã quên thái quân, đã quên cha mẹ người, đã quên Ngũ di người các nàng, còn có bốn vị tỷ tỷ người cùng với những người Phan gia khác sao?”

“Ngọc Kỳ không dám.” Phan Ngọc Kỳ ánh mắt vẫn không tránh, ngữ khí kiên quyết, “Nhưng là thái quân, ta vẫn cứ không thể cưới nữ nhi cửu thắm vào cửa, ta không thích nàng, có thể nào làm đại sự cô nương người ta.”

“Cảm tình có thể bồi dưỡng.....”

“Trong lòng ta có người.” Biết lời này hội chọc giận lão thái quân, nhưng Phan Ngọc Kỳ vẫn cứ nói ra miệng. “Không ai có thể thay thế được nàng trong lòng ta.”

“Người!” Lão thái quân tức giận đến phát run.

Phan phu nhân chạy nhanh vỗ ngực lão thái quân. “Nương, ngài đừng kích động. Đến, uống một ngụm trà.” Nàng mang trà lên bát, tướng thuận thuận cơn tức mầu thân.

Phan Xuân Vũ cũng giữ chặt con, nhúu mày khuyên hắn, “Ngọc Kỳ, đừng cố chấp, đừng làm cho lão thái quân tức giận, chúng ta đều là vì tốt cho người, cái kia trưởng công chúa..... Người buông tha cho đi.”

“Không!” Phan Ngọc Kỳ nhìn về phía mẫu thân. “Nương, ta không buông tay.”

Nghe nói như thế, lão thái quân triệt để nổi giận, khó thở đem bát trà trên tay hướng Phàn Ngọc Kỳ quăng đi: “Người là muốn Phàn gia cùng người cùng nhau chôn cùng sao?”

Phàn Ngọc Kỳ không tránh không né, nhậm bát trà quăng đến trên trán, trên mặt đất lác thành mảnh nhỏ, nước trà hắt lên thân hắn, cái trán đã ra máu.

“Kì nhi!” Phàn Xuân Vũ vội vàng xuất ra khăn mặt muốn giúp con cầm máu.

“Vũ nhi, đừng để ý đến hắn.” Đỗ Minh Hiền tóm lấy thê tử, sắc mặt rất là khó coi. Hắn trừng mắt con, phần nộ nói: “Chúng ta đều rất sùng hắn, đều theo hắn, hắn hôm nay mới có thể như thế không biết nặng nhẹ!”

“Muội phu, tốt lắm.” Phàn Xuân Phong tiến lên ngăn cản. Đến đến lúc này, muội phu còn lửa cháy đổ thêm dầu, không thấy lão thái quân đều khí đến mặt đen sao?

Phàn Xuân Phong xem cháu trai, thở dài: “Kì nhi, người liền như vậy thích trưởng công chúa sao?”

Phàn Ngọc Kỳ gật đầu, không có một chút chần chờ: “Đời này, ta chỉ muốn cưới nàng.”

Phàn Xuân Phong thực thất vọng, “Cho dù bồi thượng mệnh Phàn gia?”

“Ngũ di, các người đều biết đến quân thượng sẽ không động Phàn gia.” Không dám cũng sẽ không. Thực động Phàn gia, cái thứ nhất di động chính là dân tâm: “Các người chính là nuốt không được khẩu khí này, cảm thấy đây là âm mưu hoàng gia muốn hại Phàn gia, nhưng căn bản không phải như vậy! Ân Mặc Ly nàng thích ta, nàng tiến quân doanh chính là tướng tiếp cận ta, không có giám thị, cũng không có âm mưu!”

Phàn Xuân Phong nghe được ngăn ra, “Người làm sao mà biết trưởng công chúa tiến quân doanh chính là bởi vì thích người, tướng tiếp cận người? Là trưởng công chúa nói cho với người sao?” Ngốc tử, loại chuyện ma quỷ này cũng tin tưởng.

“Không phải, là ta chính mình nghĩ.”

“.....” Phàn gia bọn họ như thế nào dạy dỗ loại ngu xuẩn này bị cho người còn vui vẻ vì người ta kiếm tiền! Phàn Xuân Phong tức giận đến ngực đều đau.

Lão thái quân đã không nghe nổi nữa, vỗ về ngực, tức giận đến thẳng suyễn.

“Dem hỗn tiểu tử chết tiết này cho ta nhốt trong hầm tối! Hắn muốn một ngày không thanh tỉnh, liền một ngày không cho hắn ăn cơm!”

Phàn Ngọc Kỳ không có phản kháng, thuận theo bị áp tiến hầm tối.

Hầm tối ẩm thấp cùng nước, không khí ẩm ướt lại tanh tưởi, ngẫu nhiên còn có thể có con chuột chạy tiến chạy ra, Phàn Ngọc Kỳ là lần đầu tiên bị nhốt vào nơi này.

Hắn ngồi trên bờ đá, đã bốn ngày chưa ăn này nọ. Phàn Xuân Vũ có tiến vào nhìn hắn, khả lão thái quân sai người nhìn xem thật nghiêm, nàng cũng không thể mang đồ ăn tiến vào, chỉ phải khuyên con đừng cố chấp nữa, cùng lão thái quân đối nghịch không có lợi.

Khả Phàn Ngọc Kỳ kiên trì không cúi đầu.

Đến cuối cùng, Phàn Xuân Vũ cũng khí, không lại khuyên hắn, khiến cho hắn hảo hảo chịu cái giáo huấn, thực chết đói cũng tốt, Phàn gia bọn họ cũng ít cái tai họa!

Phàn Ngọc Kỳ từ từ nhắm hai mắt, đầu tựa tường đá lạnh lẽo, hắn biết hành vi của hắn làm cho người nhà thất vọng, nhưng là, hắn vẫn cứ cố chấp kiên trì.

Hắn tin Ân Mặc Ly, hắn tin tưởng nàng sẽ không lừa hắn. Người kia như vậy kiêu ngạo, căn bản khinh thường lừa gạt người.

Nghĩ đến Ân Mặc Ly, môi khô nứt khê cười.

Hắn lần đầu tiên như vậy thích một người, thích liêu lĩnh, thậm chí cãi lại người nhà. Nếu là hắn trước kia, căn bản không tin chính mình hội làm loại sự tình này, sẽ có một ngày bị lão thái quân nhốt vào nơi này.

Ân Mặc Ly, làm cho hấn triệt để sa vào ma chướng.

Đột nhiên, xa lạ tiếng bước chân làm cho hấn mở mắt ra, con người đen lộ ra lợi hại, hấn quay đầu, thấy một gã hắc y nhân cầm chìa khóa mở ra cửa lao.

“Người là ai?” Phàn Ngọc Kỳ bình tĩnh nhìn hấn, cho dù bốn ngày chưa ăn cơm, hấn cũng có nắm chắc nhất kích giết đối phương. “Người canh giữ ta đâu? Người đem bọn họ làm sao vậy?”

“Phàn tướng quân yên tâm, ta chỉ dùng khói mê làm cho bọn họ ngất.” Hắc y nhân cung kính nói. “Chủ tử mệnh ta cứu Phàn tướng quân đi ra ngoài.”

“Chủ tử? Là Ân Mặc Ly sao?” Nàng biết hấn bị nhốt, riêng làm cho người ta tới cứu hấn. “Người nói cho Ân Mặc Ly ta không sao, ta sẽ không rời đi hầm tối.”

Hắc y bởi vì khó khăn. “Nhưng là chủ tử nói muốn tự mình gặp Phàn tướng quân.”

Ân Mặc Ly muốn gặp hấn? Phàn Ngọc Kỳ nhất thời hiểu được, chẳng lẽ là bốn ngày không thấy, Ân Mặc Ly nhớ hấn?

Phàn Ngọc Kỳ trong lòng mừng thầm. Hừ hừ, hấn chỉ biết Ân Mặc Ly thích chết hấn, không có hấn không được. Được rồi, hấn đi gặp nàng, gặp xong liền quay trở về.

Phàn Ngọc Kỳ nhin cười, đứng đắn nghiêm mặt, hướng hắc y nhân nói: “Dẫn đường.”

Đi theo hắc y nhân rời đi hầm, hấn xem người té trên mặt đất, xác định bọn họ chính là ngất, thế này mới yên tâm cùng hắc y nhân đi.

Hắc y nhân dẫn hấn đến một chỗ trạch viện ẩn mật, khom người nói: “Trong phòng đã chuẩn bị hảo dục dùng, chủ tử nói trước làm cho Phàn tướng quân rửa mặt chải đầu, một chút sẽ lại đây.”

Phàn Ngọc Kỳ gật đầu tỏ vẻ hiểu được, nghĩ đến sẽ nhìn đến Ân Mặc Ly, khoe môi không khỏi gợn lên.

Vào phòng, liếc mắt một cái liền nhìn đến đồ ăn đặt trên bàn, mùi thơm nức mũi, làm cho bốn ngày chưa ăn này nọ bụng của hấn thẳng kêu.

Bất quá thật sự không chịu nổi vị thối trên người, Phàn Ngọc Kỳ quyết định trước tắm rửa.

Dục dùng nước vẫn là nóng, bên cạnh còn có quần áo.

Phàn Ngọc Kỳ cấp tốc tẩy xong, thay quần áo sạch sẽ. Quần áo này có chút phiền toái, là nhu bào văn nhân thường mặc, Phàn Ngọc Kỳ căn bản không có mặc qua loại quần áo này, nhưng thật ra Ân Mặc Ly ở trong quân doanh thường mặc, hơn nữa đẹp mắt vô cùng.

Nghĩ đến Ân Mặc Ly bộ dáng mị nhân, Phàn Ngọc Kỳ mặt mày phiếm cười.

Thật vất vả mặc xong quần áo phiền toái, gặp Ân Mặc Ly còn chưa có đến, hấn trước hết ngồi vào trước bàn cơm.

Phàn Ngọc Kỳ uống trước khẩu trà, mới cầm đũa gấp thức ăn ăn cơm, ăn mấy miếng, cửa phòng đã bị mở ra, hấn cười ngẩng đầu. “Ân –”

Ách, trên mặt tươi cười cứng đờ.

10. Chương 10

Phàn Ngọc Kỳ thế nào cũng không nghĩ tới xuất hiện không phải Ân Mặc Ly, mà là sớm bị hấn lãng quên, Phổ Lôi Quốc thái tử.

“Phàn đại ca, nhiều ngày không gặp.” Tàn Thanh Danh hướng hấn mỉm cười, trường bào thêu lục trúc làm cho hấn xem ra cao nhã xuất trần, tựa như minh nguyệt.

“Tại sao là người?” Phàn Ngọc Kỳ nhíu mày. “Hắc y nhân là thủ hạ của người?”

“Đúng vậy.” Tàn Thanh Danh gật đầu, không hiểu xem hấn. “Bằng không Phàn đại ca tưởng ai?”

Đương nhiên tưởng Ân Mặc Ly, bằng không hẳn căn bản sẽ không tới nơi này. Bất quá hiện tại hẳn chú ý nhất là –“Người làm sao mà biết ta bị nhốt tại hầm tối?”

Tần Thanh Danh đỏ mặt, xinh đẹp mâu đồng ngưng ngưng nhìn Phàn Ngọc Kỳ.“Phản đại ca, chỉ cần là chuyện của người, ta đều biết đến.”

Phàn Ngọc Kỳ bị nhân tình ẩn ý đưa tình làm sợ hãi, hẳn lại trì độn cũng cảm thấy Tần Thanh Danh nhìn hẳn ánh mắt không đúng.

Hắn lúc này rốt cục nghĩ đến ở Phổ Lôi Quốc đoạn tụ là chuyện thật bình thường..... Dựa vào, thái tử này nên sẽ không là đối hẳn có mơ ước đi?”

Phàn Ngọc Kỳ mới nghĩ, câu tiếp theo của Tần Thanh Danh liền chứng thực hẳn đoán.

“Phản đại ca, ta thích người!” Tần Thanh Danh kích động đánh về phía hẳn, Phàn Ngọc Kỳ sợ tới mức nhảy dựng lên, Tần Thanh Danh thiếu chút liền gục ở.

Tần Thanh Danh đỡ lấy cái bàn, ai oán xem hẳn.

Phàn Ngọc Kỳ bị nhìn xem lông tơ thẳng dựng lên.“Ách..... Cái kia, ta đối nam nhân không có hứng thú.” Hẳn cho dù đoạn tụ cũng là cùng Ân Mặc Ly đoạn tụ nha, không phải người người đều được, được không?

“Kia, nếu ta không phải nam đâu?” Tần Thanh Danh cắn môi, đột nhiên phun ra những lời này.

A? Phàn Ngọc Kỳ còn chưa có lĩnh ngộ lại đây, chỉ thấy Tần Thanh Danh cởi bỏ quần áo trên người, trần trụi đứng ở trước mặt hẳn.

Thân thể tuyết trắng, khéo léo bầu vú, phía dưới không có nhiều khối thịt, Phàn Ngọc Kỳ tròn tròn mắt.“Người, người.....”

“Ta là nữ, chính là từ nhỏ bị mẫu hậu làm thành nam hài dượng.” Vì... đương nhiên chính là bảo trụ địa vị ở trong cung, nàng từ nhỏ đã bị dạy dỗ không thể bị phát hiện là thân nữ nhi.

Phàn Ngọc Kỳ đã không nói ra lời. Làm sao vậy? Gần nhất là lưu hành nữ phần nam trang sao? Nhưng hẳn không phải cái nào cũng chịu, được không?

“Uy, người mau mặc quần áo vào!” Phàn Ngọc Kỳ nhắm mắt lại.

“Không cần!” Tần Thanh Danh lớn mật đi hướng hẳn.“Chỉ cần ta là nữ, Phản đại ca người sẽ thích ta thôi?”

Ai nói! Quân doanh nhiều như vậy nữ, hẳn cũng chỉ thích Ân Mặc Ly một cái — chính xác mà nói, mặc kệ Ân Mặc Ly là nam hay là nữ, hẳn đều thích nàng.

Phàn Ngọc Kỳ lại tránh đi thân thể của Tần Thanh Danh, nghiêm mặt nói:“Tần Thanh Danh, ta đã có người trong lòng.”

“Ta biết, là Ân Mặc Ly đi.” Tần Thanh Danh cười, tuyệt không cho là đúng:“Nhưng là các người là không có khả năng cùng nhau. Ta biết, Phàn gia các người sẽ không đồng ý người cùng Ân Mặc Ly vị này trưởng công chúa.”

Nàng sớm đem hết thấy đều điều tra tốt lắm, cũng biết gần nhất Tuyết Tầm Quốc để vương cùng Phàn gia có mâu thuẫn, mà nàng đã nghĩ nhân cơ hội lần này được đến Phàn Ngọc Kỳ.

Khi nàng xin Tuyết Tầm Quốc giúp nàng đoạt lại ngôi vị hoàng đế, Đế Trục Thương thế nhưng cự tuyệt, hơn nữa thần ngôn nói với nàng, Phổ Lôi Quốc ai làm quân vương đối hẳn hoàn toàn không ảnh hưởng, chỉ cần Phổ Lôi Quốc không phản loạn, hẳn mặc kệ chính sự Phổ Lôi Quốc, lại càng không xuất binh giúp nàng.

Đế Trục Thương khiến nàng vô cùng tức giận, nhưng cũng hiểu được đây là sự thật, Phổ Lôi Quốc chính là cái tiểu quốc, Tuyết Tầm Quốc căn bản là không để ở trong mắt.

Lúc này, vừa đúng làm cho nàng biết Phàn gia cùng Đế Trục Thương gần nhất không hợp, hỏi thăm, mới hiểu được Phàn gia thế lực quá lớn, làm cho Đế Trục Thương kiêng kị, cho nên phái Ân Mặc Ly tiến quân doanh, mà Ân Mặc Ly đúng là trưởng công chúa, việc này chọc tức Phàn gia, hai bên cũng có mâu thuẫn.

Tần Thanh Danh cảm thấy đây là cơ hội tốt, chỉ cần nàng được đến Phàn Ngọc Kỳ, sẽ có toàn bộ Phàn gia, cũng có thể được đến đại danh鼎鼎 Phàn gia quân.

Có Phàn gia quân, nàng còn sợ đoạt không được ngôi vị hoàng đế sao? Nói không chừng đến lúc đó ngay cả Tuyết Tầm Quốc cũng là của nàng !

“Phàn đại ca, Đế Trục Thương đối với Phàn gia các người bất nhân, Phàn gia các người cần gì phải đối hân trung tâm? Hân hôm nay sử kế đối với các người, ngày nào đó sẽ trừ bỏ Phàn gia các người.” Tần Thanh Danh ngữ khí kích động, ý đồ khiến cho Phàn Ngọc Kỳ trong lòng bất mãn.

“Ngẫm lại Phàn gia các người trung tâm, lại bị Đế Trục Thương như vậy đối đãi, người không oán, không hận sao? Ta đều thay Phàn đại ca người cảm thấy không đáng giá.”

Phàn Ngọc Kỳ làm sao nghe không ra hàm ý trong lời nói Tần Thanh Danh, hân nhú mảy, đang muốn nói chuyện, lại đột nhiên cảm thấy chính mình toàn thân nóng lên, nhất là hạ phúc, trưởng thực đau.

Sắc mặt hân biến đổi, trừng mắt Tần Thanh Danh. “Người ở đồ ăn kê đơn!”

Tần Thanh Danh cắn môi, quật lông mi, bộ dáng vô tội lại đáng thương. “Phàn đại ca, ta thực sự thích người, khi người xuất hiện cứu ta kia một khắc, ta liền thích người.” Nàng phe phẩy dáng người, tuyết nhũ dập dờn bồng bênh, mùi thơm trong suốt, muốn tiến sát trong lòng Phàn Ngọc Kỳ.

Phàn Ngọc Kỳ lại né tránh, nói thẳng nói: “Ta không thích người.” Cho dù kê đơn, hân cũng chỉ đối Ân Mặc Ly làm.

Không muốn để ý nàng, Phàn Ngọc Kỳ xoay người chuẩn bị rời đi.

Không nghĩ tới nàng đều sắc dụ, Phàn Ngọc Kỳ nhưng lại không cử động gì, trong lòng chỉ có cái kia Ân Mặc Ly, điều này làm cho Tần Thanh Danh vừa hận lại đổ kị.

Nàng cầm lấy quần áo phủ thêm, hô to, “Cho ta tóm lấy hân!”

Vài tên hộ vệ lập tức vọt vào phòng.

Phàn Ngọc Kỳ căn bản không đem những người này để vào mắt, lắc mình né qua công kích, hai ngón tay khép lại nhẹ chút, thân ảnh chớp động, hộ vệ căn bản không thấy rõ thân ảnh của hân, đã bị té ngã xuống đất.

Tần Thanh Danh không nghĩ tới người của nàng nháy mắt đã bị đả bại, lảng ở đương trường, mà Phàn Ngọc Kỳ lạnh như băng xơ xác tiêu điều hơi thở làm cho nàng sợ tới mức run lên.

Phàn Ngọc Kỳ hừ lạnh, ngay cả xem đều lười xem Tần Thanh Danh liếc mắt một cái, lập tức rời đi.

Ân Mặc Ly đang chuẩn bị lên giường, một khối thân thể nóng rực đột nhiên thiếp thượng phía sau nàng, hữu lực hai tay ôm lấy nàng, bàn tay to quen thuộc tham nhập bạc sam, tự nhiên tóm lấy tuyết nhũ đầy đà.

Nàng rõ ràng cảm nhận được một cổ cứng rắn chính để ở mông của nàng, ẩm nóng môi cắn gáy của nàng, khàn thanh âm thô thổ gấp.

“Ân Mặc Ly, ta trúng xuân dược, giúp ta tiêu hỏa.” Nói xong, hạ phúc nam căn trưởng phát đau không ngừng cọ viên mông.

Ân Mặc Ly trả lời là trực tiếp toàn thân, đưa hân đá văng ra, sau đó ngồi xuống trên giường.

Tóc dài dừng ở màu đỏ chần gấm, bạc sam của nàng sớm bị hân làm loạn, rơi xuống trên lưng, lộ ra hai luồng no đủ phong nhũ, hồng nhạt nhụy tiêm giống trái dâu đã chín, Phàn Ngọc Kỳ không khỏi liếm môi.

“Ân Mặc Ly, ta cứng rắn.” Bị đá ngã xuống đất Phàn Ngọc Kỳ cũng không đứng lên, ánh mắt lửa nóng nhìn chằm chằm nàng.

Vừa thấy đến Ân Mặc Ly, hân đều cứng rắn phát đau. Không thể không nói, chính trực nghiêm túc Phàn tướng quân giờ phút này vô sỉ hết mức.

Ân Mặc Ly nhướn mày, hai chân giao diệt, tối tắm da lông cao cấp hạ, hoa cốc nếu ẩn hoa hiện. “Ai đối với người kê đơn?” Giờ này khắc này, hân không phải hân là bị nhốt tại hân tối sao?

“Tần Thanh Danh.” Phan Ngọc Kỳ ánh mắt luôn luôn xem hướng mũi u cốc, giờ phút này sớm đã quên tôn nghiêm nam nhân, trực tiếp đi lên phía trước, tóm lấy chân ngọc, dùng sức vận bung ra hai chân, làm cho chính mình có thể rõ ràng thấy u cốc non mềm.

“Nàng phải người đến hầm tối cứu ta, ta tưởng người phải tới, liền rời đi hầm tối, không nghĩ tới dĩ nhiên là nàng.” Hần vừa nói, bàn tay to vừa hướng địa phương tuyệt đẹp kia sờ loạn, đẩy ra lông mao, ngón tay câu vào thịt hoa.

“Sau đó đâu?” Ân Mặc Ly cũng không ngăn cản, hai tay để sau chần gấm, đem chân mở càng rộng.

Sau đó..... Hần tưởng tiến vào nàng. Ngón tay vừa tiến vào tiểu huyết, dày đặc hoa thịt lập tức đưa hần vây quanh, Phan Ngọc Kỳ đột nhiên cảm thấy khát.

Nhưng hần biết hần nếu không giải thích rõ ràng, Ân Mặc Ly sẽ không làm cho hần cùng nàng ân ái.

“Sau đó nàng đối ta hạ xuân được..... Nga, nàng dĩ nhiên là nữ!” Hần không quên nói ra mẩu chốt.

Đối Tần Thanh Danh là nữ nhân, Ân Mặc Ly hoàn toàn không kinh ngạc, nàng lần đầu nhìn đến Tần Thanh Danh sẽ biết, cũng đại khái hiểu được.

Trong hoàng thất, chuyện hạ lưu ô nhục nào không có, vì bảo vệ địa vị, thủ đoạn ti bỉ nào đều sử dụng được.

“Người có đụng vào nàng sao?”

“Đương nhiên không có!” động tác của hần càng lúc càng lớn mật, một tay ở trong tiểu huyết câu động, một tay tóm lấy miên nhũ, thu nhận tuyết nộn nhũ cầu, nhìn chăm chăm nhụy tiêm, thân lưỡi liếm láp.

“Ta tránh nàng tránh rất xa, sau đó sẽ đến tìm người.” Hần thầm nghĩ làm nàng, thầm nghĩ tiến vào nàng tiểu huyết lại ẩm ướt lại chặt.

“Như vậy ngoan?” Ân Mặc Ly khơi mào cảm của hần.

“Đương nhiên, ta cũng không phải là cái loại đi tường.” Lời này nói được chưa, hiển nhiên còn tại ghi hận chuyện nàng tìm người thị tẩm.

Ân Mặc Ly làm sao nghe không ra, nhưng nàng liền thích nhìn hần ghen tuông, để sát vào tai hần, nàng cố ý nói:“Nhưng bọn họ đều không có giống người có thể thỏa mãn ta.”

Lời này làm cho Phan Ngọc Kỳ tình dục tăng vọt, đáy mắt hiện lên hỏa diễm,“Đáng giận! Người này nữ nhân lang thang! Loại này dâm đảng mà cũng có thể nói thành lời!”

Hần thật, khuôn mặt anh tuấn hồng sung huyết, hai tay cấp tốc lột quần áo trên người, tách ra hai chân trắng nõn, đè thấp thân mình, viên to lớn để ở thịt cánh hoa, cuồng dã tiến vào.

Ướt át tiểu huyết dễ dàng dung nhập hần, đưa hần thật sâu buộc cắn, Ân Mặc Ly thậm chí nâng lên viên môn, làm cho hần có thể đi vào càng sâu.

Phan Ngọc Kỳ sớm điên cuồng, hai tay xoa hai luồng kiêu nhũ, vận xoắn dất nhụy tiêm, mồm to ngậm trái dâu, hung hăng hút.

Dưới thân cực đại một lần lại một lần thâm mãnh xuyên suốt, luật động mạnh mẽ làm cho Ân Mặc Ly phát ra dễ nghe ngâm nga, đầu ngón tay ở sau lưng hần tạo ra hồng ngân.

Dục hỏa thiêu đốt bọn họ, xuân được làm cho Phan Ngọc Kỳ hai mắt đỏ lên, hoàn toàn không thể khắc chế lực đạo, thậm chí đem tiểu yêu tinh mê người dưới thân nhu tiến toàn bộ vào lòng.

Nàng là của hần! Chỉ có hần có thể như vậy đối nàng!

Không biết phóng thích bao nhiêu lần, Ân Mặc Ly trên người tất cả đều là nóng rực hần bắn ra, bị hần lại cắn lại thân môi sớm run lên, phiếm ánh nước nơi khóe mắt ngấn nước, dật ra rên rỉ đã khàn khàn.

“Tướng quân đại nhân a.....” Đùi nàng bị hần hướng lên trên áp đến bầu vú phía trên, thịt cánh hoa sớm bị cực đại ma sát đỏ sẫm sung huyết, yêu dịch ở trong cơ thể tràn ra, thanh âm dâm mê kích thích chất lỏng cùng thân thể va chạm, tanh ngọt mùi tràn ngập nội thất.

Ân Mặc Ly thân thủ nắm chặt mạn sa, tư thái kiêu diễm giống cái yêu nô mị hoặc lòng người, mặc hấn hiệp ngoạn, mặc hấn xâm nhập, mà nàng tắc mềm mại phát ra rên rỉ dễ nghe, làm cho Phàn Ngọc Kỳ tình triều mãnh liệt, hoàn toàn không thể dè nén.

Hấn tựa như dâm thú điên cuồng, ở trên người nàng lưu lại vô số dấu vết lãng mĩ, cắn nuốt ngọt ngào của nàng, sau đó hung hăng nuốt vào trong bụng.

Không biết qua bao lâu, trong cơ thể của nàng tất cả đều là tinh dịch của hấn, lại một lần phóng thích, thân thể ẩm ướt mồ hôi nằm ở trên người nàng.

Nàng hôn mặt hấn, thường đến vị mặn nhàn nhạt, bên tai nghe hấn thở dốc, sau đó dần dần vững vàng đi vào giấc ngủ.

Ân Mặc Ly nhắm mắt, nam căn tiêu nhuyển vẫn chôn sâu trong thân thể của nàng, nàng nâng lên tay hư nhuyển, nhẹ vỗ về tóc ẩm ướt của hấn.

Qua hồi lâu, biết hấn đang ngủ, nàng mới mở miệng, dùng thanh âm khàn khàn nói: “Tần Thanh Danh.....
Đừng làm cho nàng lại xuất hiện ở trước mặt Phàn Ngọc Kỳ.”

Một chút u lạnh thanh âm truyền vào tẩm điện, “Dạ, chủ tử.”

Ân Mặc Ly nhẹ nhàng vuốt gáy người trong lòng, thương tiếc ở bên má của hấn hôn nhẹ.

Phàn Ngọc Kỳ cọ cọ nàng, đem nàng ôm càng chặt.

Nàng mỉm cười, chớp mũi khinh cợt hấn, nghe hương vị trên người hấn.

Người này, là của nàng.

Người của nàng, không thể để người khác mơ ước.

Sáng sớm, toàn bộ hoàng cung liền dữ dội.

Làm Phàn gia lão thái quân biết được tôn nhi nhốt tại hầm tối không thấy, mọi người trông coi bị thả thuốc mê, giận tím mặt.

Làm loại sự tình này có ai? Nhất định là hoàng gia!

Hồi hồi lửa giận làm cho lão thái quân rốt cuộc không thể ản nhẫn, suất lĩnh người Phàn gia, trực tiếp đi hướng hoàng cung, chuẩn bị cùng Đế Trục Thương ngã bài.

Đối mặt người Phàn gia, Đế Trục Thương là một cái đầu hai cái lớn. Rõ ràng hấn cái gì cũng chưa làm, làm sao một bộ dáng xem hấn là người xấu?

Hấn quyết định kêu đầu sỏ gây nên lại đây!

Phàn Ngọc Kỳ không thấy? Tưởng cũng biết nhất định là ở Điệp Ly Cung. Hoàng tử này của hấn cũng thật là, muốn cứu người cũng không nói với hấn trước một tiếng, còn dùng khói mê loại này thủ đoạn hạ lưu, hấn có thể đem vũ lâm quân cho nàng mượn dùng nha — đương nhiên, lời này hấn cũng chỉ là ở trong lòng ngấm lại mà thôi, liền coi là vũ lâm quân, cũng không dám chống lại thanh danh uy hách Phàn gia nhân.

Khi nhận được Lục Hoàn thông báo, Phàn Ngọc Kỳ còn ngủ ở trên giường Ân Mặc Ly.

Ân Mặc Ly bắt tóc ngắn Phàn Ngọc Kỳ, làm cho Lục Hoàn trước đi xuống, thế này mới lay tỉnh hấn.

Phàn Ngọc Kỳ mơ mơ màng màng tỉnh lại, vuốt nhuyển ngọc ôn hương trong lòng, còn chưa thanh tỉnh, miệng cũng đã không an phận cắn tuyết phu, dục vọng dưới thân chậm rãi thức tỉnh, nhẹ nhàng chậm chạp trong nhuyển huyết co rúm.

Ân Mặc Ly ghé vào lỗ tai hấn nói: “Tướng quân, người nhà người tìm đến đây.”

Ách — Phàn Ngọc Kỳ nháy mắt thanh tỉnh. Tuy rằng phía dưới đã triệt để cứng rắn, nhưng hấn biết lại cọ xát nữa, nữ nhân nhà hấn tuyệt đối sẽ trực tiếp xông tới.

Nắm nắm tóc, hấn ngẩng đầu hôn nàng.

“Đừng sợ, ta sẽ bảo hộ ngươi.”

Những lời này gọi lên Ân Mặc Ly về một kí ức xa xôi nào đó (TL: đây sẽ là phiên ngoại của truyện này đây các nàng ạ), nàng cười đáp lại Phàn Ngọc Kỳ hôn môi, hút một ngụm. “Phải không? Ta đây mỗi mắt mong chờ.”

Phàn Ngọc Kỳ bị nàng thân hỏa thiếu chút cháy lên, nhanh chóng rời khỏi chiếc giường tội ác, rửa mặt chải đầu một chút, liền nắm tay Ân Mặc Ly đi hướng đại điện.

Vừa đến cửa đại điện, Phàn Ngọc Kỳ liền nhìn đến khi thế bưng bưng của các nữ nhân nhà mình.

“Thái quân.”

Phàn lão thái quân hừ lạnh. “Ngươi trong mắt còn có ta này thái quân sao?” Xem hấn, hốc mắt thâm đen, môi sưng đỏ, cổ lại có vài cái thanh ngân..... chính là nói ọi người biết tối qua hấn cùng trưởng công chúa đã làm những gì!

Lão thái quân tức giận đến cả người phát run.

Không chỉ lão thái quân, người Phàn gia sắc mặt đều rất khó xem.

“Thái quân, ta biết ngài rất tức giận, nhưng là, ta nghĩ muốn cùng Ân Mặc Ly cùng nhau.” Hấn nắm chặt tay Ân Mặc Ly, nghiêm túc mà kiên định. “Ta đời này, cũng chỉ muốn nàng một cái.”

“Nàng là người hoàng gia!”

“Hoàng gia lại như thế nào? Thái quân, Phàn gia chúng ta bảo vệ quốc gia, hộ là cái gì? Là dân chúng, là an ninh quốc gia, không phải hoàng gia, chỉ cần chúng ta không thẹn với tâm, cho dù cưới người hoàng gia lại như thế nào? Liền vì cái kia hoàng chỉ? Hoàng gia nếu thực dám tru cửu tộc Phàn gia, sớm đã làm, mà nếu Phàn gia đối với nước bất trung, ăn hối lộ trái pháp luật, cho dù không có cái kia hoàng chỉ, quân thượng cũng có thể tru cửu tộc Phàn gia!”

Lão thái quân bị tôn nhi một phen nói ngẩn ra, kinh ngạc xem Phàn Ngọc Kỳ, tựa hồ không thể tin được tôn nhi tính tình đơn thuần có thể nói ra những lời này.

Không chỉ là lão thái quân sững sờ, tất cả mọi người cũng thế. vợ chồng Phàn Xuân Vũ hai mắt nhìn nhau, lời nói thắm thía tâm can là cái kia đứa con thiếu tâm nhân của bọn họ nói sao?

Chỉ có Ân Mặc Ly, không có gì kinh ngạc, mỉm cười xem hấn.

Nàng cũng từng cho rằng Phàn Ngọc Kỳ đơn thuần trực tiếp, nhưng sau khi trải qua một lần kinh ngạc, nàng liền hiểu được, hấn đơn thuần là vì tín nhiệm người bên cạnh, trực tiếp còn lại là bởi vì tính tình của hấn, hấn khinh thường ngụy trang, trừ phi tất yếu, cũng không muốn sử âm mưu, hấn cái gì đều biết, cái gì đều sáng tỏ, chính là chưa bao giờ nói ra.

“Thái quân, hoàng chỉ này là tổ tiên vì bảo hộ Phàn gia mà phát lời thề, mà không phải vì làm cho Phàn gia chúng ta lo lắng sợ hãi!”

Tôn nhi một phen nói làm cho lão thái quân tỉnh táo lại, cũng làm cho người Phàn gia suy nghĩ sâu xa.

Lúc này, Ân Mặc Ly đi lên phía trước. “Thái quân, ta biết hoàng chỉ là nhược điểm trong lòng Phàn gia, nhược điểm này, làm cho Phàn gia cùng hoàng gia trong lòng đều có vướng mắc, một khi đã như vậy, liền đem nó nhổ đi.”

Nàng theo trong tay áo xuất ra một đạo thánh chỉ màu vàng đã cũ kĩ, đưa cho lão thái quân.

Lão thái quân thất thần, “Trưởng công chúa.....”

Phàn Ngọc Kỳ cũng kinh ngạc nhìn nàng. “Ân Mặc Ly!”

Ân Mặc Ly hướng hấn cười, “Ta không phải chỉ có thể đứng phía sau cho ngươi bảo hộ.” Nàng, cũng có thể cùng hấn sóng vai. Nhìn đến hấn trả giá, nàng há có thể ở tại chỗ.

“Hoàng tử người... người.....” Đế Trục Thương trừng mắt to, hoàng chỉ này, nàng là lấy đi lúc nào, nhưng lại muốn trả lại cho Phàn gia, này, này.....

“Thế nào, quân thượng có ý kiến?” Ân Mặc Ly dương mâu nhìn hần, lập tức sở hữu mọi người Phàn gia ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Đế Trục Thương.

Tại dưới nhiều ánh mắt như thế, Đế Trục Thương nào dám có ý kiến, chỉ phải cười gượng. “Không... không ý kiến.” Ô, hần này hoàng đế còn gọi hoàng đế sao?

“Trừ bỏ hoàng chỉ này, Đế gia còn muốn cảm tạ Phàn gia.” Ân Mặc Ly cung kính khom người, hướng lão thái quân hành lễ.

“Cám ơn Phàn gia thủ hộ Tuyết Tầm Quốc, thủ hộ dân chúng Đế gia ta, giang sơn Đế gia ta.”

Lời nói này làm cho lão thái quân hốc mắt ửng hồng. Bọn họ hộ quốc gia chưa bao giờ là vì cảm tạ, không phải vì khiến cho hoàng gia nghi ngờ, mà Ân Mặc Ly nói làm cho nàng sáng tỏ, bọn họ không cần hoàng gia nghi ngờ, cũng không cần hoàng gia nhận.

Tướng sĩ Phàn gia bọn họ là cam tâm tình nguyện lên chiến trường, cho dù chết trận cũng không oán không hận, cũng không oán không hận không có nghĩa là bọn họ trong lòng không đau, bọn họ chính là nhịn xuống đau xót, quán triệt gia huấn tổ tiên — vì nước, vì dân chúng, Phàn gia bụng làm dạ chịu, điểm ấy, cao cao tại thượng hoàng gia khả hiểu được?

Phàn Ngọc Kỳ sớm kích động nắm chặt tay Ân Mặc Ly, hần thật sâu mà nhìn nàng, trong lòng tràn ngập tự hào, đây là nữ nhân của hần, là nữ nhân hần nhìn trúng.

Nhịn xuống nơi hốc mắt, lão thái quân đưa tay tiếp nhận hoàng chỉ, xem hai người hai tay nắm chặt, nàng nở nụ cười. “Xem ra tôn nhi của ta thật sự là hảo ánh mắt.” Trưởng công chúa này cùng hỗn tiểu tử ngồi trên long vị kia không giống nhau, đáng tiếc, nếu trưởng công chúa không bỏ đi họ Đế, chính là nữ hoàng Tuyết Tầm Quốc, nếu có thể có được nữ hoàng như vậy, không chỉ là phúc khí Phàn gia bọn họ, cũng là phúc khí dân chúng.

Một bên Đế Trục Thương đối mặt ánh mắt Phàn lão thái quân khinh thường chỉ có thể sờ sờ cái mũi, hần biết chính hần làm một cái quân thượng khiến người Phàn gia không thích.

“Kia đương nhiên.” Phàn Ngọc Kỳ không chút nào e lệ nhận, “Hơn nữa ta biết thái quân nhất định sẽ thích.”

“Đúng!” Lão thái quân cười gật đầu. “Thái quân thực thích.”

Phàn Ngọc Kỳ lập tức tâm hỉ, gương mặt nhìn lão thái quân. “Kia hôn sự.....”

Phàn Ngọc Kỳ bộ dáng nóng vội làm ọi người Phàn gia nở nụ cười. Lão thái quân trừng mắt nhìn tôn nhi liếc mắt một cái, nhìn về phía Ân Mặc Ly, “Sẽ không biết trưởng công chúa hay không nguyện ý gả nhập Phàn gia?”

Ân Mặc Ly xem mọi người, lại nhìn một mặt chờ mong Phàn Ngọc Kỳ, mâu quang lưu chuyển, trên mặt lộ ra tươi cười mê hoặc chúng sinh.

Này thôi.....

.....

Phanh, phanh, phanh, oa –

Cảnh tượng quen thuộc lại xuất hiện ở quân doanh, sân tập võ khắp nơi đều là thi thể, Phàn gia tướng sĩ không khóc ra nước mắt, đã không muốn đi lên.

Này thực sự quá đáng quá rồi! Tướng quân ngài cùng quân sư đại nhân tức giận cũng không cần giận chó đánh mèo đến trên người chúng ta nha, các người bình thường ngọt ngào mật ngọt, hảo vô cùng, nhưng làm sao mỗi lần cãi nhau tìm chúng ta phiền toái đâu?

Chúng ta chính là người qua đường vô tội a!

“Đứng lên.” Mất lạnh xem chúng tướng sĩ giả chết, Phàn Ngọc Kỳ ngữ khí lạnh như băng.

Không! Không đứng dậy!

Chúng tử thi quyết định triệt để giả chết.

“Triệu Đại.”

“.....” Vì sao? Vì sao mỗi lần đều gọi hần? Triệu Đại yên lặng rưng rưng, trèo lên phía trước ôm lấy chân của tướng quân đại nhân.

“Tướng quân, van cầu ngài, buông tha tiểu nhân đi!” Hần tuy rằng không có thể tử, nhưng trên có nhị lão nha!“Tướng quân, người lấy chúng ta cho hả giận vô dụng a, quân sư đại nhân còn không phải không đáp ứng gả ngài –” Ách, nói sai rồi.

Phàn Ngọc Kỳ mị mầu ngậm bi thương,“Nói lại lần nữa.”

Mọi người tập thể đánh cái rùng mình, yên lặng ở trong lòng vì Triệu phó tướng giơ ngón tay cái lên — phó tướng đại nhân, người gan rất lớn!

Triệu Đại run lên, miệng rút trều, hần run run rẩy rẩy, run thanh nói:“Kỳ thực tướng quân, ngài muốn cưới quân sư vào cửa cũng không phải không có biện pháp, tiểu nhân chỉ ngài một cái hảo biện pháp.”

Hảo biện pháp?

“Cái gì biện pháp?”

“Chính là.....” Triệu Đại tiến đến bên tai của hần.

Phàn Ngọc Kỳ càng nghe ánh mắt càng sáng, chờ Triệu Đại nói xong, ánh mắt cơ hồ đều sáng lên.

“Giải tán.” Bỏ xuống câu này, hần lập tức nhắm phía doanh trưởng.

Chúng tướng sĩ tập thể nhẹ một hơi, rốt cục tránh được một kiếp.

“Ân Mặc Ly –” Phàn Ngọc Kỳ bước đi tiến doanh trưởng, xốc lên màn, chỉ thấy Ân Mặc Ly chính ghé vào bên cạnh dục dưng, miễn cưỡng ngược mắt.

“Tướng quân đại nhân thật sự là –”

“Đúng, ta chính là cố ý chọn thời điểm người tắm rửa tiến vào.” Phàn Ngọc Kỳ trực tiếp đánh gãy lời của nàng, làm cho Lục Hoàn hai người đi ra ngoài, sau đó bắt đầu cởi quần áo.“Hơn nữa ta muốn với người cùng nhau tẩy.”

Chính trực nghiêm túc tướng quân đại nhân gần nhất vô sỉ càng lúc càng tự nhiên, dù sao Ân Mặc Ly là nữ nhân của hần, đối nữ nhân chính mình hạ lưu vô sỉ có gì không được, cái này gọi là tình thú — đây là đám thê nô yêu lão bà của Phàn gia lên dạy Phàn Ngọc Kỳ.

Ân Mặc Ly trát hạ mắt, thấy hần tuy rằng vẻ mặt đứng đắn, khả mắt tỏa sáng nói với nàng — hần có âm mưu.

Phàn Ngọc Kỳ người nhanh nhẹn mau chân bước vào dục dưng, dục dưng này lớn có thể đi vào hai, ba người, hần ngồi ở phía sau Ân Mặc Ly, hai chân dấn vào nàng, bàn tay lập tức không an phận hướng phía dưới của nàng sờ.

“Người không phải muốn tắm rửa?” Ách, ngón tay dài đột nhiên dấn vào, làm cho nàng phát ra kiều hừ.

“Đúng, thuận tiện làm người.” Hần ngậm miệng của nàng, đầu lưỡi linh hoạt tham nhập, trong đầu nghĩ phương pháp Triệu Đại truyền thụ.

Chỉ cần Ân Mặc Ly trong bụng có tiểu oa nhi, sẽ không sợ nàng không gả hần.

Hai tay không ngừng ở trên người nàng trêu chọc, Ân Mặc Ly hừ nhẹ, đại khái đoán được hần muốn làm thôi, bất quá cũng là không ngăn cản, mềm mại phối hợp hần.

Nàng thích bộ dáng hần ghen, cũng thích hần ở trên người nàng muốn tiểu mưu kế, điều này làm cho nàng biết hần có bao nhiêu yêu nàng, nghĩ nhiều đem nàng cột vào bên người.

Kỳ thực nàng vốn tưởng ở sinh thần tháng sau của hần quyết định gả cho hần, bất quá xem hần bộ dáng đánh chủ ý phá hư như vậy đáng yêu, nàng quyết định – chuyện gả cho hần lại chậm rãi tốt lắm.

Tin tưởng nếu tướng quân đại nhân biết chuyện này, nhất định sẽ rưng rưng hối hận.

Phàn tướng quân đại nhân chúng ta bi ai.

—Chính văn hoàn—

11. Chương 11: Phiên Ngoại

Thế giới của nàng rất nhỏ, tọa lạc tại giữa hồ màu trắng Lưu Ly Cung, xinh đẹp tuyệt luân, nhưng cũng quanh quệ tịch liêu.

Nàng cũng đi không được, chỉ có thể oa tại thế giới nhỏ nhoi này, làm bạn của nàng, chỉ có thư tín không ngừng bị đưa vào.

Mẫu hoàng cùng phụ quân sẽ đến xem nàng, tuổi nhỏ tiểu đệ có khi cũng sẽ bồi nàng, nhưng phần lớn thời gian, nàng đều là chính mình một người.

Nàng thường sinh bệnh, luôn nằm ở trên giường. Mỗi ngày, nàng đều phải uống rất nhiều được canh, được thật đắng, nhưng nàng sớm thành thói quen. Lại đắng, cũng sẽ không so với ở tại nhà giam này khổ.

Nàng nghe được thái y cùng mẫu hoàng nói, nàng sống không quá mười tuổi, nàng xem đến mẫu hoàng uy nghiêm cường thế bị phụ quân ôn nhu ôm vào lòng khóc.

Nàng biết mẫu hoàng khổ sở, cũng biết mẫu hoàng cùng phụ quân liệu mình nghĩ biện pháp làm cho nàng sống sót.

Nhưng sống sót để cái gì? Tiếp tục ở đây, trong cung điện tĩnh mịch, chính là yên tĩnh không tiếng động, dường như thế giới này chỉ có nàng một người.

Hảo tĩnh, hảo tĩnh.

Mỗi ngày đối mặt như vậy an tĩnh, lòng của nàng cũng trống rỗng.

Một ngày kia, nàng lại phát bệnh, thân thể lạnh cả người nằm ở trên giường, nàng xem đến cung nữ gấp đến độ muốn kêu thái y, đột nhiên, không có một tia do dự, nàng dùng hết sở hữu khí lực, cầm lấy bình hoa, một phen nện lên đầu cung nữ.

Nhìn đến cung nữ ngã xuống đất, Đế Mặc Ly chống hai chân suy yếu,瑟瑟 cái gáy cung nữ. May mắn, không có xuất huyết, chính là sưng lên một cục mà thôi.

Nàng mặc áo choàng, đem chính mình bao thành một đoàn, sau đó trèo lên giường, theo trên giường đụng đến một cơ quan, ả hảo, nàng liền thoát khỏi phòng.

Nàng ở trong thư phòng từng nhìn đến một tấm bản đồ, đó là bản đồ hoàng cung, từng ngõ ngách trong cung, mật thất đều miêu tả rất chi tiết.

Đại khái không có người nghĩ đến nàng đang xem sách, nhất thời nhàm chán ghé vào án thượng ngắm người, tay vừa khéo đụng tới ống đựng bút án thượng, không biết ấn đến cái gì, nghe được ca một tiếng, phía dưới xuất hiện một cái đường hầm, phía dưới đường hầm, có vẻ giống như cái bản đồ này.

Đã gặp qua là không quên được, dễ dàng đem chi tiết bản đồ nhớ kĩ, sau đó chiếu theo đường mòn đường hầm, đi trở về.

Khinh thờ phỉ phò, liếm giận làm môi, Đế Mặc Ly dựa theo trí nhớ, nàng thuần thực bước ra, lối ra chính là một cái giếng nhỏ ngoài cung.

Đi ra khỏi giếng, nàng nghe được thanh âm ầm ỹ, trong không khí, phiếm mạn, nàng trừng mắt nhìn, vốn người đang phát sốt mà đầu còn choáng váng, không có thanh tĩnh.

Nàng bước chân đi, đi hướng náo nhiệt phố phường.

Nàng cơ hồ là xem hết thấy mọi vật mới lạ, hưng phấn làm cho nàng đã quên nguy hiểm, đã quên bộ dáng chính mình cùng phục sức tôn quý khiến bao nhiêu người chú ý.

Chờ Đế Mặc Ly phát hiện có người theo dõi, nàng đã bị đánh bất tỉnh.

Khi tỉnh lại, nàng bị nhốt tại nhà gỗ nhỏ, trừ bỏ nàng, bên trong còn có rất nhiều tiểu hài tử, những tiểu hài tử này đều sợ hãi khóc thút thít.

Đế Mặc Ly đại khái biết chính mình là bị bọn buôn người bắt cóc, nhả lại mây, nàng xem hướng ngoài cửa sổ, nhìn sắc trời bên ngoài, nàng đã đi khỏi hoàng cung bốn canh giờ, người trong cung nhất định đã phát hiện nàng rời đi, không ngoài ý muốn mà nói, mẫu hoàng nhất định đã phái người ở trong thành tìm kiếm.

Nhưng là như thế không có nghĩa nàng an toàn, người của mẫu hoàng không nhất định có thể tìm tới nơi này, nàng không thể ngồi chờ chết..... Nàng đóng chặt mắt, chống cự thân thể đang rét run vì sốt.

“Uy, người có khỏe không?” Trong trống thanh âm ở bên tai nàng vang lên, nàng ngược mắt, nhìn đến một tiểu cô nương, cái đầu so với nàng cao, ánh mắt sáng ngời làm nàng xem có chút thất thần.

“Người ở phát run, hội lạnh không?” Tiểu cô nương thân thủ sờ nàng, xua đi mồ hôi ẩm ướt trên trán nàng, điều này làm cho tiểu cô nương dọa nhảy dựng, lại thấy sắc mặt nàng ửng hồng, “Người phát sốt sao?”

“Không có việc gì.” Không thói quen bị người đụng chạm, Đế Mặc Ly đẩy ra tay tiểu cô nương.

“Sắc mặt người quá khó coi, không được, trước tìm đại phu.” Tiểu cô nương cau mày, một mặt nghiêm túc.

Lúc này đều tự thân khó bảo toàn, từ đâu đến đại phu — Đế Mặc Ly tưởng cười nhạo, hãy nhìn tiểu cô nương bộ dáng nghiêm túc, nàng đem nói thu hồi.

Tiểu cô nương cấp tốc cởi y phục trên người, đem áo khoác lên người nàng. “Mặc.”

Xem tiểu cô nương trên người còn sót lại đơn độc bạc sam, Đế Mặc Ly lắc đầu, “Không cần.”

“Thiếu dong dài! Mặc vào!” Tiểu cô nương căn bản không để ý tới cự tuyệt của nàng, cố chấp đem y phục mặc lên người nàng.

Đế Mặc Ly lần đầu bị người ra lệnh, nàng có chút ngốc trụ, khả tiểu cô nương căn bản không để ý tới nàng, thấy nàng vẫn là bất động, rõ ràng tự mình động thủ thay nàng mặc áo vào.

Sau khi mặc xong, tiểu cô nương sờ sờ mặt Đế Mặc Ly, đối nàng mỉm cười, “Không quan hệ, ta không lạnh.” Sau đó đứng dậy quát khẽ, “Tốt lắm, đừng trang.”

Tiểu cô nương nói xong, sở hữu tiếng khóc đều ngừng, một đám tiểu hài tử ngẩng đầu, nàng lúc này mới phát hiện, bọn họ trên mặt căn bản không có nửa giọt lệ.

“Lão đại, hiện tại muốn hành động sao?” Một tiểu nam hài chừng mười tuổi hỏi tiểu cô nương.

“Ân, nơi này có người phát sốt, nhanh chút làm cho nàng xem đại phu.” Tiểu cô nương sắc mặt trầm trọng. Tiểu hài tử nơi này đều là người của “Hắn”, chỉ tiểu cô nương đang phát sốt là lạ mặt, “Hắn” Chưa từng ở trong Tuyệt U thành gặp qua nàng.

Tiểu cô nương xuất hiện là cái ngoài ý muốn, này cùng kế hoạch của “Hắn” không hợp, bất quá ‘binh đến tướng đỡ, nước đến đất đỡ’, người Phàn gia không biết sợ!

Tuy rằng mới bảy tuổi, khả Phàn Ngọc Kỳ gan thật sự lớn. Gần nhất trong thành xuất hiện bọn buôn người, không ít tiểu hài tử bị bắt đi.

Ngay cả con nhóc cách vách nhà hắn cũng không thấy, con nhóc tiểu thư kia mới ba tuổi!

Vì cứu trở về con nhóc con, Phàn Ngọc Kỳ quyết định lao thẳng hang hổ, liên quan, đi theo hắn cùng nhau đều là tiểu hài tử cùng chơi đùa với hắn.

Con nhóc con không thấy, thăm thăm của con nhóc kia mặt đều trắng bệch.

Phàn Ngọc Kỳ xem thăm thăm kia bộ dạng không được, cho dù sẽ bị nữ nhân trong nhà đánh, sẽ bị đại tỉ treo ở cửa thành, hắn cũng không vì hành vi xúc động của mình mà hối hận.

Bọn họ cố ý bị bọn buôn người bắt được, bọn buôn người này là người bên ngoài đến, căn bản không biết bối cảnh Phàn Ngọc Kỳ, thực tự nhiên đem tiểu nữ oa xinh đẹp đánh bất tỉnh mang đi.

Không nghĩ tới mới nửa ngày, lại gặp được một cái tiểu cô nương hấp dẫn hơn, bọn buôn người đều cảm thấy chính mình vận khí tốt đến không được.

Hai cái nữ oa này nhất định có thể bán tốt giá!

“Ta vừa nghe thấy bọn họ đang thương lượng muốn rời bến, bọn họ nhất định không dám một lần mang nhiều lắm tiểu hài tử đi ra ngoài, con nhóc con hản là còn chưa có bị đưa đi, chúng ta động tác phải nhanh.” Phan Ngọc Kỳ phân phó mọi người.

Một đám tiểu hài tử tề gập đầu, trên mặt đều không có một tia e ngại. Bọn họ đều là tiểu hài tử Phan gia quân, từ nhỏ đi học võ nghệ, hơn nữa tuổi này, vốn liền không sợ trời không sợ đất.

Nói sau, có lão đại ở, sợ cái gì.

Đang lúc Phan Ngọc Kỳ muốn phân phó nhiệm vụ, ngoài cửa thiết liên lại phát ra tiếng vang, chúng tiểu hài tử tề xem liếc mắt một cái, lập tức cúi đầu giả khóc.

Phan Ngọc Kỳ thối lui đến bên người Đê Mặc Ly, nắm giữ tay nàng: “Đừng sợ, ta sẽ bảo hộ ngươi.”

Đê Mặc Ly đem hết thấy đều xem tiến trong mắt, đại khái cũng sáng tỏ ý tưởng của tiểu hài tử này. Nàng cảm thấy thần kỳ lại buồn cười, đàn tiểu hài tử này là không sợ chết sao? Hơn nữa, tiểu cô nương đúng là đầu lĩnh bọn họ?

Bọn buôn người đi nhanh tiến vào, sắc mặt rất là khó coi.

Bên ngoài đột nhiên xuất hiện rất nhiều quan binh, điều này làm cho chuyện rời bến của hản thêm khó khăn, nghĩ nghĩ, hản quyết định trước đem hai cái nữ oa xinh đẹp hôm nay mang đi.

Bọn buôn người đi đến trước mặt Phan Ngọc Kỳ, đang muốn thân thủ tóm lấy bọn họ, Phan Ngọc Kỳ nắm tay, trùng trùng hướng bọn buôn người đá một cước.

Hản trời sinh khỏe mạnh vô cùng, cho dù hiện tại mới bảy tuổi, lực lượng cũng không thể khinh thường, hơn nữa hản biết hướng nơi nào đánh hữu dụng, thế là tiếp tục hướng về phía bụng đánh.

Bọn buôn người không nghĩ tới một cái tiểu cô nương nhưng lại sẽ có lớn như vậy khí lực, đau đến khom người, ngay cả đứng cũng đứng không vững.

Lúc này, tiểu hài tử khác cũng động, phác tiến lên, hướng bọn buôn người vây ấu.

Đừng xem nhẹ khí lực tiểu hài tử, đặc biệt đàn tiểu hài tử này vẫn là từ nhỏ liền đánh bao cát lớn lên, một thoáng chốc bọn buôn người đã bị đánh bất tỉnh.

“Tốt lắm.” Phan Ngọc Kỳ ngăn lại bọn họ: “Nhanh chút hành động.” Bên ngoài nhưng còn có đồng lõa bọn buôn người, bọn buôn người lâu như vậy không đi ra ngoài, nhất định sẽ khiến cho hoài nghi.

Chúng tiểu hài tử hiểu được gập đầu, lập tức cẩn thận rời đi nhà gỗ, dự tính trước cứu tiểu hài tử khác đang bị giam.

“Đến, chúng ta cũng đi.” Phan Ngọc Kỳ nắm tay nàng, chuẩn bị rời đi nhà gỗ, nhưng Đê Mặc Ly mới đứng dậy, hai chân liền như nhũn ra, toàn bộ thân mình đi phía trước liền đổ.

Phan Ngọc Kỳ phát hoảng, chạy nhanh ôm lấy nàng, “Uy! Ngươi có khỏe không?” Hản chụp mặt nàng, cũng là một tay nóng bỏng.

Nhiệt độ này dọa chết hản.

“Uy! Ngươi chống! Ta lập tức mang ngươi đi tìm đại phu!” Hản có chút gấp.

“Ta không sao.” Đê Mặc Ly dùng sức nháy mắt, dùng sức cắn môi, ép chính mình thanh tỉnh, nàng biết giờ phút này chính mình không thể hôn mê.

Phan Ngọc Kỳ thấy nàng một bộ dạng mau té xỉu, căn bản lo lắng, “Đi lên, ta công ngươi.” Hản lưng đưa Đê Mặc Ly, loan hạ thân.

“Không cần, ta có thể chính mình đi.....”

“Ít nói nhảm! Nhanh chút!” Phàn Ngọc Kỳ không kiên nhẫn xem nàng, hẳn mỗi ngày đều phải lưng mang hai bao cát chạy hai canh giờ, nàng điếm ấy sức nặng không đáng kể chút nào.

Đế Mặc Ly biết lúc này không rảnh tranh chấp, chỉ phải nằm sấp lên tiểu thân hình, lại không nghĩ rằng tiểu cô nương dễ dàng đã đem nàng mang đi, sau đó bước đi như bay chạy ra nhà gỗ.

Lúc này người bên ngoài sớm phát hiện không thích hợp, hơn nữa cũng nhìn đến tiểu hài tử bỏ chạy.

“Bọn họ thế nào chạy đến? Nhanh chút bắt lại!”

Trong đó một người cũng phát hiện hai người Phàn Ngọc Kỳ, lập tức đã chạy tới.

Phàn Ngọc Kỳ tại trước khi người kia lại đây, dùng sức đá bay tảng đá lớn trên đất, trúng ngay cái trán đối phương.

“Nha –” Người nọ nâng cái trán đổ máu kêu thảm thiết.

Đế Mặc Ly hơi giật mình xem, nàng không nghĩ tới tiểu cô nương còn có thể công phu, cho nên mới hội như vậy gan lớn sao?

“Lão đại! Tìm được con nhóc con!” Một gã tiểu hài tử thanh âm vang lên.

“Tốt lắm, mang theo mọi người cấp tốc rút lui!” Phàn Ngọc Kỳ rống to, phía sau người hô hấp càng lúc càng trầm trọng, hẳn thật sự sợ nàng hội chống đỡ không được.

“Uy, tỉnh tỉnh! Ngàn vạn đừng ngủ!” Hắc gào thét.

Đế Mặc Ly miễn cưỡng duy trì thần trí.“Ân, ta tỉnh.”

Lúc này bốn phía sớm hỗn loạn, đại khái hai người quá mức bất cẩn, tên buôn người đều đuổi theo bọn họ.

Phàn Ngọc Kỳ công Đế Mặc Ly ra sức chạy, lại vừa khéo chạy đến bờ sông, là tử lộ, hẳn nhú mào, xoay người, bọn buôn người vây quanh bọn họ.

“Hai cái tiểu oa nhi, gặp các người chạy đi đâu! Hắc, đừng lo, các người hai cái liền có thể gặp mọi người.”

Phàn Ngọc Kỳ không hề sợ hãi, một đôi mắt giống mãnh hổ xem bọn họ, rõ ràng chính là cái tiểu oa nhi, khả năng tên buôn người lại bị nhìn xem trong lòng phát run.

Phàn Ngọc Kỳ buông Đế Mặc Ly, trấn an nàng.“Người ngoan ngoãn đứng ở tại chỗ, đừng nhúc nhích. Chống, đừng sợ, ta sẽ bảo vệ người.”

Đế Mặc Ly có chút phát愣 xem tiểu cô nương, đây là tiểu cô nương lần thứ hai nói muốn bảo hộ nàng, hơn nữa ánh mắt nghiêm túc, làm cho nàng biết tiểu cô nương không có nói dối.

Nàng xem tiểu cô nương phần đầu quên mình tiến lên, linh hoạt hiện lên cùng bọn buôn người động thủ, trực tiếp hướng bọn buôn người đá chân vung tay.

“A!” Bọn buôn người cảm thấy chính mình xương cốt giống như bị đá nát, ngã ngửa, ôm chân kêu rên.

Tình hình này làm cho bọn buôn người còn lại hai mặt nhìn nhau, nhất thời không dám xem nhẹ tiểu oa nhi trước mắt, tập thể đánh về phía Phàn Ngọc Kỳ.

Trong đó một người buôn người nhân cơ hội đánh về phía Đế Mặc Ly.

Đế Mặc Ly tuy rằng thần trí có chút hoảng hốt, cũng không xem nhẹ nguy hiểm tới gần, ở bọn buôn người tóm lấy nàng, nàng nhanh chóng rút ra chủy thủ giấu sẵn trong tay áo, hướng cánh tay bọn buôn người chém tới.

Tuy rằng khí lực không lớn, nhưng đoản chủy thủ vẫn cứ đâm vào một nửa.

Bọn buôn người đau đến kêu to, tùy tay đem nàng đánh bay, nàng thẳng tắp lọt vào giữa sông.

Nước sông lạnh như băng vây trụ nàng, nàng uống lên vài ngụm nước, ngay cả khí lực giây dựa đều không có, liền toàn bộ trầm xuống.

Đế Mặc Ly cho rằng chính mình sẽ như vậy đã chết.

Nhưng đột nhiên một bóng dáng nho nhỏ ôm lấy nàng, ôm nàng bơi lên trên.

“Uy! Người không sao chứ!” nước sông lạnh như băng làm cho Phan Ngọc Kỳ run thân, sắc môi vi bạch xem Đế Mặc Ly mặt không còn chút máu, dùng sức chụp mặt nàng: “Uy! Người tỉnh tỉnh!”

Đế Mặc Ly chậm rãi mở mắt ra, nàng run khớp hàm, xem tiểu cô nương sốt ruột, nàng tưởng xả ra tươi cười, cùng tiểu cô nương nói nàng không có việc gì, lại phát hiện chính mình hoàn toàn không có chút khí lực, mắt mơ hồ thấy được phía sau tiểu cô nương xuất hiện bóng người.

Cẩn thận!

Nàng tưởng hô lên, ngực lại phút chốc trều chặt, nàng rút cuộc không thể chống đỡ, ngất xỉu trôi qua.

Trước khi nhắm mắt, nàng cuộc đời lần đầu hy vọng có thể lại tỉnh lại, nàng muốn biết về sau như thế nào? Tiểu cô nương có sao không..... Hy vọng tiểu cô nương có thể an toàn.....

Cái kia tiểu cô nương, nhưng là người đầu tiên nói muốn bảo hộ nàng...

Nàng mê mê trầm trầm, lại lạnh lại nóng, bị uống thật nhiều thuốc, nàng nghe được thanh âm mẫu hoàng kinh hoảng, nghe được thanh âm phụ quân.....

Nàng muốn nói, không có việc gì, mẫu hoàng đừng khóc..... Không cần lo lắng..... Cũng tưởng hỏi, đàn tiểu tử kia không có việc gì đi? Tiểu cô nương đâu? Khả mạnh khỏe.....

Chờ nàng lại tỉnh lại, là ở trên xe ngựa, mà nàng đã bị bệnh tra tấn chỉ còn xương cốt, bị phụ quân ôm vào trong ngực.

Phụ quân nói, muốn đem nàng đưa đến Bách Quỷ Cốc, nơi đó nhất định có thể cứu nàng.

Nàng mệt mỏi nghe phụ quân nói, đang muốn mở miệng hỏi chuyện tiểu cô nương, lại ở ngoài cửa sổ xe thấy được tiểu cô nương.

Tiểu cô nương đang ở tiếp nhận tiểu thương cấp dầu bao, sau đó cười cùng tiểu thương vẫy tay, liền nâng dầu bao đi về phía trước, vừa khéo liền hướng phương hướng của nàng đi tới.

Đế Mặc Ly luôn luôn xem tiểu cô nương, tiểu cô nương thoát nhìn tốt lắm, tuy rằng gầy yếu một chút nhưng ánh mắt giống nhau sáng ngời hữu thần, tựa như toàn bộ ánh mặt trời đều ở trong mắt.

Lúc này, như là phát hiện ánh mắt của nàng, tiểu cô nương nhìn về phía xe ngựa, cũng nhìn đến nàng.

Đế Mặc Ly nhìn đến tiểu cô nương giật mình, sau đó bước nhanh đi hướng nàng.

“Dừng xe.” Nàng mở miệng.

“Ly nhi, làm sao vậy?” Phụ quân nghi hoặc xem nàng.

“Dừng xe!” thanh âm của nàng kiên định.

Lần này, xe ngựa ngừng.

Tiểu cô nương cũng đang hảo đi đến bên cạnh xe ngựa, thân thủ theo trong bao xuất ra một khối bánh cấp Đế Mặc Ly: “Nha, khối bánh gạo này cho người ăn, sau khi ăn, sắc mặt của người sẽ tốt lắm.” Nữ nhân trong nhà một tháng tổng hội có vài ngày sắc mặt đặc biệt trắng, lúc này các nàng liền thích ăn ngọt gì đó.

Phan Ngọc Kỳ tuy rằng không rõ vì sao, bắt quá chỉ cần nữ nhân trong nhà sắc mặt tái nhợt, hẳn sẽ đi ra mua gạo bánh.

Bởi vậy lúc hẳn nhìn đến Đế Mặc Ly sắc mặt tái nhợt, hơn nữa một đôi đen thui ánh mắt luôn luôn xem hẳn, hẳn lập tức tỉnh ngộ — tiểu cô nương này là muốn ăn bánh gạo đi!

Đế Mặc Ly tiếp nhận bánh gạo, bánh gạo vẫn nóng hôi hổi, nghe thấy đứng lên có hương vị ngọt ngào.

“Nhớ ăn nga!” Phan Ngọc Kỳ hướng nàng vẫy tay, sau đó xoay người chạy .

Đế Mặc Ly xem thân ảnh tiểu cô nương rời đi, nàng chạy đến rất nhanh, không có quay đầu, xem ánh mắt nàng tựa như xem cái người xa lạ.

Đế Mặc Ly đột nhiên cảm thấy trong tay gạo bánh không thơm, trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác kỳ quái, trống trơn, giống mất đi cái gì.

“Đứa nhỏ Phàn gia này nghe nói thời gian trước bệnh rất nặng, hiện tại thoát nhìn tinh thần không sai.”

Nàng nghe được phụ quân nói như vậy, lập tức hỏi, “Phụ quân biết tiểu cô nương kia?”

“Cái gì tiểu cô nương, hửn là nam! Là nam nhân duy nhất Phàn gia!”

Sau đó, theo trong miệng phụ quân, nàng biết, tiểu cô nương nguyên lai là “Hửn”, hơn nữa thời điểm nàng hôn mê, Phàn Ngọc Kỳ cũng bị bệnh, ở trên giường sốt mấy ngày, thật vất vả hết sốt, khi tỉnh lại, thế nhưng đã quên chuyện bọn buôn người bắt cóc hôm đó.

Nghe nói, hửn là bị bọn buôn người đánh một gậy sau gáy, mà sẽ bị đánh một gậy kia, là vì hộ một tiểu cô nương đang bị bọn buôn người bắt...

Sau đó, nàng đến Bách Quỷ Cốc, nàng bỏ đi họ “Đế”, theo họ phụ quân.

Nàng còn sống, rốt cuộc không bệnh không đau.

Nàng luôn luôn nhớ hửn, tiểu hài tử kêu Phàn Ngọc Kỳ, nhớ nghiêm túc bộ dáng khi hửn nói bảo hộ nàng, nhớ ánh mặt trời trong mắt hửn.

Ánh mặt trời trong trí nhớ kia hấp dẫn nàng, nàng sớm đã quên bộ dáng tiểu hài tử, nhưng vẫn nhớ ánh mắt tiểu hài tử.

Làm nàng đến quân doanh Phàn gia, lần đầu nhìn đến hửn, liền nhận ra hửn là tiểu hài tử năm đó.

Ánh mắt hửn hoàn toàn không thay đổi, trong mắt hào quang xán lạn chói mắt, làm cho nàng — tưởng giữ lấy.

Kia một khắc, nàng quyết định.

Nàng, nghĩ ra được hửn, nghĩ ra được — ánh mặt trời kia.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dua-gion-chinh-truc-tuong-quan>